

Catalunya

Organ d'expressió de la CGT de Catalunya □ Desembre 2008 □ número 103 □ 0,50 euros □ www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

Foto: Ferran Reyes

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerg, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú -
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubi
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgttsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Contra els efectes de la seva crisi: ni capitalisme ni autoritat

A bocats a latur i a la precarie -tat, entrampats en mil i un crèdits o en un daquells de cadena perpètua, la crisi actual que nosaltres no hem provocat i que no ens creiem però que ens afecta com a cap altre, ens colpeja dia sí i dia també. Utilitzant-la com a excusa, les multinacionals de tot tipus ens amenacen fer-nos fora del nostre lloc de treball.

Ens amenacen i ens fan fora. Les xifres de treballadors i treballadores aturats no paren de créixer i els mateixos polítics que ademeten ERO, acomiadaments encoberts en prejudicacions, acomiadaments directes i rescissions de contractes sense cap altra alternativa que fer cua a latur, intenten desinflar les xifres que asenyalen el desastre col·lectiu fent propostes rocambolesques com la de desapuntar de latur les persones prejubilades. No volen buscar solucions sinó només corregir les xifres

negatives. De fet, saben que aquesta crisi del sistema no se soluciona injectant diners públics en les empreses privades que més han guanyat en els darrers anys i que això no admet un altre nom que robatori. Saben que les solucions no són possibles dins daquest sistema que ells no satreixeixen a canviar perquè tenen por de qualsevol canvi que els allunyi dels privilegis que ara tenen.

Els polítics ens animen a consumir més i a no deixar de comprar. És el que hem fet en les darreres dècades i ja veieu a on ens han portat. El planeta és a punt de petar mentre les multinacionals del Nord compren terres al Sud per preparar la propera crisi després del seu proper gran negoci: en aquest cas han apostat per lallimentació tal com en els darrers decennis han apostat per la construcció i l'especulació sobre els habitatges i el territori. Serem capaços de tornar a creurens-els? Serem ca -

paços de no veure que les oficines de latur no són res més que una part més daquest sistema-presó que ens obliga a fer jornades esgotadores per arribar a un sou digne, del mateix sistema que malmet el nostre entorn en aquesta cursa desenfrenada cap a enlloc, del mateix sistema que deixa que les necessitats bàsiques no es co-

brexin tot i que fa anys i panys que podrien estar cobertes per a tots els habitants del planeta

No ens els creiem i no admetrem cap rebaixa social més en nom de la crisi.

Ni rebaixes ni acomiadaments. Ni acomiadaments ni precarietat. Ni precarietat ni capitalisme. Ni capitalisme ni autoritat.

Còmic - Àgurrelj

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. Edició:

Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojials, Jordi Martí i Òscar Purqueras.

Col·laboren en aquest número: Àngel Bosqued, Plataforma Aturem la Guerra, Rebeca Tomás, Seminari d'Economia Crítica Taifa, Emigdi Subirats, Manel Aisa, Baladre, Mariona Parra, REDI, Ecologistes en Acció, Mumia Abu-Jamal, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Ferran Reyes (foto portada). **Il·lustracions:** Agurrelj. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán Mozerdi

Redacció i subscripcions: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del 'Catalunya' sha tancat el dijous 20 de novembre del 2008.

"L'art també és transgressió, ruptura, ironia, paròdia, usurpació, confrontació, investigació, exploració, interel·lació, contestació."

Daniel G. Andújar dins del projecte Herramientas del arte!

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

Els 'economistes' del règim ja saben com guarir el malalt: arruïnar-nos a totes i a tots. Els deixarem fer un altre cop?

Qui ens ha posat dins del forat no ens en treurà. Acabem amb el capitalisme d'un cop ja!

ÉS L'ECONOMIA, XIMPLES!!!

Milers de persones es manifesten arreu conta el capitalisme mentre vint el 'refundaven'

15 de novembre: La crisi que la paguin els bancs i els rics!

Col·lectiu Catalunya

El dissabte 15 de novembre, es reunia el G-20, els principals governants mundials, per preparar un nou pla contra la crisi que ells mateixos han generat. En resposta a aquesta nova fantasmada dels poderosos del planeta, que entre àpat i àpat, prenen acords que condicionen i afecten negativament les nostres vides, al mateix temps que incrementen el seu poder i riquesa, va tenir lloc una jornada internacional de mobilització anticapitalista contra la crisi econòmica i els seus principals responsables: bancs, governs, multinacionals,...

En el marc d'aquesta jornada es van realitzar concentracions a diverses ciutats de Catalunya: Barcelona, Lleida, Girona, Reus, Tarragona, Mataró, Vilanova, Manresa, Tortosa, Sabadell, Figueres, ... i a nombroses ciutats de tot l'Estat espanyol. Cal destacar les 5.000 persones que van participar a la concentració-assemblea-manifestació de Barcelona, les 150 de Reus, les 100 de Girona, les 50 de Tarragona,...

Salvar de la crisi als bancs d'Estats Units ha costat 700.000 milions de dòlars!!! Cinc vegades més del que va aprovar la ONU per arribar als Objectius del Mil·lenni! I les ajudes europees són encara majors, és una vergonya!!

A l'Estat espanyol, el govern ha donat 100.000 milions d'euros als mateixos bancs que estan desnonant moltes famílies per no poder pagar la hipoteca.

Fa mesos, milers de persones

vam sortir al carrer per un habitatge digne i ja vam advertir del perill de la bombolla immobiliària. Ara que ha esclatat, la pagarem nosaltres?

Durant anys, s'han folrat i ara ens anuncien acomiadaments, retallades salarials, tancament d'empreses, aparcar el protocol de Kioto (que el protocol, ja de per sí és ridícul).

Està clar que els grans partits governen per a la banca i que els grans sindicats no protestaran, si fins i tot els han felicitat els bancs i empresaris! Només la gent del carrer podem denunciar-ho.

Privatitzen els beneficis i socialitzen les pèrdues, es creuen que som estúpids? Ho permetem? Es clar que no!

El dissabte 15 de novembre, vam sortir al carrer però tenim clar que amb un dia de mobilització no hi ha prou. El 29 de novembre, hi havia convocada una nova jornada de lluita, en la qual destacava la manifestació convocada a Barcelona sota el lema "Que la crisi la paguin els rics".

Contra la crisi, cal que escolti la nostra veu. Perquè les nostres vides valen més que els seus diners.

Mireu també els webs:

www.kaonslared.net/especial/nolas65horas

www.moviments.net/xarxacontratacments/

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2373

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2378

www.17-s.info

Això no rutlla

Taifa, Seminari d'Economia Crítica (www.seminaritaifa.org)

Tothom ho veia a venir. Era evident que el sistema petaria pel seu graó més feble en aquest moment: el sector financer immobiliari també conegut per banks - ter (banquers gàngsters).

És ben sabut de tots que estem immersos en una crisi econòmica d'abast mundial. Però no és només una crisi financera provocada per una bombolla immobiliària. És la demostració tangible que aquest sistema econòmic anomenat capitalisme no funciona. Ens volien fer creure que és un sistema capaç de crear riquesa, encara que la distribuïxi molt desigualment entre tota la població (60.000 morts de fam diaris al món; a l'Estat espanyol, 80.000 famílies, el 07% del total, té la meitat de tota la riquesa, segons les declaracions del RPF del 2003).

Ara podem constatar de nou (com en el passat) que no només és un sistema injust sinó que tam-

pot és segur ni eficaç.

On és la línia invisible (autorregulació del mercat per mitjà de l'oferta i la demanda) ara? S'ha fet invisible i inassible del tot. I ara es demana als governs que resolguin les errades del propi sistema i evitin la fallida encadenada d'entitats financeres, a base d'utilitzar diner públic. Això se li diu nacionalitzar, tot i que sembli diferent si ho fa un govern d'un país de l'OCDE (EUA, Regne Unit, França, Alemanya, Holanda) o d'un altre que s'enfronta, més o menys, a les normes imposades internacionalment, com ara Veneçuela o Bolívia. Potser la diferència és que aquests últims socialitzen guanys i els de l'OCDE només les pèrdues. I mentrestant als directius de les entitats financeres en fallida els premiem el bé que ho han fet pagant-los una milionada (Ex. Forbis: 5.000.000) i els seus contractes blindats ho estipulen així. En lloc de castigar-los pel malament que ho han fet, els agraïm la seva incompetència.

D'on sortiran els prop de dos bilions d'euros amb els quals els estats de la UE pensen apuntalar el sistema financer?

Òbviament, s'han de treure els diners d'algun lloc. Es treuran del sector públic (administracions central, autonòmica i local). I diguin el que diguin, el que perilla és el manteniment del poc que va quedant del nostre estat del benestar.

Les treballadores i els treballadors no hem de pagar els plats trencats d'una crisi estructural de la qual en som les víctimes. Cal que estem alerta i actius per defensar i no renunciar a una sanitat i educació públiques, gratuïtes i de qualitat. No podem permetre retalls en les cobertures socials (pensions, atur, ajuts) ni increments en la desregularització del mercat laboral.

Properament una nova publicació:

Senzillament Breus reflexions per estimular l'estudi i el debat. senzillament.seminaritaifa.org/senzillament-01-aixo-no-rutlla/

Reclamem el final de l'actual model polític, econòmic i social

Comitè Confederal CGT

Des de la CGT, davant del treball, l'atur, la crisi financera, econòmica i política, exigim a institucions i als organismes públics que es deixi constatar i enganyar la majoria social, els treballadors autòctons i immigrants, els pensionistes, els joves i s'acabi amb un model polític-social basat en l'agotament dels recursos naturals que cada vegada fa més inviable la manera de vida al planeta.

El 24 d'octubre, l'Enquesta de Població Activa (EPA) ens torna a mostrar la realitat social i quotidiana de la població de l'Estat espanyol que té més de 16 anys i poden treballar: 38.270.700 persones.

-De les persones considerades actives, es troben treballant 20.346.300 i sense feina, és a dir aturades, 2.598.800.

-De les persones considerades inactives, prop de 8.700.000 són pensionistes, els ingressos mitjans del qual ascendeix en l'últim trimestre a 806 euros mensuals.

-Les persones assalariades són 16.746.200, de les quals 11.000.000 perceben un salari mensual de 980 euros.

-En l'altre extrem es troba una ínfima minoria de privilegiats que són els membres dels consells d'administració de les empreses, els executius, els directors, els tècnics

d'alta qualificació, els quals perceben salaris/rendes que se situen en els 450.000 euros mensuals.

-Les 2.598.800 persones aturades perceben prestacions de desocupació mitges, inferiors als 800 euros mensuals.

-Les persones que han estat expulsades dels seus llocs de treball en l'últim trimestre del 2008 han estat 217.200 i que han perdut el seu lloc de treball en els últims dotze mesos, han estat 806.900.

-L'acomiadament i la seva consèquència, l'atur, ha augmentat a tots els sectors en l'últim trimestre: la construcció perd 57.600 aturats més i ja en sumen 354.000 en els últims 12 mesos. Els serveis augmenten les persones aturades en 47.700, la indústria 27.200 persones aturades més i l'agricultura

suma 26.900 aturats.

Les persones que porten sense ocupació des de fa més d'un any ascendeixen a 609.500 i el nombre de llars amb tots els seus membres actius a l'atur, han crescut en els últims 12 mesos en 258.800 persones.

Les 10 grans entitats bancàries, 8 bancs i 2 caixes, van obtenir uns beneficis nets de 100.000 Milions d'euros des del 2000 al 2007. El Parlament espanyol va aprovar finançar el sistema financer-bancari amb una partida de 50.000 milions d'euros, ampliable fins als 100.000 milions, per tornar la confiança al mercat i que tinguin diners per finançar l'economia real.

Des de la CGT, volem no només repudiar aquesta "gran estafa social", aprovada pel Parlament, sinó

també denunciar i oposar-nos amb la força de la raó i de la justícia social que es financin els beneficis privats d'aquesta ínfima minoria social que percep de mitjana mensual 450.000 euros per persona.

Aquests 100.000 milions "regalats" al sistema financer surten de les arques públiques i ni als treballadors, als pensionistes, als aturats o als joves, no ens han preguntat sobre aquesta decisió.

Els 100.000 milions cal utilitzar-los per garantir rendes suficients als 2.600.000 aturats actuals, dedicar-los a pujar les pensions i injectar-los per acabar amb la pobresa relativa que pateixen prop de 9.000.000 de persones en l'Estat espanyol.

Cal actuar i rebel·lar-se fins a tornar a una situació on els drets socials i laborals de les persones i el

respecte per la naturalesa i la terra, quedin garantits i una vida social bona, sigui possible per a tots.

Els poders públics i econòmics han de garantir rendes suficients i exigir, de qui s'apropria indegudament i no contribueix a l'interès general, responsabilitats. Exigir que els seus salaris, les seves rendes, siguin limitades. Que els seus impostos siguin més grans i que aportin els seus beneficis privats per a una economia sostenible i viable per a la societat en general.

Des de la CGT no solament ens oposem als enriquits i especuladors i els seus altíssims beneficis, sinó que també exigim un canvi social radical contra les "lleis inexorables del mercat capitalista", és a dir la legalització de les seves maquinacions i barbàries per alterar el preu de les coses (habitatges, aliments, matèries primeres, etc.) i l'anteposició dels beneficis privats a la vida i les seves necessitats.

Els treballadors, assalariats i les classes mitjanes hem d'exigir dels poders econòmics, els estats i els seus organismes de control dels diners públics (bancs centrals, reserves federals), que distribueixin la riquesa, i els mitjans entre aquells que sí que aportem la nostra feina i futur a la sostenibilitat de la hisenda pública i perquè les nostres necessitats socials siguin cobertes amb criteris de suficiència, repartiment social i equitat.

En la cimera del G-20 realitzada el 15 de novembre a Washington

La classe treballadora, exclou un cop més

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Així comença el document aprovat en la recent cimera celebrada a Washington. Això és una clara demostració d'intencions sobre el paper que ells s'atorguen. Res podíem esperar de la reunió de caps de les nacions més riques del món (incloent als països emergents, com ells els denominen). És a dir, el G-20 ha estat la reunió dels que es reparteixen el pastís. Per això, ens causava ja riure la idea que llançava Sarkozy de refundació del capitalisme. Més aviat podríem parlar d'una reafirmació del neoliberalisme. Hi haurà més Fons Monetari Internacional (FMI), més Banc Mundial (BM), rellançaran l'Organització Mundial del Comerç (OMC). Complerta ja l'operació Robin Hood al revés, mitjançant la qual els governs representatius han

desplumats als pobres representats (ara dues vegades empobrits) per a donar-lo als rics (ara dues vegades lladres i rics), i il·luminats i acaben dictaminant que el mercat lliure gaudeix de bona salut. Perquè la recepta sempre és la mateixa: privatitzar els beneficis i socialitzar les pèrdues, un estat mínim i fràgil per al social i màxim i contundent a nivell policial.

La cimera ha buscat posar pegats a la punxada de la roda del capitalisme. Parlen de tancar les portes al proteccionisme estatal quan acaben de dilapidar bilions d'euros en tot el món per a sanejar el seu sistema financer, mantenen l'irresponsable creixement econòmic sense apuntar al desastre mediambiental que provoca i aposten per la necessitat d'acudir a un cert keynesianisme mitjançant inversions públiques sense explicar com arribar a això.

I què podem dir del nostre

líder el Sr. Zapatero, que capda venter dels pobres, de l'aliança de civilitzacions, etc, al contrari, s'ha oblidat de parlar de l'augment exponencial de l'atur i de la falta de sortides que es planteja al Tercer Món, ara definitivament postergat a l'aver-se transferit bona part dels recursos dels contribuents a les butxaques dels que han provocat la crisi. On va deixar les fulles del seu discurs en el qual es tractava de la lluita contra la fam, el canvi climàtic i els objectius del Mil·lenni, com havia anunciat? Al contrari, el Govern de Zapatero dona suport i defensa la indignant Directiva de retorn d'immigrants, el seu govern està aprovant tots els ERO així com el pacte social de la patronal, UGT i CCOO, ja està planificant la nova agenda del Pacte de Toledo per a abaratir els costos laborals i reduir les prestacions socials, abaratir l'acomiadament i la jubilació

És a dir, que aquest conclave de savis i padpavants que ens anaven a descobrir la pócima màgica no ha servit de res o si. Almenys se'ls ha caigut la careta que sabem més tard o més d'hora es treurien per a ensenyar-nos les seves mesures més amargues. Però que tinguin en compte aquests defensors del capitalisme que el poble i la classe treballadora sempre seguirà aquí, en peus en defensa dels seus drets. I

en aquesta obstinació de crear teixit i moviment obrer, està la CGT. En convocar a la classe treballadora al carrer, a denunciar les situacions fictícies que ens estan plantejant en els ERO i a defensar els serveis públics com essència d'una societat lliure i solidària. No ens enganyen, sabem quins són els seus jocs i seguim treballant per la mobilització social i la convocatòria d'una vaga general.

Tresballadores i treballadors del sistema financer parlen dels amos

Que la crisi la paguin els especuladors

Secretariat Permanent de la
FESIBAC-CGT

Davant la caiguda del sistema financer capitalista, les elites del poder, que mitjançant pràctiques corruptes i especulatives han acumulat enormes beneficis, pretenen que els ciutadans i els treballadors paguem la crisi que ells mateixos han provocat. Primer, mitjançant el saqueig de fons públics que, durant aquests dies, s'afanyen per perpetrar els governs, a un costat i altre de l'Oceà Atlàntic. I també a través de l'agreuement de les condicions de vida, i violació dels drets de les persones, augmentant ràpidament les borses datur i la pobresa en els països desenvolupats, i l'empitjorament dramàtic de les ja de per si infrahumanes condicions de milions de persones en els països empobrits.

Davant aquesta situació, és important que els treballadors i treballadores del sector financer prenguem consciència de la importància del moment. El sector de producció en el qual treballam es revela estratègic quant a la generació i sortides de la crisi i, davant potencials perills sobre els nostres llocs de treball i els nostres drets, hem de preparar-nos per a defensar-los amb eficàcia. Per altra banda, la crisi actual ha posat de manifest el perillós que resulta la gestió dels serveis financers com negoci privat. Amb la banca totalment privatitzada, la congelació del crèdit, als particulars i a les empreses, obeeix, una vegada més, a interessos especulatiu, i està provocant la pèrdua diària de milers de llocs de treball, situant les xifres datur en nivells fa temps oblidats.

Per això, des de la FESIBAC-CGT volem exposar:

La nostra oposició a injeccions de fons públics perquè el sistema financer segueixi generant dividends cap a les butxaques privades. Aquests fons públics han de ser aprofitats, i orientar-se, cap a l'atenció social de les necessitats de les persones, tant les que estan perdent el seu lloc de treball per culpa de la crisi, com totes les que manquen dels mitjans bàsics per a viure dignament. No s'ha de posar el lliur públic per a seguir en-greixant l'especulació privada, mentre es mantenen, a més, escandalosos salaris i contractes blindats als seus principals directius.

Des de la CGT defendem els ser-

veis públics (ensenyament, sanitat, transports, infraestructures, etc.) de qualitat i universals i, d'igual manera, considerem que el crèdit i les assegurances també han de tenir una funció social. Per això reivindicuem la Banca de titularitat pública. Reivindicuem la participació dels òrgans de govern i consells d'administració. Els beneficis de la gestió financera han de revertir en el conjunt de la societat, especialment en forma d'abaratament i accessibilitat del crèdit.

En el mateix sentit, ens oposedem als projectes de privatització de les Caixes d'Estalvi, i als intents en forma de 'quotes participatives' iniciades en institucions com la CAM. Demanem la regulació i el funcionament transparent de les companyies asseguradores, de vegades segones marques de les grans corporacions, i font d'explo-tació i precarietat laboral. D'igual manera, reivindicuem les condicions legals i justes de tot l'univers dels treballadors d'Oficines i Des-patxos, actualment víctimes de la dispersió d'empreses, de la degradació de les seves condicions laborals i indefensió contra els abusos.

Exigim la supressió immediata dels paradisos fiscals, de la pràctica fraudulenta de tancaments i deslocalitzacions d'empreses, del joc pervers de contractes i subcontractes, de la utilització de les ETT i de

l'externalització de serveis. Demanem la repressió de conductes antisocials, que provoquin la pèrdua premeditada de llocs de treball, així com de les polítiques que provoquin discriminació, entre treballadors que realitzin les mateixes funcions. Com alternativa davant el tancament d'empreses, demanem l'autogestió de les mateixes per part dels treballadors.

Davant possibles fusions, absorcions o desaparició d'empreses del sector financer, per efectes de la crisi, és necessària la defensa de tots els llocs de treball, la radical oposició als acomiadaments, ja siguin per causes objectives o a través de ERO. Reivindicuem la supressió de la contractació temporal no justificada, i la seva conversió en contractes indefinits. Exigim la dotació suficient de personal en els centres de treball, la formació adequada i el respecte a les normes de prevenció de riscos laborals físics i psicològics, així com en relació als atracaments.

Hem d'insistir en la defensa col·lectiva dels drets, contra la individualització de les condicions, per la recuperació de la negociació col·lectiva com eix vertebrador dels drets de totes i tots, contra la imposició de ritmes de treball i objectius comercials irracionals. Treballem per l'enfortiment de la capacitat adquisitiva dels salaris, per la unificació dels mateixos segons categories i funcions. Volem acon-

seguir la supressió dels conceptes voluntaris, amb el repartiment equitatiu de la massa salarial, a més de la reducció de la jornada laboral i la supressió de les prolongacions irregulars de la mateixa, així com de les hores extraordinàries. A FESIBAC-CGT ens manifestem solidaris amb les lluites obreres. Juntament amb tota la Confederació de la CGT participem en el compromís de combatre el sistema capitalista, en la construcció de la societat igualitària, de llibertats i drets; pel just repartiment del treball i de la riquesa, i per la preservació del futur del planeta. Volem construir una Europa de drets socials, motor del canvi a nivell mundial, i per això ens oposedem fermament a les directives europees, com la Directiva de les 65 hores setmanals de treball, la Directiva de la Vergonya (d'expulsió dels treballadors immigrants), la Bolkestein (privatització i deslocalització de serveis públics) o el propi Tractat de Lisboa.

Fem una crida a tots els treballadors i treballadores de Bancs, Caixes, Asseguradores i Oficines i Despatxos perquè lluitin pels seus drets i, amb la seva participació, tornin a recuperar el sentit i utilitat del sindicalisme assembleari, practicat a la CGT, on tots i totes contem.

Si ningú treballa per tu, que ningú decideixi per tu.

PGE 2009: militaristes, desiguals, 'desarrollistes' i capitalistes

CGT, Baladre i Ecologistes en Acció

Contra el que diu el Govern del PSOE, Baladre, CGT i Ecologistes en Acció pensem que els PGE per al 2009 són uns pressupostos gens solidaris, gens socials i gens sostenibles. Vegem-ho:

1.- Dèficit públic per subvencionar els rics. L'estat recapta menys diners de qui més té, via exempcions fiscals a les rendes més altes i a les indústries militars, o reducció del 30% de l'impost de societats de les grans empreses: encara que els salaris suposen només el 46% del PIB, les persones treballadores aporten el 80% del recaptat via IRPF.

2.- Prestacions socials a la baixa. Encara que es dediquen més diners a l'atur perquè aquest augmenta, no es garanteixen prou prestacions, s'endureixen les condicions per a la seva percepció, augmenta el temps de treball necessari per tenir-les i creixen les mesures dissuasòries perquè es rebin durant el menor temps possible. L'Estat només cobreix el 12% de les necessitats de cures en famílies, persones dependents i diverses funcionals. Les pensions mínimes només augmenten entre un 5 i un 6,5%.

3.- L'habitatge continua sense ser un dret. Tant les ajudes als propietaris per fomentar el lloguer com l'anomenada Renda Bàsica d'Emancipació per a joves (210 euros/mes), estan provocant ja un encariment dels preus dels lloguers. Les deduccions fiscals per a propietaris i a empreses promotores, aposten més per intentar minimitzar l'aturada immobiliària que per garantir el dret a l'habitatge.

4.- Desenvolupisme contra el medi ambient. Es dona suport a la Indústria Turística, una de les més insostenibles, i a la construcció de nou habitatge (en total més de 1.600 milions d'euros)

5.- Militarisme per tots costats. Malgrat reduir els diners dedicats al Ministeri de Defensa (un 2,98% menys), els 634 milions d'euros, i una possible ampliació de 35 milions, per a actuacions de les Forces Armades a l'exterior, més el que rep el Ministeri d'Indústria per finançar programes especials d'armament (1.157 milions) dona com a resultat que el pressupost militar de l'Estat espanyol puja a més de 1.800 milions, en total un 21%.

6.- L'austeritat per a la majoria. El govern reclama paciència i contenció, el pressupost per al president puja a 49,3 milions d'euros, gairebé dos més que en el 2008, el de la casa real augmenta un 4,5% i el finançament als partits un 24,5%.

TREBALL-ECONOMIA

El darrer ERO de Seat és impropï d'una empresa que s'autoproclama empresa model d'eficàcia i satisfacció laboral

Amb la crisi ens roben els diners i els injecten a bancs i multinacionals

Les darreres mobilitzacions contra la LEC del 13-N

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

El passat 13 de novembre, els sindicats de professors i professors USTEC-STEs, ASPEPC-SPS i CGT i les organitzacions d'estudiants Sindicat d'Estudiants, Sindicat d'Estudiants del País Catalans, Estudiants en Acció, Associació d'Estudiants Progressistes i les Assemblees de les Facultats de Mundet i Raval de la Universitat de Barcelona vam convocar vaga d'ensenyament públic de Catalunya. La vaga no havia estat convocada per CCOO i UGT.

Aquest vaga tenia com a objectiu fonamental rebutjar i exigir la retirada del projecte de Llei d'Educació de Catalunya, que iniciava els tràmits parlamentaris, i que suposaria un trencament del model d'escola pública, la seva subordinació als centres privats concertats, la manca de mesures concretes en suport d'un ensenyament públic de qualitat, la privatització de molts trams de l'ensenyament, la introducció de mètodes i models de gestió privada en els centres públics, la desregulació de les condicions laborals del professorat. També contra l'aplicació del Pla de Bolonya en els estudis universitaris que provoca la degradació de les titulacions ordinàries i l'encaix de doctorats, graus, màsters i amb la consegüent exclusió d'estudiants de les classes populars.

Valoració de la jornada de lluita

Les organitzacions convocants de la vaga i manifestacions del 13 de novembre a favor de l'educació pública i en contra de la LEC (USTEC-STEs, ASPEPC-SPS, CGT), valoren molt positivament el seguiment de la convocatòria, que va aplegar en les diverses manifestacions 50.000 persones a Barcelona, 4.000 a Tarragona, 1.000 a Girona i 500 a Lleida.

Així mateix, segons les pròpies estimacions més d'un 50 % del professorat va seguir la convocatòria de vaga i en els IES l'activitat acadèmica va quedar pràcticament paralitzada, ja que s'hi va sumar la vaga dels estudiants.

Amb aquesta jornada queda clar que la majoria del professorat i la comunicació educativa està en contra d'aquest projecte de LEC i s'espera que, tant el conseller, com el govern i el Parlament en prenguin nota i aturin la tramitació del projecte.

Seccions Sindicals de CGT del Grup SEAT

La Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya va dictar finalment a primers de novembre una resolució per la qual aprovava parcialment l'ERO temporal sol·licitat per Seat entre novembre de 2008 i juliol de 2009. Segons el Departament, la suspensió de contractes autoritza en quatre trams. El primer afectarà 750 treballadors durant 50 dies entre novembre i desembre de 2008. En aquest mateix període, de novembre a desembre, la Generalitat autoritza suspendre els contractes de 1.969 treballadors durant 5 dies, i de 1.783 treballadors durant 19 dies. Finalment, l'autoritat laboral catalana aprova la suspensió dels contractes de 750 treballadors de Seat durant 212 dies entre gener i juliol de 2009.

Segons la resolució de la Generalitat per aprovar l'ERO, les condicions que haurà de complir la Seat impliquen que cap treballador pugui ser inclòs en l'expedient sense abans esgotar la seva borsa d'hores, que les suspensions temporals es duguin a terme amb treballadors que s'hi apuntin voluntàriament, complementar la prestació d'atur que rebran els treballadors fins a arribar a un 80% del seu sou, evitar suspendre els contractes dels majors de 53 anys per no perjudicar les seves expectatives de pensió de jubilació, que quedin exclosos de l'expedient els treballadors que duguin menys d'un any en l'empresa per evitar que es quedin sense el subsidi d'atur i que existeixi un sistema de rotació perquè el màxim període que pugui romandre a casa un treballador siguin dos mesos.

Malgrat tots els arguments mostrats als contrainformes de la Re-

presentació Social, que demostren l'innecessari d'aquest expedient, el Govern Tripartit ha donat via lliure a la multinacional per ficar mà a les arques públiques. El contrainforme de la CGT és a: www.cgctatalunya.cat/spip.php?article2315

Està clar que la tan cloquejada crisi que ha creat el capital, i ha difós massivament, està servint d'excusa per robar els diners de tots i injectar-lo en els bancs i en multinacionals com Volkswagen. Mentre, hem de veure com la multinacional, no respecta els compromisos anteriors de plans industrials per a SEAT i a més, podrien produir models com el Còrdova a Llatinoamèrica posant-li la VW de Volkswagen. El viscut novament en aquest ERO és impropï d'una empresa que s'autoproclama en la seva propaganda com a empresa model a seguir quant a eficiència i satisfacció laboral.

La denúncia de la CGT, coincidint amb els altres sindicats, en matèria de còmput de bossa d'hores ha estat fonamental perquè l'administració impedeixi la para-doxa d'enviar persones a l'ERO tenint dies per divertir-se. Les dades d'aquesta condició que consta en la resolució de l'ERO han significat que 187 companys/as seran desafectats totalment de l'ERO i 266 seran desafectats parcialment.

Tanmateix, si l'administració hagués acceptat la compensació solidària de tota la bossa de hores, la desafectació podria haver estat molt superior. Les nostres dades apunten a què almenys 2500 dels 4595 afectats no haurien anat a l'atur. Ens endinsarem en l'estudi de l'aplicació d'aquest ERO per poder treure les conclusions per portar al recurs d'algada que està bleix la llei.

L'aplicació de l'ERO està generant situacions fora de mar: voluntaris/as que no han estat inclosos, treballadors inscrits en LI que han estat afectat per la L2, curses a última hora amb cartes per a uns i no per a d'altres, treballadors que no estaven inclosos en l'ERO i que se'ls ordenava simplement que se'n anessin a casa sense saber com se'ls aplicaria aquells dies. En aquest sentit, la postura de la CGT és clara: o se'ls dona feina o permís retribuït. En tot cas, exigim que els canvis siguin per escrit, que les paraules se les emporti el vent. Arran de la situació, es va reunir, separadament, la Comissió del Compte d'Hores i va acordar que el personal exclòs de l'ERO que no se li pugui donar activitat es quedi a casa seva a compte de la seva Jornada Industrial o de la bossa d'hores.

Per a la CGT, sembla poc ètic portar a la Comissió d'Hores un

tema relacionat amb l'aplicació d'un ERO del que hi ha hagut una defensa conjunta. Amb aquest acord els treballadors segueixen incrementant el seu deute. A alguns/es se'ls pot arribar a aplicar fins a 19 dies més de bossa el que significarà carregar-los més en negatiu i pujar la mitjana de la plantilla. La solució passa pel que tots han defensat aquest temps: assignar-los feina en una altra línia i donar-los formació (curs bàsic de salut laboral, del producte, coneixement de càrregues, nòmines, etc.). Mentre hi hagi treballadors afectats per l'ERO no es pot acceptar que es realitzi la formació fora de l'horiari laboral.

Tampoc no s'entén que es realitzin feines addicionals en cap de setmana i per evitar que es convoqui es manté la vaga en cap de setmana en el centre de Martorell, on la CGT i CCOO van decidir convocar jornades de vaga els caps de setmana, des del 18 d'octubre fins al 14 de desembre, que estan tenint un seguiment majoritari. En el centre de Zona Franca, s'estava valorant adoptar la mateixa postura si la direcció d'aquest centre se segueix convocant a treballar els dissabtes i els diumenges per realitzar produccions que no es poden realitzar entre setmana per falta de personal.

Els afectats en la primera tanda de l'ERO el novembre i desembre han marxat a casa sense conèixer el dia en què s'han de reincorporar al gener, ja que el calendari de 2009 s'ha acordat abans que finalitzés novembre. Es manté la proposada per la CGT de què l'any que ve la fàbrica només ha d'estar oberta 214 dies, així se saturaran les produccions de dilluns a divendres, es necessitaran més treballadors i es reduiran els afectats per l'ERO. Això sí que és solidaritat.

7000 alumnes en la llista d'espera a les escoles d'adults

Mesa de l'Educació Pública de Persones Adultes

La Mesa de l'Educació Pública de Persones Adultes (constituïda per representants del professorat i els sindicats USTEC-STEs, CCOO i CGT) denuncia la manca de respecte del govern cap el dret a l'educació de les persones adultes. Les dades d'un estudi fet escola a escola constaten que com a mínim 7.500 alumnes s'han quedat sense plaça aquest curs.

Aquesta realitat dels centres públics d'educació de persones adultes contrasta amb la campanya que fa la Generalitat davant la crisi d'arrera de cada porta una oportunitat per incentivar que treballadors/es en atur es formin. Per això el lema de la nostra campanya de denúncia és: Darrera de cada porta, una llista d'espera!

Amb la decisió del Departament d'Educació de congelar els grups i les plantilles aquest curs, s'incompleix per tercer any consecutiu la

cord signat l'11 de maig del 2006 pel qual la Generalitat es comprometia a augments del 20% de les persones adultes anuals ateses pels centres públics. El nivell de participació en els centres de FPA del Departament d'Educació no arriba ni a l'1% de la població i només un 3% de la població adulta catalana fa algun tipus de formació, molt lluny encara de la mitjana de la Unió Europea, que se situa en un 10%, i del 50% de la resta de països.

La Mesa de l'Educació Pública de Persones Adultes reclama a l'administració mesures concretes -recursos i professorat- per reduir les llistes i atendre i garantir el dret a l'educació. En el marc de la nostra campanya vam convocar una concentració a Barcelona el 5 de novembre a la plaça Sant Jaume de Barcelona, contra les llistes d'espera no ateses a l'educació pública de persones adultes per culpa de la congelació de plantilla d'aquest curs.

Jornada d'acció sindical de la CGT en els mitjans de comunicació audiovisual

Federació Estatal d'Arts Gràfiques, Paper, Mitjans de Comunicació i Espectacles de la CGT

El passat 23 d'octubre es va realitzar a Madrid una assemblea de seccions sindicals de mitjans audiovisuals de CGT a la qual van assistir companys de mitjans audiovisuals de tot l'Estat espanyol: TVIB3 (Balears) SALOM (Balears) RTVM (Madrid) TV3 (Catalunya) RTVV (País Valencià) RTVA (Andalusia) RTVE (Madrid) CINEMATEX (Madrid) Tele5 (Madrid) ATLAS (Madrid) TSA (Madrid).

Es van abordar els temes més importants que afecten en aquest moment al sector entre els quals podem destacar:

1) L'incompliment generalitzat dels acords dels convenis tant en empreses com en ens. En aquest cas, els incompliments en la cobertura de vacants (tal com està regulada en la llei de creació dels tercers canals de titularitat pública), està provocant una judicialització

de la relació laboral.

2) Flexibilització de les plantilles.

3) Polivalència entre les categories tant horitzontal com vertical.

4) Externalització de la producció en el cas de les televisions públiques i subcontractació de la producció en el cas de les privades.

5) Desregulació del sector a nivells alarmants. Els convenis són ineficaces. No hi ha cap televisió pública o privada, ni una productora que apliqui el conveni existent per al sector pel raquític del seu contingut.

6) La preocupació creixent per la forta tendència (sobretot TM3 i Canal 9) a la privatització dels governs d'aquestes Comunitats Autònomes, preocupació agreujada en aquests moments per la crisi econòmica i pels vents que corren per a la reducció de les plantilles com ja ha fet RTVE.

7) Finalment, un altre tema tractat va ser la crisi econòmica i les conseqüències que ja està tenint en la societat i com plantar-li cara.

En les conclusions es va posar de manifest que les respostes a aque-

ta situació han de ser similars en tot el sector i per tant, es va valorar la necessitat d'establir una coordinació forta i estable per a afrontar una situació caracteritzada per la similitud de les receptes que estan aplicant la patronal/direccions generals de les diferents televisions.

En aquest sentit es va veure necessari impulsar la mobilització i l'acció sindical, tal com han fet els companys de TM3 en la lluita/campanya Salvem Telemadrid, posant l'accent en la regularització i el respecte a les normes públiques d'accés com un mitjà que permeti a qualsevol ciutadà/na tenir les mateixes oportunitats per poder ser contractat pels ens públics.

Igualment, és important introduir en la negociació col·lectiva dels ens públics, elements que obliguin a donar treball de manera efectiva a totes les persones de les plantilles. La falta d'informació i transparència de les Direccions dels mitjans en aquest aspecte, impedeix saber quin tant per cent de la producció s'ha externalitzat. Les

experiències d'algunes empreses demostren que aquesta regulació, en el cas de la contractació, ha estat possible i ha donat bons resultats pel que fa a l'estabilitat en l'ocupació.

Així mateix la CGT sol·licitarà una entrevista amb el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç per tractar la possible modificació del la Llei del Tercer Canal, la reconversió tecnològica digital i la implantació generalitzada de la TDT.

LA MIRADA INDISCRETA

Els pobres també plorem i ens afecta la crisi més que a ningú

Emili Cortavitarte Carral

No sé si recordeu que fa anys hi havia una sèrie televisiva anomenada Els rics també ploren! No, no vull explicar l'argument ni de manar la seva reposició, encara que al pas que anem no seria estrany que ens ataquin amb una sèrie semblant.

En el moment que escric aquest article encara ressonen les lloances a la refundació del capitalisme del G-vint-i-escaig, les reunions del president del govern o dels ministres del ram amb els banquers i els directius de les empreses d'auto-moció o el interessantíssim debat sobre si una empresa russa pot comprar una part de les accions de Repsol. Escric interessantíssim no pel debat en si, sinó per la capacitat de transmutació que tenen alguns polítics fins fa no gaire ferms defensors del mercat i la globalització ara convertits en nacionalistes pro-teccionistes.

De vegades, si la manifestació és massiva o les mobilitzacions suposen molèsties, apareix alguna ressenya sobre les conseqüències de la crisi per a les classes populars.

Un recent estudi en els jutjats socials de Barcelona evidencia la magnitud de la tragèdia. A dos mesos de tancar l'any, les demanades per acomiadament han pujat gairebé un 25% respecte de l'any anterior. Una majoria substancial d'aquests acomiadaments han estat declarats improcedents i per tant (segons estableix la peculiar legislació laboral espanyola) al carrer amb una indemnització. Indemnització que, emparant-se en la crisi, el representant de l'empresari negocia a la baixa o bé presenten un concurs d'acreedors per suspensió de pagaments (i s'ha de competir amb els altres acreedors) o bé l'empresa desapareix. A més, hauríem d'afegir els milers de persones que no cobren cap tipus d'indemnització, bé perquè el seu contracte no els hi dona dret o bé perquè ni tan sols hi havia relació contractual.

Hi ha més modalitats, com que l'empresa no doni per extingit el contracte laboral i no pagui els salaris (el que podríem anomenar ERO à la brava) d'aquesta manera els treballadors no reben ni salari ni subsidi de desocupació.

Totes aquestes milers de tristes i dures històries quotidianes passen cada dia al nostre voltant, però la realitat desinformativa és el Cigt group o llibex 35.

OPINIÓ: Més sobre l'acomiadament a Cecrops SA de Santa Perpetua de Mogoda

Jordi, afiliat a la CGT i acomiadat

La setmana del 20 d'octubre diverses pàgines web van recollir la notícia del meu acomiadament. El meu agraïment a totes les persones i organitzacions que han decidit aquesta difusió. Algun efecte deu estar fent, ja que els dos delegats col·laboracionistes amb l'empresa han mogut fitxa.

El dilluns 20 van interrogar companys de la CGT i a l'altre delegat de CCOO. Pretenien esbrinar qui era el responsable actual de la secció sindical, si tenien coneixement d'aquesta informació i si estaven d'acord amb el seu contingut. Tot al més fidel estil de temps passats. En dies posteriors, mitjançant comunicació individual amb cada un dels treballadors, recullen signatures per a remetre un escrit a CCOO, on qualifiquen la informació sobre l'acomiadament de "campanya de difamació contra els delegats de CCOO". El curiós és que en l'escrit per res s'esmenta l'acusació de còmplices amb l'acomiadament d'un treballador!

Transcripció part del primer comunicat: "És sorprenent trobar com a còmplices dos delegats de personal

de CCOO que hi ha a l'empresa, usant un silenci encobridor en el moment del lliurament de la carta d'acomiadament; oferint-se com a testimonis al negar-se el company a signar la carta d'acomiadament; no convocant l'assemblea que reclamen diversos treballadors; culpabilitzant el treballador acomiadat per la seva actitud "radical"; utilitzant la por de que sobren 4 o 5 treballadors més (tancament secció LM)". Així sí, l'escrit signat fa esment a la trajectòria durant anys d'aquests delegats, qualificant-la d'inquestionable i d'estar al servei de tots els treballadors. Solament dir que per sort hem estat vàries les persones que ens hem dedicat a la millora de les condicions de treball a Cecrops, i que recórrer al passat per tapar el present és una estratègia pròpia de models autoritaris.

L'escrit finalitza amb un "nostre suport incondicional als delegats de CCOO". Als tres delegats, o solament a vosaltres dos?, ja que a l'altre delegat (també de CCOO) pateix una situació de marginació creada entre l'empresa i vosaltres, i així està denunciat a Inspecció de Treball. La pròpia fórmula "suport incondicional als delegats" és sospitosa, ja que el suport incondicio-

nal ha de ser dels delegats als treballadors, fins i tot en cas d'acomiadament.

També recordar que en l'últim any, enfront d'aquest "suport incondicional" que es pretén, en l'empresa hem tingut divergències per la vaga de gener 2007, denúncies de treballadors al comitè de vaga durant la vaga de maig - juny de 2007, responsabilitzar els dos delegats a un company d'una dermatitis (llevant tota responsabilitat a l'encarregat), no donar els delegats els comptes sol·licitats per un treballador sobre endarreriments, no convocar assemblees sol·licitades.

La pressió i els rumors d'acomiadaments han estat els ingredients que han amant la recollida de signatures. Un pobre favor es fa al sindicalisme si convertim l'empresa més combativa del sector en les lluites del 2007, en un desig majoritari de causar una bona impressió a l'empresa per no ser acomiadat. Qui serà el pròxim de la llista a donar-li l'esquena? Però la cosa és més greu. El que anava a ser una recollida de signatures per a ús intern en CCOO (rentat de cara d'aquests dos delegats), al no ser signat per la totalitat de la plantilla, ha

estat penjat en el tauler d'anuncis de l'empresa. Amb el que l'empresa ja pot iniciar el marcat de noves víctimes.

No sé si serà una pèrdua de temps, però m'atreveixo a sol·licitar als sindicats de CCOO que investiguin el que està passant a Cecrops. Que cridin als tres delegats de la seva organització i veuran que la realitat és entesa de diferent manera. Que cridin també als desafiliats de CCOO i els preguntin el perquè.

Més informació al bloc de la secció sindical de CGT Cecrops: www.cgtcecrop.blogspot.com/

L'ALTRA REALITAT

Barraquisme

Pepe Berlanga

La ciutat de Barcelona explica que va ser una ciutat moderna, acollidora, innovadora i fins i tot de metròpoli avançada al seu temps, no obstant això, no sempre ha gaudit d'aquestes característiques, arribant a ocultar vergonyosament un passat gens tranquil·litzador que, des del començament del segle XX, va ser una imatge característica d'aquesta i sense la qual no s'entendria el que estava passant i el com s'estava construint la ciutat.

Muntanya de Montjuïc, front marítim, perifèria de l'Eixample i turons que formen part del nucli urbà van acollir unes construccions que no serien eradicades fins pocs anys abans a l'esdeveniment olímpic. Aquella Barcelona industrialitzada atrauria ingents onades de treballadors, principalment durant el primer terç del segle passat. Indubtablement, l'habitatge no era una qüestió prioritària i les administracions no hi destinaven grans recursos, en aquest context la xifra de barraques es triplicaria durant aquest període, arribant a ser de 3.600 el 1922, amb l'amarga seqüela que, després de la inauguració de l'Exposició Internacional de 1929, s'arribés a la impressionant xifra de 6.000 barraques a la ciutat de Barcelona.

Somorrostre, Carmel, Montjuïc són noms units inexorablement a la nostra memòria i que ens tornen a moments que desitjariem poder oblidar, però que van lligats a moments de dures condicions de vida per als seus veïns, falta d'infraestructures, injustícia social, diverses famílies convivint en mínims espais de pocs metres!

Amb tot, la postguerra no només no serviria per solucionar el problema sinó que el va agreujar encara més.

Misèria i repressió en el món rural provocarien desplaçaments cap a la gran urbs, aconseguint que a principis de la dècada dels seixanta es comptés amb prop de 20.000 barraques. Són aquests anys que la construcció d'un parc d'atraccions i la ubicació dels estudis de TVE a Montjuïc accelerarien el procés de trasllat dels seus habitants a nous nuclis que alguns estudiosos identificarien com a barraques verticals.

Era l'any 1982 i ja només es comptabilitzaven 1.108 barraques i, al juliol de 1989, un mes abans de l'inici de les Olimpíades, l'Ajuntament de Barcelona declarava oficialment eradicat el barraquisme a la ciutat.

PD. Fins al 22 de febrer de 2009, al Museu d'Història de Barcelona es pot visitar una interessant exposició sobre el barraquisme a Barcelona.

Mobilitzacions contra l'ERO d'ONO

Secció Sindical CGT ONO

els treballadors d'ONO i la totalitat de sindicats presents en l'empresa es van manifestar el dilluns 10 de novembre per la Defensa i manteniment de l'ocupació per la Retirada de l'Expedient de Regulació d'Ocupació Així, 15 ciutats (València, Sevilla, Màlaga, Murcia, Madrid, Albacete, Valladolid, Pamplona, Logroño, Barcelona, Zaragoza, Palma de Mallorca, Santander, Las Palmas i Tenerife) van ser testimonis de l'oposició dels empleats a l'acomiadament de 1.300 treballadors, un 30% de la plantilla.

Aquest expedient de regulació d'ocupació és el tercer presentat per la companyia en 10 anys: el primer va ser l'any 2002 i es va saldar amb 450 acomiadaments i el segon el 2006 va suposar la pèrdua del lloc de treball per a 785 persones. La tercera proposta d'ERO es produeix, com és norma, en una com-

panyia amb nombrosos beneficis: 600 milions d'euros durant l'últim exercici.

En aquest sentit, la Confederació General del Treball posa l'accent en el sense sentit, despropòsit i irresponsabilitat que suposa deixar al carrer un miler de persones per pura avarícia. Dol, a més, que es-

grimeixin la crisi internacional per justificar una mesura injustificable i contrària als interessos generals. La màxima d'augmentar els beneficis tot el que puguin és un corró destructiu que apliquen sense limitació.

Convé destacar el fet que l'ERO del 2006, signat per tots els sindi-

cats excepte la CGT, contenia un acord pel qual l'empresa es comprometia a no sol·licitar davant la Direcció General de Treball un nou ERO fins que no haguessin transcorregut 2 anys des de la finalització del procés d'acomiadament, és a dir, fins al 3 d'octubre de 2009. Aquesta és una de les raons esgrimides pels sindicats perquè Treball rebutgi l'ERO.

Finalment, la CGT manifesta el seu total rebuig a la proposta de les empreses de capital risc en l'últim Consell d'Administració d'impulsar un model de gestió més agressiu en el grup. Des del sindicat no entenem com no aprenem de la situació actual de l'economia i llançem la següent pregunta: Reallment acomiadar gent perquè els accionistes s'omplin les butxaques és un model de gestió enconiable, sostenible i responsable?

Més informació: cgt-ono.blogspot.com/

La CGT no signa l'ERO de Telefónica

Sindicat Federal CGT Telefónica

L'Expedient de Regulació d'Ocupació que afectarà 700 empleats de Telefónica (Mòviles i Soluciones) tindrà un cost aproximat per les arques de l'estat de 30 milions d'euros (5000 milions de les antigues pessetes) en concepte de prestacions per atur en els pròxims anys.

Telefónica, després d'obtenir uns beneficis record en 2007 (8.906 milions, un 42% més que en 2006) i previsió d'incrementar els ja alts ingressos un 8% més per al

2008, malgrat la crisi financera, no pot, en opinió de CGT, destruir 700 ocupacions fixes utilitzant per a això els diners de tots els contribuents, en un dels pitjors ERO signats en tot el grup.

El sindicat llibertari considera que l'excusa utilitzada per l'empresa per justificar davant el Ministeri de Treball la reducció de la plantilla, és a dir, la convergència entre la telefonia fixa i la mòbil, és falsa. En primer lloc, en els últims anys i també amb un ERO s'han destruït a Telefónica fixa més de 30.000 ocupacions. L'últim ERO es va

tancar el 31 de desembre de 2007.

D'altra banda, Telefónica fixa es troba en l'actualitat immersa en un procés de contractació de personal que arribarà fins a les 500 persones, si bé a causa del nou conveni col·lectiu aquestes noves contractacions cobraran menys de la meitat del salari que un altre treballador que faci el mateix treball, motiu entre altres pel qual la CGT no va signar el conveni.

Per tant, l'ajustament de la plantilla ja s'ha realitzat en els últims anys i si fos cert que a causa de la convergència mòbil-fix sobrés

plantilla, no estaria ara justificada la contractació de nou personal, tret que el que es persegueixi no sigui altra cosa que destruir ocupació amb condicions dignes i realitzar noves contractacions amb uns salaris més baixos.

Primer s'han d'unir les dues empreses, reconèixer a la seva plantilla les condicions laborals a l'alça i després analitzar, si és necessari o no, un possible ajustament de plantilla.

Més informació: www.cgt.es/telecomunicaciones/

Ceràmiques del Foix vol acomiadar setanta-dos treballadors

Secció Sindical CGT Ceràmiques del Foix

L'Expedient de Regulació d'Ocupació presentat el 17 d'octubre i sense previ avís per Ceràmiques del Foix (grup Roca) és un exemple de l'explotació al màxim de les possibilitats comercials (Roca va obtenir rècords de beneficis els anys 2006 i 2007 arribant fins a obtenir més de 1700 milions d'euros) per a després, una vegada col·lapsat el mercat, solucionar els problemes a força d'acomiadaments, traslladant els costos a l'erari públic. L'ERO afectarà a 78 persones d'una plantilla de 259 treballadors i els motius al·legats són acumulació d'estoc degut a la crisi del sector de la construcció i un argument que considerem insostenible.

Ceràmiques del Foix ha experi-

mentat en els últims mesos una sobreproducció destinada exclusivament a saturar el magatzem, fent créixer deliberadament l'estoc per justificar l'ERO. L'empresa no ha escoltat als representants dels treballadors que, conscients de la situació, han ofert el seu suport per solucionar els problemes. Ceràmiques del Foix ha preferit la via traumàtica a conciliar amb els treballadors les mesures necessàries.

Roca és una empresa de rànica tradició i actitud paternalista en la qual només funciona "l'ordeni i mano". Ara ordena la destrucció de 72 llocs de treball, oblidant que darrere hi ha 72 treballadors i les seves famílies. Mentre, continua la seva política de deslocalització, invertint en països amb mà d'obra més barata que l'Estat espanyol i amb menys garanties sindicals. El

capitalisme salvatge és el nostre veí de tota la vida, el trobaràs en la cambra de bany.

Una quarantena de treballadors de Ceràmiques del Foix i del grup Roca, convocats per la CGT, van rebre el 7 de novembre el president de la Generalitat José Montilla a la seva arribada al recinte Neàpolis de Vilanova i la Geltrú amb crits, botzines i pancartes contra l'ERO. Consumides tres setmanes del període de consulta, l'empresa no s'ha mogut de les seves postures inicials: oferien un treballador menys acomiadat, 71 en lloc de 72, ja que s'ha produït una baixa voluntària i 25 dies per any treballat fins a un màxim de 12 mesos, cinc dies per sobre del que contempla la llei. Aquestes generoses ofertes de l'empresa només tenen funció decorativa i justificativa davant la

Inspecció de Treball, i estan molt lluny d'uns mínims dignes i són mostra del cinisme negociador desplegat per la Direcció de Ceràmiques del Foix-Roca.

La Secció Sindical de la CGT manté la seva postura d'exigir la retirada completa de l'ERO. Mentre, cada dia, aprofitant els canvis de torn, les treballadores i treballadors de Ceràmiques del Foix es concentren davant la porta de la factoria en senyal de protesta i aprofiten per mostrar "l'estima" que senten cap als membres de la Direcció. La CGT demana amb urgència mobilitzacions més contundents.

El 16 de novembre es va fer una manifestació a Santa Margarida i els Monjos, localitat on es troba la factoria, en la que van participar unes 500 persones.

Pirelli es mobilitza contra l'ERO

Col·lectiu Catalunya

La plantilla de Pirelli es va manifestar el 25 d'octubre a Manresa, per rebutjar l'Expedient de Regulació d'Ocupació presentat per l'empresa, que afecta 280 treballadors de la fàbrica que té al Bages. La manifestació va acabar al Teatre Kursaal, on tenia lloc un acte de lliurament de premis que comptava amb l'assistència del president de la Generalitat, Josep Montilla.

El següent dijous, dia 30 d'octubre, els sindicats que estaven presents al comitè d'empresa (CGT, CCOO, UGT, USOC) van convocar una vaga de quatre hores per torn, i la que seria ja la tercera manifestació dels treballadors de Pirelli durant el mes d'octubre, que va sortir de la fàbrica i va acabar a la plaça Major de Manresa. A més a més, els treballadors de Pirelli han participat en diverses manifestacions realitzades a Barcelona contra el tancament d'empreses i la presentació d'expedients de regulació.

Per intentar justificar l'ERO, ara l'empresa ha afegit, a les suposades raons econòmiques -que en cap moment no ha demostrat-, noves raons tècniques, productives i organitzatives. En canvi, no ha presentat cap pla industrial, raó per la qual el comitè d'empresa ha demanat al departament de Treball que no sancioni el període de consultes de l'ERO fins que Pirelli no

aporti aquest pla industrial.

Per una altra banda, els representants sindicals han sol·licitat en diverses ocasions una reunió amb el president Montilla, per tal que expliqui als treballadors els resultats de la trobada que va tenir lloc el passat mes de juliol amb Marco Tronchetti, el president del grup Pirelli.

Les mobilitzacions es van repre-

dre el dia 17 de novembre amb una concentració davant de la Delegació de Treball de Barcelona, de manera paral·lela a la reunió de l'empresa i sindicats, el dia 18 una concentració-acampada i una botifarrada reivindicativa davant de la fàbrica de Pirelli, i el dia 20 una assemblea general de la plantilla a la zona esportiva El Congost i vaga de quatre hores per torn.

QUI PAGA MANA

La globalització és la responsable?

Vicent Martínez

Podem estar a favor o en contra del procés de globalització econòmica que comporta un important creixement dels fluxos comercials en l'àmbit mundial que redirigeix les activitats productives en el context internacional. Hi ha qui diu que és un model insostenible ecològicament i que cal recuperar una economia local i de proximitat. Tot sovint, la globalització és l'excusa per empitjorar les condicions laborals dels treballadors occidentals, quan no és la causa real.

Jo crec que hi ha dues causes principals:

En primer lloc, la no globalització del sindicalisme. Quan el comerç internacional és lliure i en uns països hi ha un sindicalisme amb força i en altres no, l'economia de mercat tendeix de manera natural o bé a empitjorar les condicions laborals dels països més ben situats o a traslladar la producció als països amb pitjors condicions laborals (la qual cosa serveix per empitjorar les condicions laborals a Occident amb l'argument de si no voleu que marxen). Però en compte de veure-ho com un mecanisme de control del capitalisme (que també, és clar) ho hauríem de veure com un demerit nostre: no hem sabut bastir una estratègia sindical internacional per paliar els efectes de la globalització econòmica amb una globalització sindical.

D'altra banda, no hi ha una estratègia internacional ni un actor sindical internacional (que actue com a tal, perquè sí que hi ha alguna central sindical reformista d'àmbit internacional). Com que no hi ha una estratègia internacional, tampoc hi ha reivindicacions per al marc internacional del comerç. Ha hagut de ser un social-liberal com Barack Obama qui afegeixi en el seu programa electoral que els acords internacionals del lliure comerç han de ser revisats per incloure condicionants socials i laborals, quan fins ara hi havia ambientals i de seguretat. Els moviments ecologistes i de consumidors han aconseguit incloure limitacions al lliure comerç: els productes han de garantir que no tenen un impacte ambiental i que no perjudiquen la seguretat del consumidor, però el moviment sindical no ha aconseguit que s'inclouguin que no ha de permetre el dumping social i laboral. No sé si Obama mantindrà això, però aquesta nova clàusula als tractats de lliure comerç permetria mantenir les condicions a Occident i bastir una nova estratègia sindical amb més força per a la resta del món.

Segueix el degoteig d'ERO a empreses de Catalunya

Col·lectiu Catalunya

Altres quatre empreses, en les quals hi té presència la CGT, han decidit presentar Expedients de Regulació d'Ocupació, amb l'argument d'adaptar la seva producció a la demanda i l'excusa de fer front a la crisi: Mahle (Vilanova i la Geltrú), Delphi (Sant Cugat del Vallès) i Hutchinson (Palamós).

Mahle

El fabricant de components de l'automoció Mahle va comunicar el 14 de novembre al comitè d'empresa, en el qual la CGT és majoritari, la seva intenció d'acomiadar 250 treballadors, gairebé la meitat de la plantilla a Vilanova i la Geltrú que és de 528 persones. Mahle va facturar 5.060 milions d'euros en el 2007, amb uns beneficis de més de 308 milions. El grup va augmentar les seves vendes un 7,3% en el primer semestre d'aquest any. Aquesta situació contrasta amb l'evolució de Mahle a Espanya, que va reduir lleugerament els seus ingressos en el 2007 fins als 88,4 milions i va obtenir unes pèrdues de tres milions, segons el Registre Mercantil. La companyia té entre els seus principals clients les marques automobilístiques Mercedes i BMW, però també proveeix, encara que en menys grau, companyies com Seat o Nissan.

Catalunya. Desembre de 2008

Delphi

Delphi Diésel Systems va presentar el 4 de novembre un ERO temporal que afectarà 851 treballadors de la planta de Sant Cugat. El fabricant de bombes d'injecció per a motors diésel suspèn els contractes del 70% de la plantilla durant 23 dies, fins al juny del 2009. La companyia al·lega una baixada de la producció pel descens del volum de comandes de Renault, el principal client.

Hutchinson

La multinacional Hutchinson de Palamós, fabricant d'accessoris per a automòbils, va presentar el 10 de novembre un ERO per a suspendre temporalment els contractes a 393 dels 480 treballadors de la plantilla. L'ERO preveu que des de novembre fins a finals de març els treballadors afectats deixin de treballar fins a un màxim de 21 dies. L'excusa, com en altres casos, el descens de les comandes.

Honeywell Fricción Barcelona

Honeywell Barcelona va presentar el 19 de novembre la documentació necessària per interposar un expedient de regulació temporal que afectarà 352 empleats de la planta de Barcelona durant 9 dies, compresos entre el 12 de desembre del

present any al 28 de febrer del 2009. Irònicament, l'empresa segueix externalitzant una part de la seva producció al polèmic centre penitenciari de la Model i a uns altres petits tallers, dels quals el co-

mitè d'empresa ha sol·licitat que se li acrediti el tipus de contracte existent entre ells, però sense fruita la sol·licitud ja que la direcció al·lega no tenir cap tipus de contracte.

Per un ferrocarril de qualitat al Camp i les Terres de l'Ebre

Secció Sindical SFF-CGT Tarragona

Les necessitats de mobilitat de la població passen per un ferrocarril que vertebri el territori, que doni servei real a la ciutadania, permetent el dret a la mobilitat de les majories, estem farts de veure passar l'AVE a 300 km/h perquè els executius es desplacin entre les grans ciutats, i que no puguem viatjar entre dues poblacions de la nostra pròpia comarca per manca de trens o fins i tot pitjor per la seva inexistència.

El 99% de la població viatja en trens de rodalies i mitja distància, enfront de l'1% de l'AVE; les inversions són del 97% per a l'AVE i el 3% per al ferrocarril convencional. La nova estació del Tren d'Alta Velocitat del Camp de Tarragona, la inversió més cara de les fetes històricament a Tarragona, i que a sobre no soluciona de cap manera la problemàtica de mobilitat en les nostres comarques. A més en el Pla d'Infraestructures del Camp de Tarragona es continua apostant per l'Alta Velocitat, aquesta projectada altra nova estació d'AVE al Camp de Tarragona, així com altres noves línies d'Alta Velocitat que seguiran trinxant sense escrúpols el territori de manera insostenible.

Des de CGT ens hem situat històricament en contra dels grans projectes d'infraestructures, principalment del tren d'alta velocitat, per motius tant socials com econòmics i per descomptat ecològics.

Hem de caminar cap a un futur sostenible, lluny de la fastuositat de l'AVE i dels mitjans de transport agressius que creen barreres a les nostres comarques, transformant i deteriorant l'entorn de manera irreversible, i apostant per un transport públic, segur i de qualitat, de caràcter social i sostenible amb el medi ambient, com és en definitiva el ferrocarril convencional. Com a conseqüència de la Llei del Sector Ferroviari i la consegüent privatització de serveis i en no atendre raons socials objectives, s'estan tancant multitud d'estacions del

Camp de Tarragona i Terres del Ebre, quedant sense personal ferroviari, suprimint desocupades i fins i tot trens, disminuint encara més la qualitat del servei, i tot això per a rendibilitzar els comptes de resultats.

A les Comarques del Camp i les Terres de l'Ebre, en els últims 15 anys, han quedat de manera permanent, gran nombre d'estacions sense personal, com Vila-seca, Altafulla, l'Espuga de Francoí, Alcover, Vilavella, Vilaverd, Salomó, Roda de Barà, Nules-Bràfim, Marçà-Falset, les Borges del Camp, Riudecanyes-Botarel, Guiamets-La Serra d'Almos, Camarles, L'Ampolla, Santa Bàrbara, Freginals, Ulledecona, Ascó, etc. Les estacions de Ribarroja, Flix, Móra la Nova, Salou, Cambrils, l'Hospitalet de l'Infant, Valls, Montblanc i les mateixes Tarragona i Reus han vist reduir el seu personal sota mínims tancant els llocs de comandament que regulen els trens i privatitzant serveis com la venda de bitllets i l'atenció a l'usuari.

Resulta paradoxal que convivim en la mateixa comarca el malbaratament del TAV i la realitat d'estacions que no tenen ni enllumenat. També continuen oblidats projectes tan necessaris com el baixador de la zona universitària de Reus, i continua l'eterna provisionalitat de l'estació de Torredembarra o la reobertura de la línia Reus-Roda de Barà, que podria tenir un paper important en les comunica-

cions de les Comarques del Camp, a més de donar un servei ferroviari a poblacions com el Morell, Puig-delfí, Perafort, el Catllar, La Riera de Gaïà i la Pobla de Montornès, podria també connectar de manera directa, segura i fiable l'estació de l'AVE del Camp de Tarragona i l'aeroport, amb les ciutats de Tarragona, Reus i Valls, per mitjà d'un tren lleuger que aprofitaria tant el traçat de l'antiga via Reus-Roda com de les línies existents per Sant Vicenç de Calders-Valls-Reus-Tarragona.

És intolerable que després de la desorbitada despesa de la línia de l'AVE, l'estació del Camp de Tarragona no tingui una connexió de ferrocarril amb els principals nuclis urbans de les comarques, fent dependre el ciutadà del vehicle privat. Des de CGT ens vam posicionar totalment en contra de la proposta del Pla d'Infraestructures de Tarragona, que pretén omplir de ciment i asfalt encara més el territori, incloent nous traçats ferroviaris, deixant en desús els actuals i els que es van abandonar anteriorment.

La proposta de la Confederació General del Treball, en definitiva, és la defensa clara d'un transport ferroviari públic, social, segur i sostenible, i de les aportacions econòmiques necessàries per a la seva explotació.

Es proposa:

- Augmentar el trànsit de merca-

deries per ferrocarril del 4 al 30% (convé recordar que el 94% circulen per carretera), condicionar les instal·lacions del port de Tarragona per a donar una resposta àgil a la seva distribució, així com les terminals de Constantí i Tarragona Clasificació.

- Millorar el servei de trens regionals, tant pel que fa les freqüències com la qualitat de serveis, restituint el personal ferroviari en les estacions per a augmentar la qualitat del servei.

- Una dotació econòmica suficient, que permeti l'adequació dels edificis de viatgers i els serveis prestats als usuaris/es en les línies de ferrocarril convencional de Tarragona.

- Estendre la xarxa de rodalies de Barcelona fins a Tarragona, Reus, Valls i Tortosa amb la millora de servei que lògicament això comporta.

- L'augment de la freqüència de trens de mitjana i llarga distància i la coherència d'horaris, que permeti una millor vertebració del territori, establint al seu torn una xarxa de rodalia del Camp de Tarragona.

- Reobertura de la línia Roda de Barà-Reus, unint l'aeroport i l'estació de l'AVE amb Tarragona, Reus i Valls, per mitjà d'una xarxa ferroviària lleugera que utilitzaria els traçats ferroviaris existents.

- La paralització immediata del Pla d'Infraestructures de Tarragona Reclamem l'obertura d'un debat públic sobre el futur del ferrocarril, un

debat rigorós i transparent que analitzi la seva situació actual i proposi solucions a les necessitats reals de la societat.

Al·legacions i propostes al Pla d'Infraestructures

La Secció Sindical de Tarragona del Sindicat Federal Ferroviari de la CGT va lliurar el 22 d'octubre al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat a Tarragona un document de 18 pàgines anomenat: "Al·legacions-Proposta al Pla Territorial del Camp de Tarragona. Informe sobre la situació de les estacions de ferrocarril de Tarragona i proposta de mobilitat per ferrocarril al Camp de Tarragona". El document es pot veure a: www.cgccatalunya.cat/spip.php?article2318

Continua la campanya en defensa d'un ferrocarril públic, social, segur i sostenible.

Les properes mobilitzacions en defensa del ferrocarril al Camp de Tarragona que té previstes organitzar properament el SFF-CGT seran el tancament de 24 hores a l'estació de Valls el dia 18 de desembre i una concentració a les 17 h., i posteriorment una concentració a l'estació de Tarragona el matí del 20 de desembre.

Continuen les mobilitzacions dels treballadors d'Atos-Origin

Secció Sindical CGT Atos-Origin Barcelona

Atos Origin és el soci tecnològic del Comitè Olímpic Internacional, i també gestiona sistemes informàtics d'entitats com Banc de Sabadell, Endesa, Aigües de Barcelona, Gas Natural, etc.

Els seus treballadors vénen patint unes congelacions salarials des de l'any 2.000 i uns salaris d'entrada molt baixos. Les reivindicacions

principals són una actualització de l'IPC real en els salaris, i mínims d'entrada de 1.000 euros bruts al mes, actualment s'estan contractant a companys per 10.1952 euros anuals bruts.

Als aturades parcials realitzades els dies 6 i 9 d'octubre no van aconseguir canviar la postura clarament inflexible de la Direcció de l'empresa. Manté una taula de negociació formal però sense cap contin-

gut pràctic. El dia 9 d'octubre durà l'aturada va tenir lloc una assemblea de treballadors en la qual es va decidir començar una sèrie de concentracions a les portes dels clients, als quals també es considera responsables d'aquesta situació, per demanar que s'acabi la congelació salarial que es pateix des de l'any 2000, per aconseguir millores laborals i contra els baixos salaris dels nous contractes.

El primer client davant el qual vam protestar i al que vam informar de la nostra situació va ser Aigües de Barcelona. La protesta es va portar a terme el 23 d'octubre a les portes de la Torre Agbar a Plaça Les Glòries, ja que Aigües de Barcelona és un dels clients més importants de Atos - Barcelona, després d'una manifestació per l'avinguda Diagonal des de les oficines d'Atos-Origin.

Empreses com Atos Origin es venen com empreses tecnològiques i quan l'única cosa que realitzen és prestamisme de treballadors a grans entitats bancàries i industrials, que utilitzen amb la principal finalitat de precaritzar i abaratir l'ocupació. Aquests es treuen la precarietat de damunt per a tirar-nos-la a nosaltres. Són part del problema, i també han d'implicar-se en la solució.

Ficosa de Rubí vol eliminar 140 llocs de treball

Secció Sindical CGT Ficosa

Ficosa Internacional, multinacional catalana, s'expandeix per tot el món (Europa, Àsia, Amèrica, etc.) i en l'actualitat té presència en 19 països. En canvi, en els últims anys a Rubí i a Catalunya, ha anat deslocalitzant els productes i tancant empreses anant a la recerca de mà d'obra més barata.

En el 2006, la multinacional va vendre els terrenys del polígon industrial de Sant Genís a Rubí a una immobiliària, uns 400.000 m², i va injectar l'import en el grup Ficosa deixant les empreses de Rubí en situació de lloguer. Ficosa va tancar el 2007 amb una facturació de 877 milions d'euros, el 5% més, i una plantilla global de 7.172 persones.

Recentment, la direcció de l'empresa ha presentat un pla de viabilitat fins al 2011 en el qual pretén fusionar les dues empreses (Fico

Triad i Fico Transpar). L'acceptació d'aquest pla suposa l'acomiadament de 140 treballadors/es, representant el 40% de les dues plantilles, que sumen 460 treballadors, així sí, acomiadaments de forma selectiva impossibilitant que s'obri un pla de jubilacions o baixes voluntàries.

En els últims anys, a aquestes plantes no han arribat nous projectes sinó que s'han derivat a altres empreses del grup amb la qual

cosa, la producció actual va disminuint cada vegada més. Amb la pèrdua de més de 200 llocs de treball temporal en els últims mesos no estem davant una situació conjuntural, com vol fer-nos veure l'empresa, sinó estructural en la qual aprofitant la situació general de crisi pretén desmantellar les plantilles.

Ficosa sempre ha estat ben posicionada a l'hora d'agafar ajudes públiques amb el propòsit de cré-

xer. Recentment han rebut una injecció de diners procedents de l'Institut de Finances de Catalunya de 50 milions d'euros destinats al Projecte d'Aeronàutica i Andalusia quan, pel contrari, a la vista està que per a la fusió de les plantes de Rubí l'empresa no té ni diners ni interès. CGT exigeix que les ajudes proporcionades per les institucions públiques catalanes siguin reinvertides a Catalunya garantint l'estabilitat i el futur de tots els llocs de treball amb projectes nous i de valor afegit i, a la vegada, denuncia l'afartament per l'obertura de les empreses. Per tot això, els treballadors de l'empresa han començat a mobilitzar-se en defensa dels llocs de treball, convocant una manifestació a Rubí el 15 de novembre, a la qual van assistir més de 600 persones i que donava el tret de sortida a la campanya contra els plans de l'empresa.

La venda de Repsol a Lukoil, contra la impunitat ambiental

Campanya d'Afectats per Repsol <http://repsolmata.ourproject.org>

La crisi financera afecta bancs i inversors de Repsol YPF, que preten vendre la seva part del pastís per tal de recollir diners procedents de Rússia. La Caixa i Sacyr Vallehermoso volen desprendre's de l'empresa i rentar-se les mans.

Davant aquest fet, la Campanya d'Afectats per Repsol YPF ens pronunciem:

1. La companyia Repsol YPF arrossega un nodrit història d'atropellaments als Drets Humans i enormes passius ambientals. Els conflictes encosos per aquesta empresa als països on opera afecten a milers de persones i han destruït irreversiblement importants ecosistemes a la Patagònia, l'Amazònia i als boscos tropicals d'Àfrica.

Exigim al Govern espanyol, a través dels seus mecanismes de regulació, que paralitzi qualsevol intent de venda d'accions fins que no es faci un rigorós inventari dels passius ambientals i s'adjudiquin els seus responsables. Els directius de Sacyr Vallehermoso i La Caixa són co-responsables d'aquests lamentables successos i han de pagar i gestionar tots els passius ambientals generats durant la seva gestió.

2. La companyia Repsol YPF és una empresa insegura, amb una deficitària inversió en prevenció d'accidents, amb una mala gestió del risc, amb una patètica política ambiental que, malgrat guanyar 10 milions d'euros diaris durant l'any 2007, prefereix posar en joc la vida dels seus treballadors abans que reduir beneficis. Les poblacions afectades per les seves operacions, tant al Sud com al Nord, pateixen una usurpació permanent dels seus drets bàsics com el dret a la vida i a la salut ambiental. A Tarragona, Repsol és responsable dels abocaments de fenols al Riu Francolí, els periòdics vessaments d'hidrocarburs a les costes o la silenciosa afectació de càncer i malalties respiratòries dels pobles que envolten la petroquímica de La Poble Mafumet. (...)

3. Actualment, les activitats de Repsol YPF al món, envaeixen territoris indígenes les poblacions dels quals no han estat degudament consultades. Hi ha casos documentats a Amèrica Llatina i d'Àfrica no n'arriba informació el que facilita la impunitat.

Exigim la paralització i retirada de totes les activitats de Repsol YPF en territoris indígenes fins que les seves comunitats, prèvia informació transparent sobre els impactes de l'activitat petrolera, es pronunciïn sobre el tema.

Treballadors i treballadores d'autobusos de TMB continuen denunciant públicament la reducció del servei de busos a Barcelona

Comitè de Conveni Autobusos TMB

Des del passat 15 de setembre, el servei d'autobusos de TMB ha sofert una important reducció de servei a Barcelona ciutat. La Direcció de TMB, a dia d'avui, encara segueix negant aquesta realitat i parla de "ajustament de l'oferta i la demanda". El Comitè de conveni ha elaborat un document per a demostrar-ho, que es pot descarregar a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2298.

Els treballadors/es d'autobusos de TMB han estat, des del 15 de setembre, participant a manifesta-

cions demanant un millor servei d'autobusos amb els veïns i veïnes, seguint i demanant explicacions als directius i a l'alcalde de Barcelona, repartint milers d'octavetes informatives i milers de targetes per poder reclamar a l'empresa. Desgraciadament, la Direcció de TMB no només no ha variat la reducció de servei, sinó que l'ha incrementat encara més. Mentrestant, s'està gastant els diners públics en campanyes publicitàries per amagar la realitat.

Per poder demostrar fins a quin punt hi ha hagut una reducció important del servei de busos, el Comitè de conveni ha fet un treball,

línia per línia, i cotxera per cotxera, mostrant fins a quin punt la gent de Barcelona disposa de menys servei de busos actualment.

Centenars de cartells i pintades apareixen a les marquesines d'autobusos de TMB denunciant la reducció de servei

El 4 de novembre, les marquesines d'autobusos de TMB van aparèixer plenes de cartells i pintades que denuncien la reducció de servei d'autobusos a Barcelona. D'aquesta manera, els treballadors d'autobusos de TMB segueixen mostrant el seu malestar per la reducció del servei de busos i la no renovació de 20 conductors/es que

van treballar l'estiu. Aquests cartells fan referència a les conseqüències que tindrà per a la gent de Barcelona la reducció de servei. També es mostra la presidenta i el vicepresident de TMB com a mentiders per seguir negant l'actual reducció de servei.

Amb aquesta acció, al igual que amb les properes que es tenen pensades, els conductors/es d'autobusos de TMB reclamen a l'Ajuntament i a la Direcció de l'empresa que s'avinguin a tornar a posar els serveis establerts habituals per l'inici de curs escolar.

Més informació: comitedescansos.blogspot.com/

L'Ajuntament de Barcelona es declara incompetent per fer la seva feina?

Secció Sindical CGT Ajuntament de Barcelona

Retallar els drets i els ingressos dels treballadors a la meitat, la solució que ha trobat l'Ajuntament per salvar la seva incompetència. Això sembla després d'analitzar els plecs de contractació dels serveis de suport intern i gestió administrativa del Registre de Sol·licitants d'Habitatge amb Protecció Oficial de Barcelona.

L'objecte d'aquesta subcontratació que realitza l'empresa municipal Bagur, S.A., de capital 100% de l'Ajuntament de Barcelona és, sorprenentment, la contractació de personal administratiu a través

d'una empresa interposada per a la instrucció d'expedients administratius per compte de l'Ajuntament dintre del programa publicat com Barcelona Accions per l'Habitatge. El que es demana en aquests plecs és, en poques paraules, l'equivalent a 4 persones a temps parcial i 7 a dedicació completa durant 2 anys (renovables per 2 anys més), la funció dels quals serà exclusivament suport i gestió administrativa.

Aquesta feina ja està desenvolupant actualment personal propi de Bagur, S.A. mitjançant les oficines d'habitatge distribuïdes per tota la ciutat, un personal que en teoria gaudeix de les condicions la-

borals i socials pròpies de qualsevol treballador municipal. El nou contracte no aporta res de nou a aquesta estructura, atès que es facilitarà al contractista el sistema i l'aplicació informàtica, el mobiliari, els telèfons, els aparells informàtics i el local amb la neteja i el subministrament energètic inclòs.

Així doncs, què guanya l'Ajuntament amb aquest contracte? Res en absolut. Pagarà com a mínim 19,72 euros l'hora per personal que, d'estar contractat directament li costaria 18,04 euros l'hora amb tot inclòs. L'empresa no farà res més que aportar el personal i cobrar-se les despeses de gestió i retenir-se el benefici empresarial

del que pugui estalviar dels 17 euros que descomptat l'IVA li pagarà Bagursa a aquestes persones. Això serà al final per als treballadors uns 6,83 euros bruts per hora, que és aproximadament la meitat del que cobren ara els treballadors municipals amb els que compartiran l'espai de treball i la feina, que no pas la jornada, l'horari ni les condicions socials.

Considerem absolutament vergonyós i lamentable aquest model d'externalització i precarització de condicions de treball que al mateix temps és una confessió descarada d'incompetència per part dels màxims anomenats gestors municipals.

Parcs i Jardins demanda la vídua d'un treballador mort en un accident laboral

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins Barcelona

La direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona ha dedicat força recursos a contractar el gabinet jurídic més car de Barcelona per denunciar al Jutjat del Social a l'Institut Nacional de la Seguretat Social, a la Tresoreria General de la Seguretat Social i a la vídua del treballador Francisco Jurado, mort en un accident de treball. La denúncia presentada pretén que es retiri el recàrrec de prestacions que ha d'abonar l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i que va ser imposat per la Inspecció de Treball i confirmat per la Direcció provincial del INSS per la responsabilitat de Parcs i Jardins en l'accident que va provocar la mort del treballador.

El 5 de novembre estava convocat el judici; per això, un nombrós grup de treballadors es va concentrar davant les portes del jutjat per denunciar la actuació "immoral i lamentable" de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins en el cas de la mort del treballador de Parcs i Jardins. El judici finalment va ser suspès a petició del INSS que va reclamar a Inspecció de Treball referència d'informació atès que va ser anul·lada pel Departament de Treball per una incorrecta tipificació. La nova data del judici serà el 21 de gener del 2009.

Més informació:
malesherbes.blogspot.com/2007/09/parcs-i-jardins-va-infringir-la- llei-de.html

Les males arts de TMB per sancionar un conductor

El 22 de juliol d'aquest any un conductor de la cotxera de Ponent va ser víctima d'un cas d'abusos i discriminació, elaborat per un CGOL (Cap de Línia) amb la col·laboració de diversos comandaments, que va acabar en un expedient disciplinari i 15 dies de suspensió d'ocupació i sou. Gràcies a la col·laboració de diversos companys i d'un enregistrament que algú ens ha fet arribar, queda demostrat que quan es tracta de sancionar a un conductor la Direcció de TMB no dubta a utilitzar qualsevol mètode, fins i tot la mala fe i la provocació. Mètodes que denoten la veritable cara d'alguns personatges que tenen càrrecs en aquesta empresa.

Més informació: www.cgctcatalunya.cat/spip.php?article2339

Servei d'Ocupació de Catalunya i Col·lectiu Catalunya

El currículum és un document que conté la informació personal i professional necessària sobre la persona candidata a una feina, destacant tot allò positiu i valuós de la seva experiència. L'objectiu del currículum és obtenir una entrevista personal.

Les estadístiques mostren que el 75% de les candidatures són descartades pel currículum abans d'arribar a la fase de l'entrevista, de manera que el currículum es converteix en una eina publicitària del qui busca una ocupació i, per tant, és un document molt important que s'ha de cuidar especialment.

Què s'ha de posar?

- Dades personals
 - Nom i cognoms
 - Data i lloc de naixement
 - DNI
 - Adreça (localitat i codi postal)
 - Telèfons (fix i mòbil)
 - Adreça de correu electrònic
 - Ocupació sol·licitada (objectiu laboral)
- Formació
 - Titulació
 - Cursos i seminaris
 - Coneixements informàtics
 - Idiomes
- Experiència professional en (per sector d'activitat)
 - Lloc i activitat desenvolupada
 - Empresa
 - Període
 - Responsabilitats, funcions i tasques
- Experiència professional en (per sector d'activitat)

Com es redacta un currículum?

- Utilitzeu marges amplis i apartats ben diferenciats.
- Adapteu-lo a cada lloc de treball.
- Sigueu concisos, breus i clars.
- Acompanyeu-lo d'una carta de presentació.
- Destaqueu el número o números de telèfon en els quals us puguin localitzar.
- Ressalteu les competències que més s'ajustin al lloc ofert.

Aspectes que cal evitar

- Posar currículum vitae en la part superior.
- La fotografia, si no es demana explícitament
- Dada i estat civil, si no es demana explícitament
- Els col·legis en els quals s'ha estudiat, excepte si són centres en els quals s'ha estudiat en una llengua estrangera.
- Tots els cursos i seminaris als quals s'ha assistit. Indiqueu només els més significatius i rellevants per a l'oferta.
- Les aficions, si no tenen relació amb el lloc de treball.
- L'expedient acadèmic, excepte si es demana explícitament.
- No és necessari signar-lo.

Recomanació final

No hi ha un model únic de currículum. Perquè el vostre currículum sigui efectiu, adapteu-lo per a cada oferta tenint en compte la trajectòria formativa i professional i els detalls de l'oferta concreta del lloc de treball.

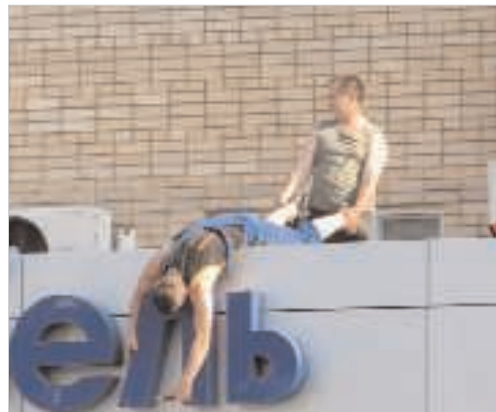
Més informació:
<http://www.oficinadetreball.cat>

- Lloc i activitat desenvolupada
 - Empresa
 - Període
 - Responsabilitats, funcions i tasques
 - 5. Altres dades d'interès
- envolupament i implementació del pla de manteniment preventiu".
- Eviteu frases fetes i redundants. Exemple, no escriviu "Vull posar al seu coneixement..."
 - Expresseu una idea en cada frase i utilitzeu paraules, frases i paràgrafs curts.
 - Reflectiu en el currículum que compliu les exigències del lloc de treball. De la mateixa manera que no hi ha dues persones iguals, tampoc hi ha dues empreses iguals i encara menys dos llocs de treball iguals, per tant el vostre currículum haurà de reflectir les diferències, caldrà posar més èmfasi en aquelles característiques que teniu i que us fan especialment apte per al lloc de treball.
 - Utilitzeu paper de bona qualitat.

Consells pràctics:

- No feu servir dues paraules per allò que es pot dir en una. Exemple, no escriviu "La meva funció com a Cap de manteniment..." escriviu "Cap de manteniment. Funcions..."
- No escriviu frases inútils que no aporten res a la vostra candidatura. Exemple, no escriviu "Quan vaig arribar no hi havia un pla de manteniment previst i vaig haver d'ocupar-me del seu desenvolupament i implantació" escriviu "Des-

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

LES TREBALLADORES I ELS TREBALLADORS PLANTEN CARA I DEMANEN UN PLA INDUSTRIAL

L'ERO de Nissan: una veritable estafa a la classe treballadora

Secció Sindical CGT Nissan
(cgt Nissan.blogspot.com)

El 2003 quan, Nissan Motor Ibèrica, decideix realitzar un canvi en la Direcció de la planta de Barcelona, contractant un neoliberal anomenat José Vicente de los Mozos com a director de la planta de Barcelona. La missió d'aquest mercenari era, segons ell mateix, donar viabilitat a una planta en perill d'extinció. El principal model de gestió que va implantar Nissan, en aquell temps, impulsat per Carlos Goshn, basava la viabilitat de la planta en la reducció de costos. Pel que fa a Nissan a Barcelona, aquesta reducció, tenia dos eixos principals: la reducció dels costos logístics i la reducció dels costos laborals.

El primer eix comportava, una reducció brutal de l'ocupació quant als treballadors pertanyents al subministrament de material tant a nivell intern de la planta com a nivell extern en el cas d'empreses proveïdores. El segon eix del conegut pla TOP07, reducció de costos del 31% en quatre anys, va suposar, no sense el consentiment i suport dels sindicats majoritaris, l'empitjorament de les condicions laborals i socials dels treballadors i les treballadores de Nissan.

Es va realitzar un increment brutal del ritme de treball en les cadenes productives, es van eliminar coeficients de fatiga dels cicles de treball, es va reduir el temps de pausa per entrepà, es va passar a penalitzar en absentisme per IT, etc.

Basada en aquest sistema, la planta de Barcelona, produeix els vehicles, Nissan Pathfinder i Navara, com 4x4, a més de la furgoneta X-83, que sota una mateixa plataforma es denomina Nissan Primastar, Renault Trafic i Opel Vivaro.

En aquesta època Nissan, no solament produeix, sinó que sobreprodueix. Durant, aquests anys i fins a juliol d'aquest mateix any 2008, no s'ha deixat de treballar dies addicionals als establerts en el calendari laboral. S'ha ampliat la jornada industrial, amb la mal anomenada flexibilitat. Any rere any, no s'ha deixat d'omplir la llei en qüestió d'excessos d'hores extraordinàries. Any rere any, han estat en mans de la Inspecció de Treball.

En aquests últims cinc anys, Nissan Motor Ibèrica no ha deixat d'ob-

nir beneficis, 300 milions d'euros. Cal recordar, a més, que Nissan ha rebut subvencions de les administracions públiques per valor d'almenys més de 43 milions d'euros, des de l'any 2005, segons el detall de les subvencions aparegudes en butlletins i diaris públics oficials recollides en el Registre Mercantil. L'import real fins i tot podria ser superior.

Què pretén Nissan?

L'anomenada crisi ha arribat al cervell de la directiva de Nissan, amb el seu nou director, el kamikaze Fumiaki Matsumoto, pretent aprofitar la conjuntura econòmica actual per realitzar uns canvis estructurals en la planta de Barcelona. Volen canviar el sistema productiu anterior i produir al 100% de la capacitat productiva, amb tres tornos de treball. Per treballar, segons l'estàndard Nissan, dos tornos de treball.

Aquests canvis pretesos per Nissan, suposen l'eliminació de 1.680 llocs de treball, dintre de la planta de Barcelona. S'inicia una deslocalització parcial de produccions que pot acabar en una deslocalització total de la marca.

No hem d'oblidar que l'eliminació d'aquests llocs de treball no suposa solament la retallada d'ocupació a Nissan, hi ha milers de treballadors d'empreses proveïdores i subcontractades que també perdran la seva ocupació i que amb suport i solidaritat hem de rebutjar.

La CGT ha demanat la dimissió de tota la cúpula directiva de Nissan, per ser responsables i botxins d'aquesta massacre contra els treballadors. Des de la CGT, allà on ens hem reunit, no solament hem demanat el rebuig a aquest ERO amb el qual l'empresa vol acomiadar 1.680 treballadors, hem exigint la persecució d'aquest

tipus d'actituds d'aquestes empreses que solament pretenen mantenir els seus nivells de beneficis amb els diners públics a costa d'estafar, tant treballadors com la societat, oblidant la responsabilitat social que una empresa amb beneficis ha de tenir i hem d'exigir. Per tot això, els treballadors i les treballadores de Nissan ens estem mobilitzant contra els acomiadaments i per un Pla Industrial que garanteixi el futur de la planta.

Presenten l'ERO

Nissan va presentar formalment l'ERO el dilluns 10 de novembre en el Departament de Treball. La companyia va formalitzar dos expedients: un, amb el gruix dels afectats, preveu d'acomiar 1.288 persones fins a final d'any. L'altre afectarà 392 treballadors el setembre de l'any 2009.

Per aquest motiu, els treballadors i les treballadores de Nissan van radicalitzar les seves accions de protesta contra la retallada de plantilla que planteja l'empresa. Si el dia 12 de novembre es van manifestar 2.000 persones fins al Parlament de Catalunya, el dia 11 s'havien manifestat prop de 2.000 empleats des de la plaça d'Espanya fins a les portes de la seu comercial de la multinacional a Barcelona, contra la qual van llançar tot tipus d'objectes. Eren la continuació de les mobilitzacions realitzades la segona quinzena d'octubre, amb concentracions i manifestacions de la plantilla els dies 16, 17, 23, 28, 29, 30 i 31, destacant les 10.000 persones que es van manifestar el dia 23 d'octubre pels carrers de Barcelona convocada pel comitè d'empresa contra l'ERO de Nissan.

Durant les mobilitzacions, els participants van deixar anar tot tipus de resultats contra el màxim responsable de

Nissan Motor Ibèrica, el japonès Fumiaki Matsumoto, i exigeixen als governs espanyol i català que rebutgin sense vacil·lació l'expedient d'ocupació. Els manifestants també van cridar consignes contra els presidents del Govern de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya, José Luis Rodríguez Zapatero, i José Montilla.

La negociació de l'ERO

El 13 de novembre, va tenir lloc la primera reunió convocada per la Inspecció de Treball. En aquesta reunió la Direcció de Nissan pretenia iniciar el període de consultes, amb un únic objectiu, començar un procés en el qual segons ella "pretén poder negociar per poder arribar a un acord perquè sigui la millor sortida possible per als treballadors que hagin de deixar la companyia". Des de la CGT vam deixar clar que, durant el període de consultes, s'obri quan s'obri, l'únic objectiu que tenim és conèixer el més àmpliament possible el desenvolupament de l'ERO presentat, amb una sola sortida: ue aquest ERO sigui rebutjat per la Inspecció de Treball.

En cap moment iniciarem un procés negociador amb les intencions que pretén l'empresa. Per a la CGT, l'ERO no té marge de negociació. L'única sortida possible al conflicte ha de ser la retirada de l'expedient i la presentació d'un Pla Industrial, que garanteixi l'ocupació per a avui i per al futur per a tots i totes les treballadores de Nissan. No hem de caure en la mentida d'assumir un excedent de plantilla, no ha d'haver-ne. En cap cas hem de ser els treballadors i les treballadores qui hem d'assumir, amb el nostre treball, la voluntat d'una Direcció inútil. Aquesta direcció fa menys d'un any defensava l'augment de la capacitat productiva com a opció de

viabilitat de la planta i ara, ens explica que l'ERO es deu a l'excess de capacitat productiva. Una vegada més, direcció dimissió!!

Aquesta companyia en els últims anys no ha fet més que obtenir beneficis brutals, sent en el cas de la planta de Barcelona, de les més productives de la marca. A més, Nissan en el segon trimestre d'any fiscal 2008-2009 (de l'1 de juliol de 2008 al 30 de setembre de 2008) ha contribuït als resultats de l'aliança amb 189 milions d'euros. Una falta de vendes com la que suposadament existeix solament ha d'assumir-la el compte de resultats de la companyia.

L'argumentació de la falta de vendes per presentar aquest ERO no se la creu ningú. Per un simple motiu: per què no dóna opció a la recuperació del mercat? Per què nega l'opció a la recuperació dels tornos de treball? No estem immersos en un problema conjuntural? No volen recuperar el torn, perquè no volen recuperar producció. I aquesta mesura ha de tenir el total rebuig de tots i de totes, hem d'evitar que aprofitin el moment per iniciar una deslocalització de produccions que podria acabar amb el tancament de la fàbrica.

I els polítics què fan? Promeses, però pocs fets, com sempre. A la classe política, hem d'exigir-los treball, que rebutgin l'ERO, que es comprometin amb la classe treballadora i que deixin de costat l'ambigüitat i la indiferència. Volem més solucions i menys promeses. Inversions en la indústria, no que regalin els nostres diners. Com quan van donar el projecte de la nova furgoneta, que s'han endut al Japó. Inversió amb control, participació i decisió, no ajudes i posar-se una bena als ulls. Les nostres mobilitzacions van i han d'anar a més, serietat i contundència, lluita i solidaritat.

Parlem amb...

AVI MOGRABI, DOCUMENTALISTA ISRAELIÀ

'Hi ha moltes coses per criticar als territoris ocupats'

Text: **Rebeca Tomás (traducció i transcripció) i Jordi Martí;**
fotos: **Arxú i Jordi Martí. Abril 2007**

Avi Mograbi va néixer a Israel el 1956. Va estudiar Filosofia a la Universitat de Tel Aviv i a l'Escola d'Art Ramat Hasharon. Militant activista per la pau, l'exèrcit israelià el va enviar a la presó el 1982 per refusar servir al Líban. De fet, uns anys més tard el seu fill va acabar passant per la mateixa situació quan es va negar a fer el servei militar als territoris ocupats de la Franja de Gaza.

Es va introduir en l'art visual a partir d'aquell mateix any, treballant com a assistent de direcció en pel·lícules i anuncis. Aquesta va ser una època de proves amb el cinema experimental fins que va fer un gir cap a la creació de documentals més personals. El 1989 va dirigir el seu primer curt, *Deportation*.

Des de llavors, Mograbi ha col·laborat amb directors com Claude Lelouch, Moshe Mizrahi, Eitan Green, Daniel Waxman, Renen Shorr i Shahar Segal. Ha rebut diversos premis a festivals com el de Bilbao, Milà, Berlín, Sao Paulo. La seva creació *Avenge but One of My Two Eyes!* (2005) va estar a la primera de Cannes (fora de competició) i es va mos-

triar al Film Fest de Nova York. Recons-trucció *How I learned to love Ariel Sharon...* (2006) alguns dels seus altres títols.

El treball de Mograbi és reflexiu, provocatiu i polític. El director no està preocupat per l'objectivitat, la imparcialitat o el distanciament en la seva pròpia creació. Amb coratge i compromís als valors paci-

fistes, les seves obres mostren imatges de la vida diària de l'ocupació de Palestina des de 1967, al voltant de les tanques de seguretat, els punts de control (check points), instantànies de l'hostilitat dels soldats israelians que no permeten als palestins trespasar cap a Jerusalem, situacions límit com la d'una dona ferida a la qual se li denega l'accés als serveis hospitalaris o el grup d'estudiants que no poden passar la frontera per anar a l'escola.

Mograbi, que ha provat de participar en cadascuna de les manifestacions en contra de l'actitud i les actuacions del govern del seu país, veu les seves produccions com una extensió natural de les seves creences personals. Com ell mateix diu, allò que em preocupa en el dia a dia són les coses que m'interessen en les meves pel·lícules. No hi ha ficció més gran que el concepte de pel·lícula documental com a representació objectiva de la veritat. Fins i tot si el material recopilat conté trossos de vida, una vegada agafes aquest trossos, els retalles un altre cop a la taula d'edició i les tornes a ajuntar d'una manera completament diferent, el resultat ja no és un tros de vida sinó la vida com la percep el director i que no és necessàriament una reflexió imparcial de la realitat.

-Com a documentalista, com a creador,

és perquè la realitat que hi ha és la que hi ha i penses que llas dèplicas?
-Mai vaig decidir res. Menys encara ser documentalista.

La vida és molt llarga i complicada. Vaig convertir-me en documentalista, tot i que el meu desig era dirigir ficció.

Vaig néixer en una família de cineastes a Tel Aviv. El meu avi i el seus germans van obrir el primer cinema parlat de l'Orient Mitjà el 1930. Més tard, el meu pare es va convertir en el director d'aquest cinema i jo vaig créixer mirant moltes pel·lícules allà. De jove somniava ser un director de pel·lícules artístiques de ficció a l'èstil europeu.

-A què et refereixes quan dius èstil europeu?

-El meu pare no volia que estudiés cinema perquè creia que era una mala vida, en què no guanyaves molts diners. Realment tenia raó. Al final no vaig estudiar cinema.

El meu pare va acceptar que estudiés aquesta carrera i de fet em va portar diners a viatjar a EUA un munt de fulls de cinema de cinema, però llavors em vaig rebel·lar i vaig decidir no estudiar cinema. Així que vaig estudiar una cosa que dona molts diners: filosofia i art.

Em va portar bastant de temps fer cinema, tenia uns 32 anys ja quan vaig fer la

creació de tres persones en el temps de la Intifada, moment en què l'exèrcit israelià feia fora líders palestins dels territoris, cap al Líban i Jordània.

Cinc anys més tard, vaig acabar el meu segon treball, un documental, *Recons-trucció* sobre un assassinat i els problemes que van sorgir per com tractaven als convicts.

No va ser una decisió, el fet de dedicar-me a ser documentalista. Era una bona i interessant història i per les meves conviccions polítiques, vaig considerar que per lluitar contra el sistema, havia de fer aquesta pel·lícula.

Després d'aquest primer documental, ja no vaig tornar a tenir el desig de fer pel·lícules de ficció.

La part de documentalista està potenciada pel fet d'estar compromès i involucrat políticament amb la realitat de l'Orient Mitjà i per la preocupació pel que m'envoltava i a més estic interessat en les arts, en el contemporani, vídeo art, cinema experimental...

-I quins són els teus referents del cinema europeu que has comentat abans. Se'guixen altres referents o has agafat ja

un camí nou o propi?

-Quan era un adolescent m'agradaven molt Fellini, Antonioni, Passolini, Wenders, Herzog..., aquest tipus de nou cinema que emergia als anys 60 i 70, també el cinema americà: Scorsese, Kubrick... ah!, i Coppola, per dir.

No puc dir que cap d'aquests directors deixessin empremta en cap dels meus treballs, però són els directors que m'interessen.

Seria molt bonic dir que he començat una cosa nova, tot i que estic segur que es pot veure com el meu treball evoluciona d'altres directors com Nick Brunfield o Michael Moore, encara que no em torna boig el seu treball, o Nanni Moretti. No considero que ningú sigui el meu pare cinematogràfic.

-La recepció que tenen les teves creacions és fora d'Israel i Palestina o quina recepció tenen?

-Hi ha hagut una evolució. Pel que fa a la recepció de les seves obres dintre, primer

van ser acceptades i després, no. És semblant a allò que explico de la indiferència sobre presentar una pel·li (*Avenge!*) a un cinema a Tel Aviv, amb una sola persona.

-I quina evolució ha tingut la recepció del teu treball dintre d'Israel?

-No estic segur de poder explicar la història de l'evolució de la recepció de la meua obra. La gràcia és que el film de Sharon, de 1997, va ser el que va tenir més audiència per una raó, i és que es va emetre a una televisió pública nacional que té una audiència important. I el van comprar perquè no van entendre el missatge, la ironia de la pel·lícula i el fet que havia començat realment a no agradar-me Sharon.

Des de llavors, els meus films s'emeten per canals petits, per cable, amb una audiència petita. Però, és clar, la meua feina es coneix més perquè ensenyo, rebo premis i vaig a festivals, etc., però en termes d'audiència de quantitat de gent que veu els meus films és molt limitat pels canals per cable.

-Amb la influència que tens a Israel i amb altres creadors que hi pugui haver,

quin tipus de coixí o de grup (encara que no sigui grup constituït), quins voltants ideològics creus que acullen els teus films? Amb quins altres creadors (audiovisuais, literaris...) et sents a gust a Israel?

-No és una organització o grup establert, però en el meu departament la majoria de gent està compromesa a nivell polític, amb més o menys el mateix tipus de política, i molts d'ells estan involucrats en art, cinema, literatura... Però no és un grup organitzat.

Per exemple, la productora d'Àrnia's Children's una dona que té una productora de cinema i treballa amb altres directors amb els quals jo no treballaria mai. És una dona molt compromesa, som bons amics i compartim els mateixos punts de vista, i a més vam col·laborar durant cinc anys programant cinema palestí al cine de Tel Aviv. El seu nom és Osnat Trabelsi.

Una altra amiga, Yael Lerer, és una editora, la seva editorial és diu Al-Andalus i publica literatura àrab traduïda a l'hebreu. Un cop més, són connexions polítiques i artístiques però també una amistat, una combinació dels dos.

-A Israel existeix algun moviment que reivindicui l'Art per l'Art?

-No ho sé, però hi ha molts artistes escapistes, l'art dels quals escapa de la realitat i no la tracta. De fet, molt del cinema de ficció a Israel és un cinema escapista.

No crec que sigui un moviment, perquè ens surt molt natural, som uns experts en reprimir, suprimir i negar la realitat i el que està passant i tractar només altres coses que no estiguin connectades amb la realitat.

-Dins de l'espai palestí-àrab, hi ha algun tipus de documentalista o creador i, si és així, quin tipus de creació fan des de l'altra banda, des dels territoris ocupats?

-Mira, els directors dels territoris ocupats, són més... Haurieu de veure la diferència en les nostres dues situacions; hi ha moltes coses per criticar als territoris ocupats, vull dir, al costat palestí. I evidentment, a l'Autoritat Palestina hi ha molta corrupció, etc.

Però la situació és diferent: som un país lliure, de 50-60 anys, amb una democràcia ja adulta, no jove, o sigui que és obvi que hi hagi crítiques directes, dins del país, a Israel. En els territoris ocupats, en canvi, és molt complicat criticar l'Autoritat Palestina perquè el seu principal enemic és encara l'ocupació i Israel, i crec que és aquí cap a on va la majoria de la crítica pública.

No et puc dir que hi hagi un director palestí que critiqui l'Autoritat Palestina de la mateixa manera que jo critico el govern israelià. Però no crec que haguem d'esperar una cosa així perquè la situació és tan diferent... si ells estiguessin ocupats a criticar l'Autoritat Palestina de la mateixa manera que nosaltres critiquem Israel voldria dir que tot és meravellós i que no pateixen amb l'ocupació i que tot està bé.

Això no vol dir que no hi hagi crítiques en els territoris ocupats, és clar que n'hi ha moltes, el fet que Hamas guanyés les eleccions demostra quantes crítiques hi ha en el que ha fet el govern palestí anterior. No lleixeu l'libre però sé que hi ha moltes crítiques als diaris i a internet.

D'altra banda, fer pel·lícules és molt més complicat especialment als territoris ocupats, on no hi ha suport econòmic. Els directors han de demanar suport de diferents organitzacions, com alimentàries, de salut, educació, esglésies... tot el sistema per fer pel·lícules és menys lliure que el nostre, on tenim diners públics i la llibertat per criticar...

-En la major part de la teua obra el que fas és reflectir una realitat i explicar el conflicte que aquesta genera. El cinema

que fas mostra una realitat conflictiva entre dues comunitats. Si aquest conflicte s'acabés o no existís, quin seria l'espai o la realitat que t'agradaria filmar?

-Primer de tot, no estic segur de capturar la realitat, sinó que capturo el que crec que hauria de mostrar-se de la realitat. No és la realitat completa o no hauria de ser un objecte per mirar la realitat. És una mirada molt subjectiva, limitada, de la realitat, la manera com crec que s'hauria de presentar aquesta realitat a l'audiència amb la pretensió d'arribar a la gent i fer-los reavaluar la seva visió política.

Si el conflicte israelo-palestí s'acabés, seria capaç de fer un documental sobre els cucs al cementiri. Potser cucs morts, perquè ells també moriran, els meus propis. Al principi, havia pensat de dir de fer un documental sobre els asils de la gent gran, però llavors he pensat que seria molt optimista i per això he parlat dels cucs.

-Això vol dir que no veus cap solució a curt termini ni a mitjà tampoc?

-(Seriós). No, ho sento, però no. Ara parlem de les dues solucions, la d'un sol estat i la de dos estats. Però no puc veure cap de les dues materialitzada, tinc la impressió que tindrem més del mateix: l'ocupació continuarà, els palestins seguiran lluitant contra això, o fent el que la gent ocupada fa, que no l'agrada, però no els pots dir que agafin el camí no violent, perquè des de temps de Gandhi s'ha vist que no funciona.

Estic totalment en contra de la resistència violenta, ideològicament, i sóc una víctima potencial d'aquesta resistència violenta palestina, però què pot oferir la resistència no violenta a la gent. Si són no violents, els ignoren.

Això és el que els ha passat als palestins durant molts anys, fins que no van començar a posar en perill avions, ningú no els va mirar.

Si mireu els darrers mesos, el nombre d'atemptats violents de palestins a Israel ha estat mínim en bastant de temps. Això no ha contribuït, en canvi, al fet que Israel comenci la negociació o a fer la vida als territoris ocupats més fàcil. No és només a Israel, és el mateix a tot el món, si ho mireu: l'única manera d'acabar amb el colonialisme és quan la gent resisteix violentament.

Crec que és molt trist que nosaltres, els colonitzadors, no entenguem aquestes coses bàsiques quan ens parlem de manera educada i calmada.

Quan hi ha violència, de cop i volta ho entenem. Cal que corri molta sang per tal que arribi el moment de la reconciliació o la negociació de veritat. És la manera com som els humans.

> LES FRASES...

Per les meves conviccions polítiques, vaig considerar que per lluitar contra el sistema, havia de fer aquesta pel·lícula

“Estic totalment en contra de la resistència violenta (...) però què pot oferir la resistència no violenta a la gent? Si no ho veiem, els ignoren

triar al Film Fest de Nova York. Recons-trucció *How I learned to love Ariel Sharon...* (2006) alguns dels seus altres títols.

El treball de Mograbi és reflexiu, provocatiu i polític. El director no està preocupat per l'objectivitat, la imparcialitat o el distanciament en la seva pròpia creació. Amb coratge i compromís als valors paci-

tries un camí que és agafar la realitat i convertir-la en imatge. Això és un actiu premeditadament (és a dir, tu tries el camí) o bé és perquè et trobes on et trobes i penses que allò que s'ha dèplicas és allò que està passant? Dit d'una altra manera: captar la realitat com a documentalista és una actitud premeditada o

La veritat sobre el pla Bolonya: mercantilització de la Universitat

bolonyamercantilitza@gmail.com

Mentre bona part de les facultats de Barcelona es mantenen ocupades per les i els estudiants en contra del procés Bolonya, del qual ja hem parlat en aquestes pàgines, la guerra mediàtica de les mentides repetides pel poder ha començat. Les i els estudiants tancats han elaborat un document informatiu sobre què suposa el procés de Bolonya del qual en reproduïm una part en forma de preguntes i respostes.

Què és cert i què és fals quant a Bolonya

-Només podran estudiar els rics! Com que Bolonya exigeix una dedicació a temps complet, els que hem de treballar per pagar-nos els estudis, ja no ho podem fer...

-Cert. Un crèdit ECTS, que són els crèdits de Bolonya, són entre 25 i 30 hores de feina. Això suposa que qui es matriculi de les assignatures que corresponen a un curs haurà de dedicar 40 hores setmanals als seus estudis. Això és l'equivalent a una jornada laboral completa. No és ja que no es pugui estudiar i treballar alhora, que ja era difícil, és que es fa complicat fer qualsevol activitat paral·lela. És cert que existeix la possibilitat de demanar estudis a temps parcial però per poder acollir-se a aquesta opció s'ha de complir una sèrie de requisits determinats que a més a més no estan unificats, no és una cosa que es pugui triar lliurement.

-Sí, però Bolonya elitza el coneixement. Perquè la reforma devalua els estudis de grau i ara la diferència específica laportaran els màsters que s'oferiran a un preu de mercat. De nou, només aquells amb més recursos podran accedir a estudis de qualitat!

-Cert. No és que els estudiants diguem que els graus es devaluen, és que ho diu la mateixa Associació Catalana d'Universitats Públiques, l'organisme que agrupa tots els rectors, en el fulletó que va editar sota el títol Respostes sobre l'Espai Europeu d'Educació Superior.

En la pàgina dos d'aquest fulletó, hi ha un quadre que compara l'estructura antiga i l'estructura nova (Bolonya), i allà s'hi veu de manera molt clara que un graduat, per obtenir el mateix reconeixement que un titulat, ha de fer un màster. Un exemple clar és el de tots aquells graduats que vulguin fer de mestres: fins ara, en tenien prou amb fer la llicenciatura i el Certificat d'Aptitud Pedagògica (costa al voltant dels 500 euros, agafant la UAB com a exemple, a títol orientatiu) i ara hauran de fer un màster (de 60 crèdits i a preu de màster) segons estableix l'Ordre Ministerial ECI/3858/2007, de 27 de desembre.

-(...) aquests màsters seran molt

cars i a preus de mercat!

-Cert. Com diu el document elaborat per la UPF, per a les Universitats catalanes és la Generalitat la que, anualment, fixa els preus dels crèdits (mitjançant un decret publicat al DOGC) i que, pel curs 2008-09, oscil·la entre els 16.01 i els 29.88€/crèdit, segons els estudis. També és cert que Bolonya ofereix, per primer cop, la possibilitat de cursar màsters a preus públics. Però això és tot el que diu de cert el document de la UPF. El problema és que, com ha quedat argumentat anteriorment, caldrà a més del grau fer un màster per obtenir el mateix reconeixement que fins ara es tenia amb una llicenciatura i prou. Per tant, caldrà pagar, per obtenir aquest reconeixement, a més de les taxes del grau, les taxes del màster que, fins i tot a preu públic, són molt més cares. L'altre problema és que la situació real és que, per exemple, a la Universitat Autònoma de Barcelona, el 80% de l'oferta de màsters són privats.

-Sí però, i si tot i tenir preus públics no puc pagar-me un postgrau? I [hi] he de renunciar! Perquè amb Bolonya les beques desapareixen i seran substituïdes per préstecs rentats (préstecs bancaris que hauré de retornar amb interessos)!

-Parcialment cert. El govern espanyol ha posat en marxa un sistema de préstecs per a universitaris, que no substituïran les beques però, tot i així, són una perversitat. El document elaborat per la UPF explica: "Aquests préstecs són una possibilitat més que s'oferix als estudiants per cursar els seus estudis de postgrau, un plus a la resta de beques i ajuts que es continuen oferint. El període de devolució del préstec comença un cop acabat el postgrau i, únicament en el cas que el graduat hagi assolit (i mantingui) un nivell de renda superior a

22.000 anuals. Si després de 15 anys aquests requisits no es compleixen, el préstec (o la part que resta per retornar) prescriurà." Això és cert. Però qui pagarà els préstecs condonats i els interessos que es perdonen als estudiants? L'estat. A qui li pagarà l'estat, amb diners públics, aquests diners? A una sèrie de bancs adherits a aquest sistema. I no seria millor que aquests diners s'utilitzessin per a donar beques de debò enlloc de per enriquir aquests bancs, que ja guanyen prou diners? Aquesta és una de les altres grans problemàtiques de Bolonya.

-Bolonya no vol millorar l'educació sinó formar professionals que treballin a les empreses. Amb Bolonya es mercantilitza el coneixement.

-Cert. El millor que es pot fer per corroborar aquesta sospita és escoltar les paraules dels qui saben què és la docència en la educació superior. Carlos Fernández Liria, professor titular de Filosofia de la Universitat Complutense de Madrid, considera que Bolonya, en realitat, es tracta de l'equivalent a una reconversió industrial en el món acadèmic. El seu objectiu és posar la Universitat pública al servei de les empreses i afegeix que les universitats públiques haurien de poder ser finançades amb criteris acadèmics autònoms, que es conformin als interessos de la raó i no als del mercat (són citacions textuales de l'article Golpe de Estado en la Academia publicat al diari Públic del 27 de maig de 2008).

-Seran les empreses les que condicionaran els plans d'estudis. Amb Bolonya, les Universitats perdran autonomia.

-Cert. Bolonya implica molts canvis que segur que tindran una incidència a nivell de gestió molt marcada i l'efectivitat dels quals està per demostrar. El que no està per demostrar és

que caldran molts diners per aplicar aquests canvis. D'on sortiran? La Ministra Garmendia, encarregada d'universitats, va deixar ben clar en una entrevista a La Vanguardia (18/11/2008) on se li preguntava sobre el procés de Bolonya que la seva aposta és el mecenatge: "Que l'empresa trobi institucions importants en les quals bolcar el seu mecenatge no està relacionat de cap manera amb la privatització de les universitats." El mecenatge, en poques paraules, consisteix en què les empreses donin diners a la Universitat, presesament a canvi de res. Costa de creure que no demanaran contraprestacions i és ben clar que trobaran la manera de pressionar per aconseguir que la docència i la investigació els siguin favorables, en qualsevol dels sentits. Qui paga, mana.

-Les agències només aprovaran els plans d'estudis d'aquelles carreres que interessin a les empreses.

-L'ANECA no és transparent. Per agències, s'està fent referència als organismes certificadors, com l'ANECA (Agencia Nacional de Evaluación de la Calidad y Acreditación). L'ANECA és l'encarregada de donar el vist i plau als projectes de grau que les universitats envien. Però té tan poc respecte per les normes mínimes de transparència que ha aconseguit enfadar tant al professorat com als estudiants, la qual cosa queda reflectida de manera molt gràfica a dos titulars, en aquest cas del diari ABC i Acusación de «opacidad» a la Aneca en la puesta en marcha del proceso de acreditación (15/01/08) i La Aneca críspala a los rectores (13/05/08). Fins que l'ANECA no sigui transparent, seguirà havent sospites que les agències afavoreixen els plans d'estudi que volen les empreses.

-Sí, però obtenir el títol de grau serà necessari un any de pràctiques en empreses, el que es tradueix en un any de treball no remunerat.

-Parcialment cert. El Reial Decret 1393/2007, de 29 de octubre, obra la possibilitat que es facin fins a 60 crèdits de pràctiques. Això es tradueix en què els estudiants d'algunes facultats es poden trobar treballant per a una empresa un any sencer sense cobrar i a sobre pagant-ho com a crèdits. Ho pots comprovar tu mateix/a consultant el text del Reial Decret 1393/2007, de 29 de octubre, que es pot trobar al Boletín Oficial del Estado número 260.

-Què passa amb la investigació científica? Amb Bolonya, la investigació passarà a estar guiada per criteris estrictament empresarials i de rendibilitat econòmica.

-No se sap si és cert o fals, encara. Ja ho veurem. Però és bastant probable. Cal remetre's pel que fa aquest punt a les opinions de docents anteriorment

citades i a la proposta ministerial de cobrir amb mecenatges les noves despeses per entendre com és que és possible que la rendibilitat econòmica sigui el que acabi decidint sobre què s'investiga.

-En qualsevol cas, les lleis reguladores d'aquest país es continuen aprovant sense un debat públic indispensable. Un procés com aquest, que suposa un canvi tan substancial en el nostre sistema educatiu, no pot realitzar-se via la decisió impositiva dels dirigents de la Unió Europea.

-Totalment cert. Europa no té competències en Educació Superior, per la qual cosa pot fer declaracions com la de Bolonya, altres posteriors o organitzar cimeraes, però mai es pot parlar de via impositiva, i els responsables de les lleis bolonyeses aquí són els governs estatals, autònoms i de les universitats. És una veritat a mitges dir que Bolonya ve referendada pel parlament espanyol que es basa en democràcia representativa perquè el partit de govern actualment, el PSOE, quan estava a l'oposició, va dir que derogaria la LOU (Llei Orgànica d'Universitats, és Bolonya a l'espanyola). I no només no l'ha derogada, sinó que l'ha apuntalat amb una reforma. Amb mentides no hi ha democràcia. La Llei d'Universitats de Catalunya, que és el que s'ha fet en l'àmbit autonòmic, diu directament en el seu preàmbul que les aportacions del Govern de la Generalitat s'han de limitar a l'oferta universitària que es presta amb caràcter no empresarial, en previsió de la liberalització d'aquest sector en el marc de les negociacions en el si de l'Organització Mundial del Comerç molt en consonància amb la LOU estatal que s'havia de derogar. A nivell universitari, als òrgans de govern, els estudiants manifesten reiteradament la seva oposició, amb el suport de bona part del personal docent i del professorat. El problema és que la LOU estableix unes quotes de representació dels diferents col·lectius que impossibiliten, de facto, o com a mínim dificulten molt, el trasllat d'aquestes reivindicacions als poders decisoris finals. La Universitat té regulada legalment una autonomia i democràcia interna (un petit parlament, un petit president, etcètera) que la ciutadania va atorgar per tal que fos una institució totalment lliure en investigació i en docència, sense haver de passar comptes amb ningú, el mínim exigible seria un referèndum que possibilités tenir dades reals sobre la opinió de la comunitat universitària en el seu conjunt. Els rectors s'hi neguen: tenen por dels resultats. No és cert que els rectors s'hagin mostrat dialogants amb els estudiants, ni tant sols amb els professors.

En la seva majoria han seguit una política de dil·leig, sí; però de partida: no arribarem a cap acord.

SENSE FRONTERES

Les i els zapatistes obren el seu cor a tot el món per tal que s'hi apropin les i els rebels dels cinc continents, aquells que resistim

L'organització criminal OTAN, en el punt de mira dels moviments

Tindrà lloc del 26 de desembre al 5 de gener de 2009

Festival Mundial de la Digna Ràbia a Chiapas

Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT

Com a part dels actes amb motiu del 25 aniversari del EZLN, dels 15 anys de l'època de la Guerra Contra l'Oblit, del cinquè aniversari de les Juntes del Bon Govern i del tercer any de l'Altra Campanya i la Sisena Internacional, els homes, dones, infants i ancians de l'EZLN ens convoquen a totes i tots els rebels de Mèxic i del món a participar en el Festival Mundial de la Digna Ràbia, que tindrà lloc a la Ciutat de Mèxic DF i a la Chiapas Zapatista del 26 de desembre al 5 de gener de 2009.

Festival Mundial de la Digna Ràbia

Transcorreguts ja tres anys des que es va fer pública la sisena Declaració de la Selva Lacandona i després de reflexionar col·lectivament sobre tot el que hem vist i escoltat de les i els companys de l'Altra Campanya a Mèxic i la Sisena Internacional en el Món, les i els companys de l'EZLN han trobat ràbia i dignitat a tots els racons de la geografia. Ràbia i dignitat que rebutja tot el que ens ve des del sistema capitalista, des del poder, des de dalt.

La ràbia i dignitat de persones que treballen tots els dies i que són les que en realitat fan que les coses funcionin. Com diuen en el seu co-

municat del passat 15 i 16 de setembre una ràbia creativa que pinta tots els colors dels camins de baix i a l'esquerra en els cinc continents. Per tot això i com part dels actes

amb motiu del 25 aniversari de l'EZLN, dels 15 anys de l'època de la Guerra Contra l'Oblit, del cinquè aniversari de les Juntes del Bon Govern i del tercer any de l'Altra Campanya i la Sisena Internacional els homes, dones, infants i ancians del EZLN ens convoquen a participar en el Festival Mundial de la Digna Ràbia, que tindrà lloc a la Ciutat de Mèxic DF i a la Chiapas Zapatista del 26 de desembre al 5 de gener de 2009. A aquest primer Festival de la Ràbia Digna han estat convidades diferents organitzacions tant de Mèxic com de fora i la CGT és una d'elles. Des d'aquestes línies, volem animar a la participació tant a l'afiliació com a simpatitzants, ja que serà una gran oportunitat per poder conèixer altres lluites i experiències de diferents organitzacions i col·lectius. Hi haurà espai per escoltar les nostres paraules i també per a compartir art, cultura i música. Els actes se celebraran en el DF, en territori zapatista i a San Cristóbal de las Casas.

-Qualsevol persona que estigui interessada a assistir o recaptar més informació pot contactar amb la Comissió de CGT Chiapas: info@cgtchiapas.org www.cgtchiapas.org -La convocatòria íntegra la trobareu al web Enlace Zapatista: enlacezapatista.ezln.org.mx/la-otra-campana/993/

Atenes acull la reunió de la Coordinadora Roja i Negra i continua el seu procés de consolidació

Angel Bosqued

La reunió a Atenes de la Coordinadora Roja i Negra, organitzada per l'organització grega ESE, es va desenvolupar durant el cap de setmana del 24 al 26 d'octubre de manera molt positiva i va deixar en tots els assistents un bon sabor de boca. Representants de la USI (Itàlia), IP (Polònia), CNT (França), IWW (Anglaterra), ESE (Grècia) i CGT (Estat espanyol) van debatre extensament. Va excusar la seva assistència la SAC (Suècia).

La proposta de CGT d'iniciar una gran mobilització unitària contra les polítiques de la Unió Europea va ser ben acollida i, tot i que falta per concretar el desenvolupament exacte a cada estat, des de ja ens posem a treballar per buscar la millor manera de dur a bon port aquesta mobilització.

Una altra part de la trobada va estar dedicada a perfeccionar el nom de la Coordinadora, ja que existeix un problema de significat de les paraules en els diferents idiomes: vermell i negre, a Grècia, és l'anarquisme; anarcosindicalisme a Itàlia i a Suècia, són una altra cosa; sindicat en anglès, o sindical, té connotacions de màfia i/o empresarials. En aquest punt necessitem molta imaginació i habilitat.

Els van decidir accions de suport als companys suecs repressaliats pel boicot a un restaurant japonès a Malmö i a un sancionat polonès acusat de causar pèrdues a la seva empresa.

En el punt de noves adhesions, es va comentar el cas de la FAU (Alemanya), amb la qual va parlar la CNT-F i va manifestar la seva impossibilitat per integrar-se en la Coordinadora ja que els acords de la AIT els impedeixen participar amb SAC i CGT. En el cas de Solidaridad Obrera, la CGT va manifestar la no existència d'incovenients i només queda, doncs, que SO respongui a la nota que li remeti la Coordinadora, precisant quan i com hi volen participar.

Durant el mateix cap de setmana, ESE havia organitzat diverses xerrades amb bona assistència i interessants debats.

Si no hi ha canvis, la pròxima reunió de coordinació serà el mes de juny de 2009 a París.

Mobilitzacions del 2 al 5 d'abril de 2009 contra el 60è aniversari de l'organització militar

Arrenca la campanya europea contra l'OTAN

Plataforma Aturem la Guerra

A principis d'octubre, una trobada amb més de 100 representants de diferents moviments europeus antiguerres, pacifistes i d'acció directa, a Stuttgart, Alemanya, va iniciar una campanya contra l'OTAN.

Aquesta aliança bèl·lica celebrarà el seu 60 aniversari en la seu del Parlament Europeu, Estrasburg, a principis d'abril de 2009. Sobren motius per a rebutjar a l'OTAN.

Catalunya. Desembre de 2008

TAN. Les seves "intervencions humanitàries" a tot el planeta i com la sagnant ocupació d'Afganistan i la seva ampliació fins a les mateixes fronteres de Rússia fan del món un lloc més perillós. I és una obsenitat que els països de l'OTAN siguin responsables del 75% de l'enorme despesa militar mundial.

La nova campanya pretén estendre's per tota Europa, per tal d'organitzar una protesta massiva davant la cimera de l'OTAN.

Les propostes consensuades en l'assemblea amb un ambient molt unitàri inclouen una contracimera del 2 al 5 d'abril; accions de desobediència civil el 3 d'abril; i una gran manifestació, amb l'objectiu de bloquejar Estrasburg, el dissabte, 4 d'abril.

Representa tot un repte per als moviments, però també una valuosa oportunitat.

La massiva protesta contra el G8 a Gènova, en 2001, va animar el moviment anticapitalista de tota

Europa. En unir els temes del militarisme i les prioritats socials, aquesta mobilització podria actuar avui com a aglutinant dels moviments socials europeus davant la guerra i la crisi.

Així que, començant el 22-29 de novembre amb la campanya per la retirada de les tropes espanyoles d'Afganistan, i fins a abril de 2009, hem d'incorporar en la nostra agenda de treball l'oposició a l'OTAN i la crida: totes i tots a Estrasburg!

SOCIAL

Del 2 al 4 d'octubre, Terrassa va acollir les jornades antirepressives de la CGT, un espai per debatre, aprendre i proposar l'autodefensa

Aturem d'un cop ja la violència masclista contra les dones

BALA PERDUDA

Dona i pau

Toni Álvarez, Assemblea Antimilitarista de Catalunya

És coneguda la relació entre dona, pacifisme i guerra. La dona pateix de forma múltiple els efectes de les guerres, siguin de baixa o alta intensitat, preventiva, pel petroli o per la feta. Tant és, les guerres, guerres són, sobretot per qui les pateix. Aquest múltiple patiment ha possibilitat que es pensés que pel sol fet de ser dona, aquesta tindria una visió pacifista i antimilitarista del món i de les coses. I és que a la vida d'una caserna no hi havia lloc per a una dona.

Si la presència de la Carmen Chacon al front del ministeri de la guerra ha suposat la visualització d'un fet poc corrent fins ara, no hauríem d'oblidar que enguany se celebra el vigèsim aniversari de la incorporació de la dona a l'exèrcit espanyol.

Ens pot resultar estrany el silenci i complicitat, sobretot mediàtica, envers a aquesta ruptura del binomi històric: dona i pau. Però el que ha fet el poder, amb totes les seves lletres, ha sigut apropiari-se d'aquest binomi, no per canviar-lo de nom i títol sinó per buidar-lo de contingut i omplir-lo de metralla i soldats. És una vella aspiració pseudo-democràtica, fer creure que els exèrcits, i els governs que els manen volen la pau. Ara, en una mena de joc de mans, han posat la pau en el ministeri de la guerra i una dona fa la defensa d'aquest oxímoron.

El fenomen no és nou. A l'any 1960, Sirimavo Bandaranaike va ser la primera ministra de defensa d'un país, a Sri Lanka, des de llavors i fins arribar a la Chacón, 52 dones més han fet de ministres de la guerra, algunes amb noms tant pacifistes com Indira Ghandi a la Índia. A dia d'avui, 12 dones arreu del món fan aquesta tasca, quasi totes elles desquerres i algunes fins i tot torturades pels seus, ara, subordinats. Paradoxes de la democràcia: avanç o parany.

El que me resulta més curiós no és que una dona accepti aquest càrrec, ser dona (o home) no implica tenir els valors socials i morals estereotipats que se'ns adjudiquen per la nostra condició sexuada, per exemple el sol fet de ser dona no habilita per ser més sensible o tendre. És el reforç del perfil polític que es vol oferir del càrrec: el de la pau i la mediació, ja que la feta és una dona i es vol aprofitar la història de la dona com a subjecte social i perdodora de les guerres, per donar veracitat a una fal·làcia i una estafa, com és el caràcter humanitari de les guerres i els exèrcits.

Davant la repressió: difusió i solidaritat

Secretària d'Acció Social Comitè Confederal CGT

Amb l'assistència de militants de Catalunya, País Valencià, Madrid, Aragó, i Castella-Lleó es van desenvolupar, del 2 al 4 d'octubre en els locals de CGT de Terrassa, les segones Jornades Antirepressives de la CGT. En un ambient distès i favorable a la reflexió i al debat col·lectiu van tenir lloc unes denses i fructíferes jornades de treball, gràcies al bon fer de la CGT amfitriona.

Convidats destacats d'aquestes jornades van ser Laura Riera, a través d'una emotiva carta que va enviar a CGT Terrassa amb motiu de les jornades; Franki (pres per retirar una bandera espanyola de l'AJuntament i en tercer grau amb sancions en aquests moments) que va exposar el cas de l'ocupació de Kork 3, el judici de la qual absolut tots els encausats en el desallotjament que va tenir lloc ja fa 9 anys; Cristina amb el seu testimoniatge en la vaga de neteges del Metro de Madrid; dos companys conductors d'Autobusos de TMB, que van exposar la vaga, els intents de criminalitzar-la i el suport ciutadà rebut; els responsables de la pàgina web Kaosenlared i de la publicació CatalunyaAvan explicar les seves experiències d'autogestió en aquests dos mitjans alternatius de comunicació així com els problemes que això comporta; i, finalment, la gent de Baladre del col·lectiu del Parke de València ens van exposar el seu dia a dia amb l'exclusió social, amb la repressió quotidiana que es manifes-

ta en què el que abans suposava una multa ara significa anar directament a la presó.

A tots i totes va quedar clar que el principal objectiu de la repressió és trencar la solidaritat dintre del grup social que s'enfronta al poder d'una manera o altre, prenent aïllar les respostes i generar fraccions en el col·lectiu i en el teixit social. La repressió és bàsicament una font generadora de por, per a la presó, per a perdre el treball, la por contagia altres activistes implicats perquè deixin les seves accions. La repressió apareix com a resposta institucional a les accions de denúncia, difusió, desobediència o sabotatge a algun aspecte rellevant del sistema dominant. En molts casos, la repressió significa que hi ha dissidència efectiva, que

s'estan fent petites o grans coses per a canviar la societat en la qual vivim. D'altra banda, la impunitat amb què les forces repressives actuen moltes vegades contra els moviments socials és una tàctica calculada per normalitzar la repressió, interioritzar-la i assumir-la com a inevitable, generant sentiment d'impotència i desmoralització, que comporten no iniciar les oportunes denúncies.

Es va presentar i va debatre l'esborrany de la Guia Antirepressiva de CGT, donant-se el termini d'un mes per a aportacions i suggeriments, amb la finalitat de publicar-la i difondre-la el més àmpliament possible.

Les línies d'actuació que es van suggerir passen per obrir tres fronts coordinats: el formatiu i teòric, el

de suport jurídic i el front d'organització de la solidaritat efectiva. Per a això, es van apuntar els següents aspectes a desenvolupar:

- Crear una coordinadora confederal enfront de la repressió.
- Promoure la formació tant ideològica i jurídica com pràctica, i promoure tallers de resiliència (capacitat per a tornar a ser un mateix després d'un procés repressiu).
- Dotar de regles àgils i transparents a les caixes de resistència.
- Buscar fórmules per a enfrontar-se a les Penes Multa.
- Garantir contactes i equips d'advocats penalistes.
- Fer difusió i sensibilització interna, visibilitzant la repressió tant social com sindical que es produeix, així com promoure xarxes de suport mutu i solidaritat.

OPINIÓ: Ciutadans

Mariona Parra

En plenes vacances d'estiu en els centres educatius, el Departament d'Educació va aprovar la nova reforma del batxillerat. Un dels canvis que es donen a partir de la introducció d'aquesta reforma és en relació a l'assignatura de Filosofia i Ciutadania. I és que des d'un temps ençà el concepte de ciutadania està de moda i ha anat prenent força a causa de la seva neutralitat: amaga les diferències socials, econòmiques i polítiques que es donen a casa nostra i

ens posa a tots i totes en un terreny d'igualtat. I és precisament això del que es tracta, cal deixar clar que per sobre de les mil diferències que hi ha entre nosaltres el que compta és que som persones amb els mateixos drets i deures. D'aquesta manera és tan ciutadà l'especulador que s'ha fet ric com el que té una hipoteca de 40 anys, el que es passa dotze hores treballant per un sou miserable i aquell que viu a costa dels altres,...

Així doncs, l'escola - que hauria d'anar més enllà dels tòpics - resulta que el que fa és perpetuar-los. I en comptes de conscienciar i de-

nunciar que, en realitat, hi ha ciutadans de primera i ciutadans de segona, educa per fomentar la idiotesa i la ceguesa col·lectiva. Però encara podem anar més enllà.

El passat mes de juny passat, el Parlament Europeu aprovava una nova directiva europea en temes d'immigració coneguda com a Directiva de la Vergonya. Aquesta directiva permet, entre d'altres coses, l'internament d'immigrants per un període que pot anar entre els 6 i els 18 mesos en CIE (Centres d'Internament per a Estrangers) només pel fet de no tenir papers. Per tant, aquests immigrants ni tan sols cal que hagin d'haver comès cap delicte per ser arrestats i tancats en aquests centres que a la

pràctica no deixen de ser presons. Encara més, la mateixa normativa diu que podran ser fins i tot deportats a tercers països. Només cal que aquests països tinguin l'estructura d'acollida d'un eufemisme que pot voler dir centre d'internament o presó. Tot això és vàlid també per als menors d'edat. D'aquesta manera, les persones passen a ser tractades com a mercaderies que en època de crisi ens sobren i per tant ens hem de treure de sobre.

Avui en dia i a casa nostra, malgrat el que ensenyem a les escoles els que ens dediquem a la filosofia, els immigrants sense papers no són ciutadans de segona, no són ni tan sols ciutadans de tercera. Senzillament no són ciutadans.

25 de novembre, Dia Internacional contra la Violència de Gènere

Davant la violència masclista... Autodefensa feminista!!

Secretaria de la Dona de la CGT

En la nostra societat, patriarcal i capitalista, les dones sofrem violència diàriament. Existeix una violència estructural contra les dones malgrat tots els avenços i malgrat la "igualtat" pretesa que "gaudim" de dones i homes. La seva expressió més ferotge, encara que no línica, és la mort. En aquest país continuen morint una mitjana de 70 dones a l'any. Qüestionar el patriarcat és una responsabilitat de tots i totes.

La llei orgànica 1/2004 de 28 de novembre, de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere, va sorgir com a mesura desesperada davant una situació d'emergència. Pretenia acabar amb la violència contra les dones, encara que des d'un plantejament proteccionista i assistencialista. Farà ja 4 anys que es va aprovar, moment en què ja desconfiàvem del paper de l'Estat de Dret com a agent regulador de les nostres llibertats, ja que exigia, a canvi de drets, el condicionament a regles innegociables.

Després d'aquests anys podem afirmar que poques coses han canviat. En el general, el fet que la dona hagi guanyat espai en l'àmbit públic no ha esquarterat el model: societat heteronormativa i nuclifamiliar jeràrquica, amb una estructura econòmica capitalista que atorga valor només a l'esfera pública; mentre aquesta es troba sustentada per la funció domèstica i el treball i/o feina de cures que continuen portant a terme les dones. En la gran majoria dels casos de forma gratuïta i invisible.

Des de la CGT veiem necessària una crítica a la situació que continuem vivint les dones, provocada per la desigualtat i la discriminació estructural per motius de gènere, que la llei integral contra la violència masclista no ha vingut a solucionar en aquells casos en els quals es manifesta de manera més cruel.

Volem denunciar i denunciar les principals dificultats amb la que es troben les dones que sol·liciten protecció davant les agressions masclistes en l'àmbit familiar. Són les següents:

- Falta d'autonomia de les dones, que es veuen embocades en moltes ocasions en una voràgine administrativa que decideix continuament per elles, no sent escoltades ni podent prendre decisions pròpies, estant dissenyat l'itinerari independentment de la seva voluntat i de

les seves especials circumstàncies.

- Les dones immigrants sense papers compten amb la gran amenaça de la Instrucció 14/2005 de la Secretaria d'Estat de Seguretat del Ministeri de l'Interior. Amb l'ame-
naça sempre present de l'expulsió, en el cas de que les que no tinguem permisos, mentre les que compten amb una autorització de residència, o de residència i treball, es troben amb les traves de la Llei d'Estrangeria, que sempre s'anteposa a la Llei Integral contra la Violència. Comprovem, així mateix, com l'administració prima com a bé jurídic la situació administrativa de la dona immigrant, i no la vida i la integritat física i psíquica de la dona.

- Grans diferències a nivell geogràfic, ja que l'aplicació del suport social recollit per la llei com un dret depèn en gran manera de les administracions locals, provocant grans diferències a nivell geogràfic. Su-

reditats a les decisions polítiques del territori, existeixen autonomies on els recursos són més aviat escassos, faltant una homologació real en els serveis d'atenció tal com es estableix la llei.

- Dificultat d'exercir els drets laborals recollits en la Llei 1/2004, al seu capítol 2. És a dir, els canvis d'horaris, canvis de centre de treball, les absències i les faltes de puntualitat justificades, etc. a causa de la precarietat laboral de les afectades (ocupacions precàries, mitges jornades, economia submergida) sent la conseqüència més freqüent l'acomiadament.

- Ajuts econòmics d'autèntica misèria, les destinades a les dones que sofreixen violència i no aconseguen treballar remuneradament. La Renda Activa d'Inserció i Ajuda al pagament únic, aplicable en el primer cas és de 407 euros, any 2008. I quan parlem de les segones

els requisits per al seu cobrament són molt restrictius.

- Respecte a les Cases d'Acollida, la llei recull l'adaptació de les actuals per convertir-se en centres de recuperació integral, que garanteixin teràpia psicològica, seguiment legal, suport social i educatiu; però la realitat és bé diferent. En el funcionament i coordinació d'aquest recurs hi ha una gran dispersió i diversitat. No hi ha un criteri comú i consensuat que garanteixi la qualitat i eficàcia del servei. Moltes cases d'acollida ofereixen la seva gestió a empreses de serveis que contracten professionals sense experiència, amb unes condicions de treball inestables i mal remunerades. Moltes són gestionades per associacions de dones de caràcter conservador, assistencial i religiós, desvirtuant-se en massa ocasions el paper que han d'exercir.

- Repercussió de la violència pa-

triarcal a la resta de la família, no només a les dones, sent especialment vulnerables les i els menors, sense comptar amb una protecció efectiva davant la situació que viuen.

- Incompliment de la disposició respecte a implantar l'assignatura obligatòria "Educació per a la igualtat i contra la violència de gènere", que figura en la llei que denunciem. No solament no s'ha creat, sinó que no es destina ni un sol euro en l'educació igualitària, una educació que promogui l'autonomia de les dones en el pla personal, laboral i econòmic, buscant la distribució de rols, públics i privats. També és urgent i necessari abordar l'educació amorosa i sexual, analitzant com construïm els vincles amorosos.

La realitat, per tant, ens mostra que la tasca legislativa, amb ser important, no és suficient per resoldre els problemes que ens assetgen. Continuen sent habituals les situacions que afecten a dones que han sofert violència en l'àmbit domèstic, trobant-se desprotegides i sense recursos, malgrat les responsabilitats familiars que han d'afrontar i que acaben veient-se embocades inevitablement a sofrir penúries personals i l'exclusió social.

Per a nosaltres, les dones que conformem la CGT, parlar d'radicar la violència contra les dones, suposaria la deconstrucció de tot un imaginari simbòlic que conforma la realitat desigual en la vivim.

Aquesta tasca correspon a tots i a totes les que pertanyem a la societat. No podem pensar a delegar tota la responsabilitat i les atribucions en un Estat patriarcal i capitalista.

D'una banda, les nostres estratègies de lluita, d'autoorganització i autodeterminació com a dones, no poden ser obviades per les institucions. Volem ser dones lliures, fortes, autònomes, que usin totes les seves capacitats per defensar-se, reivindicant l'autodefensa feminista sense esperar que vingui a salvar-nos l'Estat, que perpetua i garanteix un sistema patriarcal.

I d'altra banda, cal exigir-li a aquest mateix Estat que no sol assumeixi els discursos dels moviments feministes, sinó que assumeixi els seus continguts. I que ho faci amb prou recursos i seriositat. Només d'aquesta manera es podrà dir sense mentir, que s'està actuant en la protecció i prevenció de la violència masclista.

Administració local: crisi, per a qui?

Coordinació de Seccions
Sindicals d'Administració
Pública Local de Catalunya de
CGT

Malgrat que els nostres polítics governants han trigat a reconèixer la situació de la crisi, tots ells, ja siguin d'un color o altre, s'han apun- tat ràpidament a aplicar mesures pressupostàries restrictives que empitjoren les condicions laborals del personal al servei de l'administració i tenen un impacte directe en la qualitat dels serveis públics. En els últims anys, obsessionats per tancar els pressupostos municipals amb dèficit 0, l'administració pública ha oblidat que la seva finalitat és donar un servei de qualitat als seus ciutadans, emprant una visió netament neoliberal d'acord a les tendències de l'Europa del capital.

Entenem que en temps de crisi, l'administració local ha de fomentar l'ocupació pública i mantenir els drets laborals dels empleats municipals. Els equips de govern municipals apliquen polítiques laborals i socials que beneficien als propis partits polítics i als sectors empresarials afins que els donen suport i financen les seves campanyes; en definitiva practiquen el clientelisme polític que garanteix la continuïtat en el càrrec. No importa el ciutadà, sinó mantenir el poltron amb un sou milionari. El municipalisme democràtic deixa pas a la partidocrazia.

Què està passant en l'administració local?

1. S'adapten les estructures orgàniques en funció dels càrrecs a nomenar i no de les necessitats de la ciutadania.
2. Hi ha un excés de càrrecs de confiança amb funcions i sous d'alt directiu en l'administració, obviant els principis constitucionals d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat en l'accés a la funció pública.
3. Pelotazos als pressupostos municipals per increments al voltant d'un 30% de salaris de polítics i càrrecs de confiança.
4. S'elaboren pressupostos orientats a la propaganda política del partit governant, malgastant diners públics com: premsa, mòbils, dietes, vehicles oficials, menjars, protocols i inauguracions fastuoses.
5. A més privatització, més precarietat laboral i salarial: s'externalitzen els serveis públics, degradant la seva qualitat, adjudicant els treballs a empreses afins que suposen un cost major en la prestació del servei i empitjora les condicions de treball del personal contractat.
6. La gestió pública del sector privat implica, evidentment, no donar

un servei social sinó buscar un benefici a costa de les condicions laborals dels seus treballadors. S'aplica la directiva Bolkestein, patente de corral per a desmun- tar el que encara queda del sector públic amb la col·laboració del poder polític

7. Es paralitza la negociació col·lectiva amb l'excusa de la crisi. La estratègia dels ajuntaments és es- cudar-se en l'assessorament tècnic de la Diputació. Aquest assessorament, políticament interessat en la recerca d'un conveni únic i a la baixa va en contra dels interessos dels/les treballadors/es de l'administració. Aquest model de conveni únic només beneficia als sindicats burocratitzats i alineats als partits polítics en detriment de la legítima representació sindical local. Conveni únic-Sindicat únic?

Quines són les conseqüències d'aquestes polítiques municipals?

1. Després de 30 anys de municipalisme democràtic encara preval l'objectiu electoralista del partit governant per sobre de les necessitats reals dels ciutadans.
2. Es genera ocupació pública a ditx partidista, vetant a la ciutadania, especialment als joves, la possibilitat d'accedir a un lloc de treball públic.
3. Els funcionaris accedeixen a la funció pública mitjançant processos selectius i amb retribucions fruit de la negociació col·lectiva. La "casta" privilegiada de càrrecs de confiança, que exerceixen l'alta Direcció dels serveis municipals, accedeix per la seva fidelitat política i no per la seva professionalitat.

S'els assignen grans sous, adjudicats arbitràriament pel polític de torn. Aquesta situació degrada els serveis públics.

4. Una gran part dels fons públics, que paguem entre tots, es malgasten sense control sindical ni social en detriment de les despeses socials.

5. L'externalització i la gestió indirecta precaritzen el treball i té com conseqüències immediates:

-Prestamisme laboral: utilització d'espais i materials públics per persones alienes a l'administració

-Dobles escales salarials

-Jornades laborals amb flexibilitat horària imposada que fan impossible la conciliació de la vida laboral i familiar

-Generació de milers d'hores extra que correspondrien a llocs de treball públic amb jornades senceres.

L'administració no genera ocupació pública.

-Increment de la sinistralitat laboral per la falta de vigilància en la prevenció dels riscos laborals.

Propostes de la CGT davant la crisi

1. Prou de nepotisme democràtic. No als nomenaments a dit i sí a l'accés transparent a la funció pública.
2. Elaborar pressupostos socials enfront de pressupostos de l'interès del capital, que atenguin a les necessitats dels ciutadans i mantinguin els drets laborals del personal de l'administració amb la finalitat de donar un servei públic de qualitat.
3. Limitar el nombre i reduir els salaris d'assessors, directius, càrrecs de confiança i polítics. Sí a salaris

dignes per a tots, no a l'enriquir- ment a través del càrrec públic.

4. Más transparència en la gestió dels pressupostos municipals i de les empreses depenents.

5. Que les polítiques municipals de Promoció econòmica fomentin l'ocupació local en lloc de l'ocupació partidista.

6. Racionalitzar les hores extres i fomentar l'ocupació pública d'aquelles que són estructurals.

7. Potenciar i desencallar la negociació col·lectiva sobre la base de: -Aconseguir salaris dignes que garanteixin el poder adquisitiu del personal de l'administració, tenint en compte la manipulació política de l'IPC real (gas, electricitat i aigua han pujat per sobre del 10%, productes bàsics, etc.)

-Aplicar polítiques d'incrementos salarials que garanteixin l'equitat retributiva i anar reduint el ventall salarial.

-Garantir la participació sindical en la confecció de les plantilles i oferta pública que garanteixi la dotació correcta d'efectius en tots els serveis municipals.

-Aconseguir i mantenir les 35 hores de jornada laboral acabant amb la flexibilització i borses horàries en defensa de la creació d'ocupació i de la conciliació de la vida laboral i familiar.

Garantir i fomentar la promoció interna atenent als principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat. Fomentar la jubilació parcial mitjançant la contractació de relleu, per a fomentar l'ocupació.

Defensem els serveis públics perquè

-L'àmbit públic busca la protecció social i la redistribució de la riquesa de forma col·lectiva mentre que el privat busca la rendibilitat, l'eficiència i la competitivitat des de l'interès individualista.

-L'àmbit públic ha de garantir la justícia, la igualtat i la solidaritat. En l'àmbit privat no hi ha redistribució social i sí explotació laboral.

-Privatitzar un servei públic significa reconèixer el fracàs dels que gestionen l'administració pública, que són els polítics. Per això fan falta directius professionals i no polítics fidelitzats.

-No acceptem la gestió indirecta dels serveis públics, és a dir, serveis de titularitat municipal d'execució privada.

Reclamem la municipalització dels serveis públics privatitzats amb l'objectiu de fomentar l'ocupació de qualitat i la millora dels serveis públics que rep la ciutadania.

CEOE, CCOO i UGT demanen que es rellenci l'energia nuclear

El sindicalisme institucional reafirma el seu posicionament pro-nuclear

La patronal CEOE i els sindicats CCOO i UGT han coincidit el di- lluns 17 de novembre a demanar que es reobri el debat sobre l'energia nuclear i a considerar que aquesta font és necessària per a garantir el subministrament a l'Estat espanyol. En unes jornades sobre energia organitzades per la Asociación para el Progreso de la Dirección (APD), el president de la CEOE, Gerardo Díaz Ferrán, ha insistit a obrir un debat nacional i a arribar a un pacte d'Estat que permeti realitzar les inversions necessàries per a impulsar les nuclears, de manera que Espanya no "renunciï" a participar en la revitalització d'aquesta font energètica a Europa. "Aprofito aquesta tribuna per a demanar aquest debat amb tots els agents socials i partits polítics per a arribar a un pacte d'Estat permanent" que permeti escometre inversions i "prendre decisions en un termini raonablement curt". "Si no actuem ràpidament, no seran possibles aquestes inversions i es comprometrà el futur del sector energètic espanyol".

Per la seva banda, el secretari general d'UGT, Cándido Méndez, va advocar per "retrobar el paper de l'energia nuclear". "Caldria discutir sobre la revisió de la moratòria nuclear i la modernització de les instal·lacions", va apuntar. Així mateix, Méndez va instar a no ser "hipòcrites" ja que, el reforç de la interconnexió amb França, al cap i a la fi, proporcionarà a Espanya energia elèctrica d'origen atòmic. "Es cert que els incidents tècnics recents" com els d'Ascó i Vandellós "no facilitaran les coses". No obstant això, va estimar precís "propiciar un debat social, rigorós i transparent vinculat a la lluita sobre el canvi climàtic" i considerant la positiva repercussió que el rellançament de la nuclear tindria sobre l'ocupació qualificada.

Per CCOO, José María Fidalgo, va destacar la rellevància que els dos principals sindicats i els empresaris estiguin d'acord a defensar aquesta forma d'energia. Al seu judici, és "il·lògic i inexplicable que els temes energètics no es considerin temes de primera magnitud, i sí altres que es queden petits al seu costat, com el finançament autonòmic o el model d'Estat". Va apostar per "canviar l'opinió pública", desfavorable a la nuclear. "L'opinió pública no sorgeix de baix; es canvia des de dalt", va dir.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Josep Maria Prous i Vila

Ferran Aisa

Josep Maria Prous i Vila, nascut a Reus l'any 1901, era autodidacta i es guanya -va la vida fent de forner. De ben jove, safeccionà a les lletres i escriví versos a publicacions locals, féu amistat amb Joan Salvat-Papasseit i amb la seva divina acràcia. Prous formarà part dels moviments d'avantguarda catalana col·laborant a publicacions com *La Columna de Foc*, full de subversió espiritual (1918-1920), que era editada a Reus per Salvador Torrell i Eulàlia. Entre els col·laboradors habituals hi havia Millàs-Raurell, Gabriel Alomar, Jaume Simó, Rafael Barradas, Josep M. de Sucre, Jaume Aiguader, Ventura Gassol, Joaquim Folguera, Joan Salvat-Papasseit i el sudit Prous i Vila. El poeta pacifista fa un cant a la pau *Aurea Pax* és el moment en què la Gran Guerra que enfrontava a les grans nacions mundials acaba dient: *Ja l'horra de la pau ha davallat / brunzeix confortadora la campana / i el sol, amb majestat, / planant per sobre els camps, mut el combat / mostra el triomf de la consciència humana. (...) Josep Maria Prous i Vila fou autor de diversos llibres de poemes com *La lluna dins el llac* (1924); i del dietari *Quatre gotes de sang* que recull la seva experiència de soldat obligatori a la guerra d'Àfrica. Prous viu en primera persona les batalles contra les kables del Rif el 1921, l'any del desastre d'Annual; un veritable escorçador on van a parar els joves soldats espanyols. Per sort, hi sobreviu i al seu retorn d'Àfrica es traslladà a viure a Barcelona, manifestant-se ja aleshores catalanista, idea que ja no abandonarà mai més. El seu amor a la terra el conjugarà plenament amb les seves idees socials. Durant la dictadura de Primo de Rivera, serà empresonat. Josep M. Prous fou un poeta que sincronitzà ràpidament amb l'esperit revolucionari, i, durant la guerra civil participà activament en el combat poètic contra el feixisme. Col·laborà assiduament en els recitals poètics organitzats pel Grup Literari Oasis o l'Aggrupació d'Escriptors. Els poemes omplen teatres, ateneus, casals, casernes, hospitals, trinxeres..., entre els quals destaquen *Pere Quart*, *Agustí Bartra*, *Gimeno Navarro* i *Josep M. Prous i Vila*, que publica *Poemes de la Revolució* (Forja, Barcelona, 1937). Prous i Vila serà un dels poetes revolucionaris catalans més compromesos en la causa del poble, a *Mirador* en va deixar escrits uns quants poemes, el 21 de gener de 1937 publica *Reconeixement a Madrid*: (...) *Madrid / Tu has encès les trelles roja de la Llibertat / amb la teva pròpia sang / amb la sang dels teus infants assassinats / amb la sang de les dones / i dels vells*.*

El poeta, acabada la guerra, s'exilia a França on va publicar diversos poemes a la premsa de l'exili. Prous i Vila va morir a Perpinyà, a la Catalunya del Nord l'any 1978.

Dinamita de cervell

DONES MUSULMANES A CATALUNYA

Els camins de la igualtat

El debat feminista en els països islàmics passa pel debat sobre si l'islam pot ser feminista o, ben al contrari, el feminisme ha de confrontar-se a l'islamisme.

Vicent Martínez

Els països de majoria musulmana i les comunitats islàmiques que viuen a Occident es debaten entre els diferents camins per assolir la igualtat entre l'home i la dona en un context hostil i de discriminació i front a l'amenaça de l'integrisme.

"És molt difícil generalitzar sobre la situació de la dona als països de majoria musulmana. Amb tot, es pot afirmar que existeix una important discriminació amb limitacions a l'accés a l'ensenyament, al treball o a la lliure mobilitat a causa d'una estructura familiar tradicional que encara té molt de pes", afirma Ndeye Andújar, vicepresidenta de la Junta Islàmica Catalana (JIC).

L'honor i la por són elements claus per mantenir el masculisme. L'honor el perd el marit i la família quan la dona trenca amb la invisibilització, tancada a casa, a la que està condemnada. La por és la que tenen les que volen sortir d'aquesta situació per la brutalitat de la repressió que s'aplicarà contra elles i contra els qui l'ajuden. "La divisió de l'espai entre homes i dones arriba a ser tan dura en alguns països que quan vas a un comerç i t'atén home, no et mira als ulls", afirma Lidia Falcón, històrica feminista es-

panyola i una de les primeres en denunciar l'ablació del clítoris.

Evidentment, hi ha països on la situació és millor. Ndeye Andújar posa com a exemples Malàisia, que compta amb un cert pluralisme polític, o el Marroc que és precursor del nou codi de família, Al Mudawana, un dels menys discriminadors d'aquests països, tot i que encara té punts negatius. Majors complicacions tenen les dones a Aràbia Saudita, Afganistan, Pakistan o a l'Àfrica Negra.

"Tunis té una constitució aconfessional, com la que tenim a Espanya, que consagra la igualtat entre l'home i la dona i on fins i tot hi ha un Institut de la Dona. En aquesta societat tenen l'accés garantit a l'educació, al treball o a viatjar lliurement. A més, està prohibida la poligàmia i la dona que es divorcia està en una situació d'igualtat, no com a altres països islàmics on la institució del repudi permet al marit tirar de casa l'esposa sense cap dret i sense cap bé material", afirma Falcón. La històrica feminista també cita estats com Turquia, totalment laic des dels anys vint del segle passat, i on la dona té, en comparació, més drets o l'Iraq de Saddam Hussein, una dictadura de caire laicista, "on la

religió tenia poc pes" i en la que les iraquianes "podien treballar arreu".

Laic o islàmic

El gran debat dins del feminisme en els estats musulmans s'estableix entre les dones laiques i les islàmiques. Les primeres situen l'origen de la discriminació en la religió i "absoluta i asfixiant presència que té en molts d'aquests països", com afirma Lidia Falcón. Les religioses, en canvi, creuen que és possible reinterpretar l'Islam des d'una perspectiva d'igualtat de gènere.

Falcón indica que és l'Alcorà qui estableix una clara discriminació de la dona vers l'home. "El text sagrat dels musulmans estableix que un home es pot casar amb fins a quatre dones sempre que les atenga a totes de la mateixa manera. O també que l'home pot pegar a la dona sempre que siga una vara no més gran que la distància del polze i l'index de la mà i mai a la cara. Tot això, al segle VIII, quan a les dones les compraven i venien com a esclaves podia suposar un avanç perquè posava uns límits, però ara resulta totalment inadmissible", diu Falcón. Per a ella el problema rau en què aquests països no separen

la seua religió de la política "el que els condemna a l'endarreriment", assenyala, "perquè és la religió la que marca la vida de la gent i la que manté el masculisme".

Per a Ndeye Andújar el feminisme islàmic permet defensar els drets de la dona i seguir sent musulmana. "l'adjectiu d'islàmic no és més que una contextualització perquè no es pot actuar igual a l'Egipte que a Noruega". Acusa a un sector del feminisme europeu de "paternalista" i pensar "que l'única manera d'alliberar-se és tenir valors occidentals". El feminisme islàmic "és una resposta democràtica i musulmana al creixement de l'integrisme religiós en els anys noranta a països com Iran, Algèria, Líban, Malàisia, Nigèria o Pakistan que pretenien restaurar uns codis de família, que regulen els drets de la dona, arrelats en una perspectiva patriarcal", afirma Abdennur Prado, president de la JIC i afegeix que està molt relacionat amb el diàleg interreligiós i "la necessitat de reinterpretar les religions en la modernitat". Aquest moviment "fa compatible la igualtat amb el desig majoritari de les poblacions musulmanes de regir-se per les seues pròpies lleis", afegeix Prado.

Per a la difusió d'aquest corrent

de pensament "la JIC ha organitzat a Barcelona els dos primers Congressos Internacionals de Feminisme Islàmic per visibilitzar-ho, sobretot a Europa on només es coneixia la versió laica del moviment", diu Ndeye Andújar. Al primer, a 2006, es va donar base teòrica al moviment. Al segon, celebrat durant de pensament "la JIC ha organitzat a Barcelona els dos primers Congressos Internacionals de Feminisme Islàmic per visibilitzar-ho, sobretot a Europa on només es coneixia la versió laica del moviment", diu Ndeye Andújar. Al primer, a 2006, es va donar base teòrica al moviment. Al segon, celebrat durant aquest any, es van abordar temes concrets com ara els codis de família discriminadors, la poligàmia, la desigualtat en el divorci o la custòdia dels fills i es van realitzar lectures de l'Alcorà amb una perspectiva d'igualtat de gènere.

La socialització fora de casa de les dones és una forma de lluitar contra la marginació.

Il·lustració per a l'Islam

Les laiques com ara Ayaan Hirsi Ali, política holandesa d'origen somali -exmusulmana que va fugir del seu país on se li havia practicat l'ablació del clítoris i on se li havia concertat un matrimoni en contra de la seva voluntat- indica al seu llibre *Yo acusó que l'encara imposo la presència de la religió en la vida pública, social i política dels països musulmans limita la llibertat de la dona i no permet crear pensament crític ni que triomfin moviments democràtics, ni, per tant, el feminisme. Afegeix que l'Islam necessita una il·lustració i que els musulmans que hi viuen a Europa hi poden contribuir a aquesta renovació que, en la seva opinió, necessita aquesta religió.*

Ndeye Andújar no coincideix amb aquesta anàlisi, tot i que reconeix que l'ús fonamentalista que es fa la religió pels sectors ultraconservadors és un dels obstacles per la igualtat de la dona. Alhora denuncia la connivència de diferents potències occidentals amb els més retrògrads d'aquests règims com ara el d'Àrabia Saudita.

Lidia Falcón coincideix en aquest sentit que hi ha un procés de radicalització integrista en aquests estats. "El món islàmic d'ara no es el mateix que fa trenta anys el que ha portat a governs que eren tolerants cap a l'integrisme", diu Falcón i critica durament EUA per haver finançat els talibans d'Afganistan contra la guerrilla comunista d'aquell país, cosa que, en la seva opinió, ha facilitat l'extensió de l'integrisme islàmic. "Fa trenta anys les que portaven vel a Egipte i al Marroc eren una excepció, quan ara passa a l'inrevés "perquè sinó ho fas et diuen puta pel carrer i et miren malament", diu Falcón.

Les feministes islàmiques li donen al vel un valor, sempre que siga voluntari, identitari, mentre que les laiques creuen que és símbol de submissió.

Catalunya. Desembre de 2008

Tancament identitari

"Les contínues denúncies de com n'és de retrògrad l'Islam no funcionen i no canvien res", és una de les bases de l'argumentació del feminisme islàmic segons comenta Andújar.

Per ella aquest discurs negatiu és contraproduent i pot potenciar l'islamofòbia i que les comunitats musulmanes es tanquin en elles mateixes ja que trenca tots els ponts de diàleg. Posa com a exemple de la feina en positiu que proposa el cas de Nigèria on una associació de feministes islàmiques, Baobab, ajuda a les dones a evitar la lapidació a partir d'un bufet d'advocades que es basa en la xària per impedir aquesta pràctica. "S'usen preceptes propis de l'Alcorà amb aquell que diu que ha de ser superior el però al càstig per aturar les lapidacions", indica la vicepresidenta de la JIC. "Es tracta d'evitar el tancament identitari que no només ha fet musulmans sinó també, per exemple, els espanyols, que van emigrar a Alemanya", diu Prado. "És simptomàtic que quan les famílies musulmanes immigrades viatgen en estiu al seu país d'origen, els joves que viuen a Europa poden tenir una visió tan conservadora de l'islam que xoquen amb la visió més liberal que tenen els joves d'aquell país", diu Ndeye Andújar.

Amb tot, Andújar assenyalava nous punts de diàleg i col·laboració entre els dos feminismes "les laiques s'han adonat que es pot usar l'islam, com qualsevol altra religió, per la igualtat i les islàmiques reconeixen la gran feina de les laiques en el desenvolupament dels drets de les dones".

El paper dels homes

"Els homes participen del feminisme també però tenen una posició incòmoda. Si reclamen massa els drets de les dones, els ultraconservadors els atacaran i pressionaran per que s'exhilen i per ser útils no poden crear-se enemics", afirma

Ndeye Andújar. "No acceptar com a home musulmà el paper que tens assignat és una línia de pensament incipient que s'ha de treballar per fer entendre que el feminisme és positiu per a tothom", afirma Abdennur Prado qui posa al sud africà Naem Jenna com a un dels referents masculins del profeminisme.

Activisme feminista

Lidia Falcón remarca que en molts casos "les feministes d'aquells països viuen en l'exili perquè estan amenaçades".

L'egípcia Nawal Alsadawi va viure molts anys perseguida, però ara està al seu país a l'Associació de Dones Egípcies. Maryam Sirouz, presidenta de l'Associació Democràtica de Dones d'Iran va ser detinguda i ara mateix està desapareguda. L'escriptora bangladesi, Taslima Nasreen, "no pot tornar al seu país perquè està condemnada a mort per descriure les atrocitats d'hindús i musulmans contra les dones", indica Falcón. Per la seva banda, les membres del grup feminista laic afganès, Rawaa, "estaran totes a París i només ara es planteja tornar al seu país per treballar allí", amb la qual cosa posen en risc la seva vida.

Demanen coses tan bàsiques com que les deixen treballar, sortir de casa, vestir com vulguin, accedir a l'ensenyament, a la feina i que "no les maten". En canvi, al Marroc les feministes "poden viure, tot i que amb problemes" quan "en altres països estan amenaçades de mort", diu Falcón.

En el cas del feminisme islàmic, a banda de l'exemple Nigèria, Ndeye Andújar parla del de Malàisia on Sisters in Islam és molt activa i usa mitjans de comunicació com a plataforma per generar debat públic al voltant de la igualtat de gènere i han aconseguit canviar algunes lleis discriminatòries. A més, tenen grups de dones que estudien l'Alcorà per a reinterpretar-lo des d'una perspectiva igualitària.

Musulmanes a Catalunya

Al nostre país les dones musulmanes organitzades a diferents associacions. Dues d'elles, Acesop (Associació Cultural Educativa Social i Operativa de Dones Pakistaneses) i Atimca (Associació de Treballadors Immigrants Marroquines a Catalunya) estan a Barcelona. Atimca, que té seu a Barcelona des del 1993, compta amb un programa destinat a la dona magrebí, Salima, des de fa sis anys. "El problema més important que tenen les magribines a Catalunya es trobar feina tot i que també el racisme. El vel pot esdevenir un problema si no vols treure-te'l per treballar", afirma l'hsan el Machhour, coordinadora de Salima.

«Als anys 60 i 70 del segle passat la dona al Marroc tenia problemes per sortir de casa, per anar a l'escola o treballar, però des dels anys 80 això ha canviat. Amb tot, les marroquines noten que aquí hi ha més drets i major igualtat», diu l'hsan el Machhour. En canvi, les pakistaneses vénen al territori català a partir del reagrupament familiar dels pakistanesos que ja viuen aquí, ja que les dones no poden viatjar soles, i no tenen en molts casos permís per a treballar, tot i que si el de residència.

Atimca ofereix a les dones xarrades d'informació sexual, de prevenció de la Sida, i sobre el càncer de pit, o jurídiques per informar les dones sobre els seus drets a Espanya o dels darrers canvis de l'Al Mudawana al Marroc. A més, tenen borsa de treball o facilitats per trobar habitatge.

La presidenta d'Acesop, Huma Jamsheh, aposta per treballar la integració, sense més adjectius. "Al nostre país n'hi ha uns costums, però ara estem a Espanya i ens hem d'adaptar a la nova realitat mantenint les nostres tradicions i aprofitant la llibertat que ens dona aquest país", diu Jamsheh. El seu treball consisteix en aconseguir que els homes pakistanesos deixin les seves dones sortir de casa per accedir a la formació i al mercat laboral. "I això s'assoleix a base de confiança creada a partir d'ajudar a homes i dones a integrar-se o a trobar feina i pis", diu la presidenta d'Acesop. Aquesta associació aspira a que les dones aconseguixin els seus propis ingressos i que s'organitzen elles soles.

En aquest sentit, Anna Gollub, que treballa en un projecte d'investigació per a la Universitat de Tufts d'Estat Units sobre les dones musulmanes en països occidentals, destaca que les pakistaneses a Barcelona estan creant el seu propi moviment de dones amb una estratègia que no qüestiona el masclisme, organitza les dones i millora les seves condicions. Aquest any, es van abordar temes concrets com ara els codis de família discriminadors, la poligàmia, la desigualtat en el divorci o la custòdia dels fills i es van realitzar lectures de l'Alcorà amb una perspectiva d'igualtat de gènere.

Makeba, la gran (1932-2008)

Mumia Abu-Jamal

Tret que vostè sigui d'una certa generació, el nom de Miriam Makeba li dirà poc, o res. Però, a algunes generacions aquesta gloriosa, talentosa dona africana va commoure les ànimes i va alimentar els cors de milions amb una generosa dosi de belles i vibrants cançons que portaven els ritmes i les veus de Sud-àfrica.

Makeba va néixer un 4 de març de 1932 sota el règim de l'apartheid, filla de pare Xhosa i de mare Swazi, que es deia era sangoma, o mística. Des de la primera edat va mostrar talent musical i va començar a cantar en públic quan era una adolescent. Des de llavors, fins al final de la seva vida, Miriam Makeba va ser una majestuosa artista musical, i igualment va ser una lluitadora incansable per la llibertat d'Àfrica, reconeguda en el món sencer. Va er la dona del trompetista sud-africà, Hugh Masekela, i després del revolucionari negre Kwame Ture, abans, Stokely Carmichael. El seu matrimoni amb Ture va suposar la pèrdua de molts contractes per part de les forces que s'oposen al moviment d'alliberament dels negres.

Com que les seves cançons atacaven i criticaven el règim racista de l'apartheid de Sud-àfrica, la seva música va ser prohibida i se li va negar el dret de tornar a la seva pàtria. Va viure lluny del lloc que la va veure néixer durant prop de tres dècades, i el règim ni tan sols li va permetre tornar pels funerals de la seva mare. El 1960 el govern de Sud-àfrica li va prendre la ciutadania. Si la seva pàtria estava fora del seu abast, Àfrica i l'ampli món negre no ho estaven.

Makeba va actuar en el cinema i en la televisió. Va aparèixer com a estrella convidada a El Show de Cosby i en la pel·lícula "Sarafina", sobre la rebel·lió dels joves contra el règim en Soweto, molt bé rebuda el 1992. La seva dolça veu de contralt va brillar en moltes cançons, però potser va ser millor coneguda per la seva alegre interpretació de la cançó "Pota! Pota!", així com pel gran èxit, "La Cançó del Clic," basada en els sons "clic" usats en Xhosa.

Va morir en un escenari, a Itàlia, en un concert contra la màfia que es va fer després que sis persones de Ghana van ser assassinats. La seva participació havia estat tan bona que l'audiència va demanar a críts una cançó més.

Miriam Makeba tenia 76 anys d'edat.

El franquisme és culpable, a les seves víctimes els devem justícia

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

La Confederació General del Treball (CGT), davant de la difusió de la notícia "Garzón s'hibeix en la causa que investiga el franquisme a favor dels jutjats territorials.

El magistrat declara extingida la responsabilitat penal de Franco i altres 44 alts comandaments i evita que se li declari incompetent", que afecta greument al procediment obert a instàncies de diferents associacions de recuperació de la Memòria i d'aquest sindicat, i pendent d'anàlitzar en profunditat el contingut exacte de l'auto vol manifestar:

1. Més enllà de qualsevol auto, sentència o Tribunal, el franquisme és culpable de la tortura, empresonament, desaparició i assassinat de milers de persones. Així ho sentim a la CGT i així ho sent la majoria civil que ho manifestat reiteradament en les diferents ocasions en les quals ha tin-

El de l'esquerra no és un vell venerable, era un botxi. El de la dreta no és cap víctima, és un rei.

gut oportunitat.

2. Considerem injustes i impròpies totes les maniobres dilatòries per evitar l'esclariment de les circumstàncies de les desaparicions i mort de milers de persones. I molt ens temem que novament aquesta decisió judicial serveixi per incrementar la confusió entre la ciutadania sobre la reparació moral de les víctimes, convertint la justícia en una guerra interminable de competències entre els diferents jutjats i fiscals.

3. Novament aquesta decisió ens serveix per deixar constància patent de les deficiències i limitacions de la Llei de Memòria Històrica aprovada pel Parlament.

La Confederació General del Treball exigeix una vegada més la nul·litat de totes les sentències franquistes i del règim dictatorial i la condemna expressa de la dictadura militar que va cobrir de dol la nostra geografia al llarg de gairebé quatre dècades.

ESCRIPTOR EBRENC, ANARQUISTA I DEFENSOR DE LA LLENGUA CATALANA

Roc Llop i Convalia, un literat per reivindicar en el centenari del seu naixement

Emigdi Subirats

Roc Llop i Convalia va ser un mestre, pedagog, polític i literat, la feina del qual ha estat fins ara força desconeguda vora l'Ebre. Nascut a Miravet (Ribera d'Ebre) el 1908 i traspassat a París el 1997, va donar mostres de gran vocació literària fins al darrer sospir de la seua vida, mitjançant la redacció d'infinitat de poemes i contes, així com amb la direcció d'un bon nombre d'històriques revistes de caire anarquista a l'exili parisenc (Terra Lliria i Hispania). Vaig saber de l'existència d'aquest poeta miravetà a partir d'una petita crònica que va redactar l'Albert Mament al seu llibre Literatura catalana de l'exili (1976), una eina indispensable per entendre les lletres catalanes durant el període de la dictadura feixista. Concretament feia un comentari del seu llibre Poemes de llum i de tenebra (París 1967).

Roc Llop se'ns presenta com un poeta que fa una reflexió profunda sobre els mals de la humanitat, a partir de la condemna radical als règims criminals que posen un jou infranquejable a la societat. La seua és una veu de lluita per la terra i de reivindicació de la llibertat. Bona part dels seus poemes porten el segell dels camps de concentració nazis, on va haver de passar un veritable infern durant quatre anys a Mauthausen-Gusen (quan va sortir pesava 25 quilos), acompanyat de vuit

miravetans més. La seua tragèdia personal queda reflectida líricament en aquests poemes que desprenen ràbia i que pretenen conscienciar el món sencer de la barbàrie ocorreguda.

Va aconseguir ser guardonat als Jocs Florals de l'exili celebrats a París el 1965, amb un recull de poemes en què el poeta s'esforça a fer un crit desesperat envers la voluntat de vida, sabent-se supervivent d'un període de genocidi humà. El poema "Aquella mort" (espill de la vida a Gusen) va aconseguir emportar-se la Flor Natural en aquest històric certamen celebrat el 17 d'octubre de 1965 en el marc immensurable de la Sorbona:

"Aquella mort afamada en les espere i aquella nit eterna sense alba des i aquell goig tot marcit sense florides i aquell cel que no era cel ni era catalana i aquell sofrir fuetat per amenaces i aquells fantasmes de germans -ossos i conques i aquella fúria de matar teoritzada i aquell jaç mal compartit orfe de besos i aquella fam guiant l'instint dins la desferia i aquell fred i aquella por i aquell malson de les anyades i aquella mort sempre la mort -lletja i ferotge-. I dins del cor arrauïdat com un ocell

el de matí de la Cançó i de l'Esperança

El poeta miravetà va dedicar igualment molts versos a enlairar la catalanitat davant d'un jou polític opressor en època de dictadura, i no gaire complaent en la incipient democràcia. Precisament, els bellíssims darrers versos d'un extens poema, "El boig" (va incloure'l dintre del recull Poemes de llum i de tenebra publicat a París el 1967), resumeixen a la perfecció bona part de l'ideari que el va moure tota una vida:

"Resec el llavi de dèria, mil febres cremant-li el front; una fita, Catalunya, i la llibertat del món!"

Roc Llop, com tants d'altres literats exiliats, varen veure amb tristesa com l'anomenada Transició deixava en càrrec importants de l'àmbit cultural molts col·laboradors del franquisme, entre els quals Carles Sentís o Favià Estapé. També comprovaren que moltes de les reformes no eren les esperades. La dificultat quant a la implantació del català a l'ensenyament públic va preocupar altament Roc Llop. Al juny de 1980, des de la seua residència personal a Vitry le Seine, va compondre un poema especialment crític amb l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia (conegut com a Estatut de Sau), sota l'irònic títol de "Els ca-

talans ja ho tenim tot". Malauradament algunes de les estrofes són d'absoluta actualitat:

Ja tenim estatut: retallat, retallat. Ja tenim parlament: escursat, escursat, mal comptat, mal comptat. Ja tenim president, mig lligat, mig lligat. I senyeres al vent amb llur cant ofegat. I parlem català, controlat, controlat. I el passiu ciutadà a la terra arrelat. I si ens manifestem el garrot enlairat. Perquè no hi manqui res al pastís mal cuinat, hi ha més d'un català entre reixes tancat. És que ens manca quelcom dins del got emplenat? Sí, fillets meus, perdoneu, perdoneu! Llibertat, llibertat! Me n'havia oblidat!"

És fàcil de comprovar que aquest veterà militant anarquista sentia recança per la incomprensió històrica que sofria Catalunya. El seu ideari polític passava per un federalisme ben entès, en el marc d'una República de les terres d'Ibèria, una utopia que mai no va veure complerta ja que el domini d'Espanya sempre ha

estat d'exclusiva arrel castellana.

Al 1974 tornaria a ser guardonat, tot i que amb un accésit, als Jocs Florals d'Amsterdam amb Contes negres vora el Danubi mitjançant els quals aconseguí fer-nos un retrat de la barbàrie nazi, uns contes que seria molt necessari que veïssin la llum ja que aquesta mena de relats no abunden a la literatura catalana.

No ens ha quedat gaire espai per dedicar al seu ideari polític. Va ser un militant de la CNT, molt compromès, bona part de la seua vida. Va lluir el seu ideari anarquista i llibertari fins al seu darrer sospir. Amb aquestes belles frases volem homenatjar un home que creia en uns ideals que havien de portar a una societat més justa i a l'enlairament de la catalanitat.

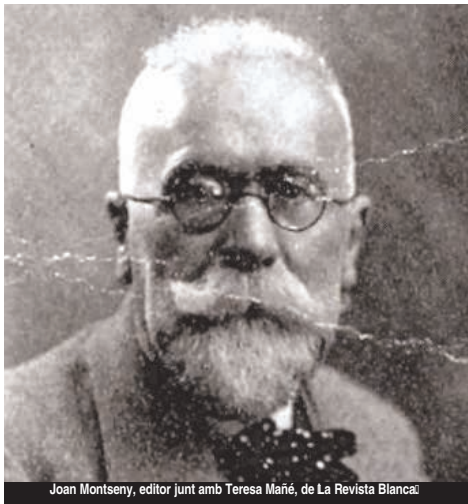
Enguany celebrem el centenari del seu naixement. Hem publicat, conjuntament amb Josep M. Sàez, el llibre Roc Llop i Convalia, l'exili d'un poeta miravetà obra guanyadora del XIII premi Artur Bladé i Desumvila dassaig. Roc Llop va ser un gran humanista, que recentment ha estat recordat per Josep Termes (premi d'honor de les lletres catalanes de 2006) com a un català de pedra picada. Al mes de desembre i durant la propera primavera organitzarem diversos actes institucionals per recuperar la figura de Roc Llop i reivindicar-lo com un dels grans poetes ebrenca i catalans de l'exili.

La primera època de 'La Revista Blanca'

Manuel Aisa

Tot i que sigui controvertit, es pot dir que sense la família Montseny (Federico Urales i Teresa Mañé) difícilment es pot entendre l'anarquisme a la Península Ibèrica, i malgrat que tant Joan Montseny com Teresa Mañé van tenir i tenen també els seus retractors dins de l'anarquisme la seva tasca cultural per l'anarquisme està present, ja imperecedera i carregada d'un protagonisme, potser involuntari o almenys així ho entenem quan la seva filla Frederica Montseny en el pròleg del llibre *Els anarquistes educadors del poble: La Revista Blanca (1898-1905)* ens parla que els seus pares professors en una escola laica a Reús mai no haguessin sortit d'aquella petita ciutat si no haguessin estat pels esdeveniments de Barcelona i la bomba de Canvis Nous del 7 de juny de 1896 i les posteriors redades policials en què inclús el mateix Joan Montseny va ser detingut tal com tants anarquistes i federalistes de l'època, per un cos repressiu capitanejat pel president del Govern a Madrid Cánovas del Castillo que tenia la seva mà repressora en el tinent de la Guardia Civil Narciso Portas, conegut com el Botxí de Montjuïc o, com Tarrida del Màrmol el denominava en les seves conferències europees, el Nou Torquemada, i un altre dels símbols de la repressió el trobem en el jutge instructor Enrique Marzo com a cara visible d'uns judicis completament fora de lloc i carregats d'irregularitats.

Així doncs, aquests tres personatges són els principals símbols del càstig i la repressió que el sistema havia decidit imposar a l'anarquisme que lluitava en aquests moments per la subsistència i buscava en la fraternitat dels pobles i

Joan Montseny, editor junt amb Teresa Mañé, de La Revista Blanca

la seva gent el despertar de les consciències davant les injustícies d'un sistema basat en el privilegi d'uns sobre els altres.

Per això, podem entendre que la mateixa burgesia amb els seus tentacles repressius carregats de còlera va ser en conseqüència i en contraposició a les seves creences que va aplanar el camí de les idees de la recerca de la llibertat en un món millor d'una gran part dels homes i dones que davant una injustícia tan clara es van apropar a l'anarquisme i van buscar les formes de rebel·lió a través de la cultura i el saber en moments inclús de desesperació.

Per això, l'anarquisme des d'aquest primer moment i més des de l'arribada del segle de les llums va entendre que per alliberar-se del jou burgès, havia de lluitar per parlar la gana, però també havia de reduir la set de coneixement dels pobles oprimits. En aquest

context, l'anarquisme va emprendre la seva lluita a la recerca del coneixement compartit i la cultura dels pobles i la seva gent.

Així, tenim un autodidacta com Joan Montseny que un cop posat en llibertat es va exiliar a França i poc després es va traslladar a Madrid amb la idea clara de buscar suport per denunciar el que estava passant a Barcelona. Primer en va trobar en un interessat Alejandro Lerroux i el seu periòdic *El Progreso* però quan aquest interès electoralista es va fer evident es van trencar les cartes i Montseny, que ja havia aconseguit algunes afinitats a Madrid com la de l'impresor Rodríguez Salas, va portar a terme el seu primer projecte editorial amb *La Revista Blanca* en record de la revista anarquista que circulava per París (*Revue Blanche*) i naturalment també amb la complicitat d'alguns dels intel·lectuals crítics que en aquell moment circulaven

per la capital d'Espanya.

Així naixia a Espanya el primer gran projecte editorial del moviment llibertari, que amb alts i baixos va arribar fins al 1939 amb la figura de Frederica Montseny filla de Teresa Mañé i Joan Montseny, i inclús podríem argumentar que Frederica va continuar a l'exili francès de Tolosa fins al final del seu dies, potser en menor escala però també com a referent.

Així, Javier del Valle Inclán ens fa un exhaustiu repàs dels anys que precedeixen *La Revista Blanca* els que van donar pas al fet que la família Urales es traslladés a Madrid després de l'atemptat contra la processó de Corpus a Barcelona i sondejant en les memòries d'Urales i la dura repressió que va caure sobre l'anarquisme català, les tortures i els consells de guerra en els quals es van veure immersos nombrosos anarquistes. Un cop situats en el context de l'època, Javier analitza un a un tots els exemplars de la col·lecció de *La Revista Blanca* i ens ajuda a entendre-la.

És un encert de Javier del Valle Inclán hagi iniciat un estudi minuciós d'aquesta primera etapa dels Montseny a *La Revista Blanca* i els suplementos que també van arribar a editar en aquesta primera època a Madrid. Número a número anem veient les implicacions intel·lectuals dels col·laboradors de la revista, d'aquesta amb els lectors i l'impacte que *La Revista Blanca* produïa en la societat a la vegada que s'iniciava una campanya contra la repressió estatal ja sigui pels Processos de Montjuïc, o amb els fets de Jerez, de la Corunya, etc. Per acabar, l'autor tanca amb un esbós biogràfic de cada un dels col·laboradors de la *Revista* en aquesta primera època.

> DES CARTES MAUDITES

'Cremen fotos?, no passa res. No ens cremen a nosaltres'; la Sofia té raó

Càrius Jové

En el documental que TVE va emetre en motiu del setantè aniversari de la Sofia, una periodista comentava una anècdota en relació a la crema de fotos de la família re(ñ)al.

Segons la periodista, en assabentar-se dels fets, la Sofia hauria dit: Cremen fotos? Bé, no passa res, cremen paper, però no ens cremen a nosaltres! La genialitat de la dama grega no rau en la finíssima observació sobre el fet que, efectivament, no era ella o els seus qui cremaven, sinó en la seva capacitat de generar un dard polític de notable interès.

I és que el seu comentari es clava com un daga en el cor antimonàrquic, que se sent ferit quasi de mort quan copen el significat profund de la seva afirmació: mentre es moguin pel terreny purament simbòlic, pas que ens hem de preocupar! Efectivament, no shan de preocupar.

El simbolisme és el camp més abonat per la nostra benvolguda esquerra, una esquerra sense gairebé cap capacitat real per generar transformació política i que, de mica en mica, s'ha vist relegada al simbolisme com a únic terreny practicable.

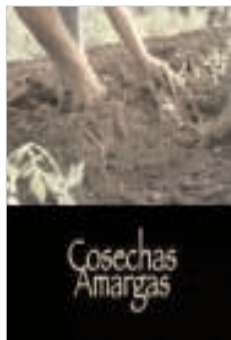
El simbolisme de la manifestació civil i desanimada, de leslogan hàbil, de la bandera agitada amb orgull però que no es clava. Hem vist grans manifestacions, sí, fins i tot vagues contundents i moviments de base, però més enllà del seu succeir quin ha estat l'efecte pràctic? Les empreses shan tancat, els acomiadaments shan produït, els moviments shan diluït, i la pressió sha evaporat. I de tot això, què ens queda? La manifestació com a autoafirmació, leslogan com a praxi recurrent, el malestar com a símptoma.

No ull ser pessimista ni pecar d'intel·lectualitat, però em sembla palpable que a diferència de lesguerra d'altres països veïns, com per exemple França, on el CPE fou aturat per la força, o de la de una bona colla de països de l'amèrica llatina, per exemple Argentina, on desenes d'empreses foren ocupades i actualment encara estan sota gestió obrera, nosaltres no hem fet en els darrers anys cap pas significatiu cap a una veritable ofensiva a les bases del sistema.

Ja no ens alimentem molles, ja volem el pa sencer; cantava l'Ovidi Montllor ja fa uns quants anys. De moment, encara estem menjant engrunes, tot i que seria injust obviar algunes bones llesques de pagès que ens hem servit, com la lluita dels busersos de Transports Metropolitans de Barcelona o les ocupacions de blocs d'edificis per part de la PHRR.

La qüestió és, doncs, veure com aconseguim fer el pas cap a la manifestació com a demostració de força, a leslogan com a crit de guerra, i a la bandera com a llança.

Pel·lícules

COSECHAS AMARGAS

J. Zuñiga Bustos i Félix Zurita, 2005
Estudi referit al monocultiu a centre-amèrica on l'agricultura familiar és alterada per les multinacionals.

LA SAL DE LA TERRA

Herbert J. Biberman, 1954
La lluita pels drets humans que van mantenir els miners hispanics i les seves dones a Nou Mèxic.

BLOODY SUNDAY

Paul Greengrass, 2002
Recreació del famós diumenge negre irlandès de l'any 1972 iniciat amb manifestacions pacífiques.

A NOUS LA LIBERTÉ

René Clair, 1931
Sàtira musical. Dos evadits de la presó es retroben en una fàbrica que funciona amb mètodes presidiaris.

> PROPOSTES

Calendari EZLN 2009: ¡Zapata vive! ¡La lucha sigue!

El calendari zapatista està escrit en sis idiomes: castellà, català, gallec, tojolabal, anglès i francès.

Peticions a:
Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista
C/ de la Cera, 1 bis. 08001 Barcelona
tel: 934422101, fax: 933290858
elokal@pangea.org
<<http://chiapas.pangea.org>>
chiapas.pangea.org
<<http://chiapas.pangea.org>>

Bloc de la CGT de Sabadell

Des de la Federació Local de CGT Sabadell s'ha elaborat un bloc del sindicat, que podeu consultar a l'adreça:
<http://cgtsabadell.blogspot.com/>

Una nova forma de comunicació que servirà als companys i les companyes de Sabadell per estar al dia del que passa al seu sindicat.

La CGT de Lleida estrena pàgina web

La Federació Intercomarcal de Lleida de la CGT ha obert una pàgina web, que vol ser un nou espai informatiu de la Confederació a les terres de Ponent i a la resta de moviments socials i sindicals, treballadores i treballadors de les terres de Ponent.

En aquest espai trobareu informació de les diferents seccions que conformen la Federació, així com els actes que es publicaran al calendari de events.

També trobareu la secció Arxius on podreu descarregar models de sol·licituds més habituals, llistats i qualsevol documentació que es demani o sigui d'utilitat.

Des d'aquí saludem a les companyes i companys de Lleida i desitgem llarga vida al nou projecte comunicatiu. Per accedir al web: www.cgllleida.org/

ENGUANY, HAN PASSAT A FER-LA ELS COL·LECTIUS LLIBERTARIS BERGUEDANS

Agenda Llibertària 2009

Des de l'Ateneu Anarquista Còrner i Terra i Llibertat i del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs estem molt i molt contents de presentar-vos l'Agenda Llibertària d'enguany. Malgrat la feïnada que ens va caure a sobre, aquest estiu, quan finalment vam dir que sí a les amigues i companyes d'igualada que ens passaven el projecte, la satisfacció, en veure el resultat del treball col·lectiu i autogestionat que hem fet, és molt gran. Sobretot, quan enguany fa vint anys de la primera agenda que van treure des de l'Ateneu Llibertari del Poble Sec.

En la present agenda hi trobareu una vintena de textos i imatges de diferents persones que han volgut fer amb nosaltres l'agenda. Pel que fa a l'ús de les llengües a l'agenda ha estat un tema que hem debatut bastant. Finalment, els textos estan en la llengua en què els han fet les seves autores. Les llengües de dies i mesos els hem reduït a cinc: català, gallec, euskera i castellà, més l'esperanto per la seva condició de llengua internacional

no subordinadora. Pel que fa a la resta està en català ja que és la llengua que fem habitualment, excepte alguns petits missatges pràctics que hem fet en les cinc llengües abans esmentades.

Pots trobar-la (per 7 euros) en alguns espais com aquests:

La Rosa de Foc (Barcelona); El Lokal (Barra); Espai Obert-Ateneu Poble Sec (Barra); Acció Cultural (A l'Ateneu Llibertari de Sants); La ciutat invisible (Sants); Info-espai (Gràcia); El Grillo Llibertari (Cornellà); CSA La Maranya (Lleida); CSO La Chispa (Lleida); Kamilosetas (Agramunt); Ladistri (Manresa) Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (Berga); Llibreria associativa Sahiri (València); CGT de Reus i Tarragona.

Si vols distribuir-la fes la comanda a: més de 10 agendas (només col·lectius i distribuïdores): 5 euros/unitat (enviament gratis).

Carrer del Balç, 4; apartat de correus n16, 08600 Berga, 38 216 747
agenda@berguedallibertari.org
www.berguedallibertari.org

DESALLOTJAR LA TEIXIDORA?

QUINA VERGONYA!

No tornaran a silenciar les utopies del Poblenou

<http://teixidora.squat.net/>

16 AÑOS SIN PEDRO
ASESINADO POR UN POLICIA
EN HOSPITALET. ENCUBRIDOR ES ASESINAR.

CONCENTRACION 15 DICIEMBRE A LAS 20 HORAS PL. UNIVERSITAT-DCN
PUERTA FLORAL A LAS 11.30 HORAS EN CATALUNYA-HOSPITALET

PLATAFORMA PEDRO ALVARADO
www.pedroalvarado.org/

Pàgines web

Ateneu LA TORNA
www.ateneulatorna.cat/

ATENEU LA TORNA
<http://www.ateneulatorna.cat/index.php>
Ateneu independentista i popular de la Vila de Gràcia, espai de lluita, treballada i compromís de dissidència, resistència i transformació social.

CGT ARAGÓN y LA RIOJA
<http://www.cgtagaron.org/>

CGT ARAGÓN Y LA RIOJA
<http://www.cgtagaron.org/>
Web complet amb informació per seccions sindicals, territoris i recursos sobre legislació, memòria històrica, drets de les dones, salut laboral, etc.

Llibres

“Enciclopedia històrica del anarquismo español”

MIGUEL ÍÑIGUEZ
 Edita Asociación Isaac Puente.
 Vitoria, 2008

Redacció

Què ha estat l'anarquisme a l'Estat espanyol? Què és avui? Aquestes són preguntes que des de fa anys pretenen ser respostes des de diversos àmbits.

Perquè l'anarquisme és un moviment sense comparació possible, únic a tot el món i en la història de la humanitat, que neix i es desenvolupa fora de les zones d'influència d'allò que és oficial, sense quotes de poder, sense representació executiva, sense assignacions fixes -com la present obra, editada sense subvencions.

Aleshores, on s'aguantava? Com aconseguíem ser popular? Si mirem els cent cinquanta anys de la seva existència a l'Estat espanyol, veiem que la seva implantació és netament popular: crea associacions de barri o d'ofici, construeix escoles, impulsa sindicats, aguanta editorials, difon periòdics...

Aquí arriba aquesta monumental obra -La Enciclopedia- per mostrar

l'esdevenir del moviment anarquista a l'Estat espanyol a través de les persones que el protagonitzen, dels comicis que celebra, de les revistes i periòdics que elabora, dels llocs on s'estableix. És fruit d'un treball personal i col·lectiu. Personal, ja que ha portat al seu autor més de 30 anys de recopilació minuciosa de dades. I col·lectiu, perquè hi han participat més de tres-centes persones; des de les que han aportat dades relatives a l'entorn familiar o d'amistats fins a les que, desinteressadament, han ofert els resultats de les seves investigacions portades a terme durant anys. Totes elles tenen reconeguda la seva generositat en la corresponent part bibliogràfica de cada entrada.

Els dos primers volums de la present enciclopèdia -842 i 999 pàgines-, respectivament- inclouen unes 50.000 entrades, ordenades alfabèticament, on el gruix es dedica a persones militants, moltes d'elles desconegudes fins ara, mostrant així que la força de l'anarquisme es basa en la gent sense protagonisme. S'hi suma una completa relació de periòdics i de revistes que s'han succeït al llarg dels anys. S'hi desgranen, a més, els congressos i les assemblees de les diferents branques de l'anarquisme, introduïts per la ciutat on se celebraren. Es completa, per últim, la informació amb esdeveniments, grups, columnes, etc. Cada entrada porta el seu corresponent aparell bibliogràfic amb indicació de les fonts. El tercer volum -239 pàgines- es dedica a imatges (unes 3.000): il·lustracions de cobertes de llibres, capçaleres de periòdics i revistes, cartells, fotografies de militants i altres diverses (manifestacions, escoles, congressos, col·lectivitats, milícies...).

En total, tenim fins a 2.080 pàgines d'amena lectura sobre la vida d'homes i de dones excepcionals, sobre la seva recerca de la dignitat, sobre les constants persecucions i violència que pateixen -molt més

gran que la que produeixen-, sobre les realitzacions utòpiques que aconseguixen i els projectes que passen a ser realitat transformadora, sobre el moviment popular que més cultura genera. 2.080 pàgines, en fi, sobre l'anarquisme a l'Estat espanyol.

“El crepúsculo de la era trágica del petróleo. Pico del oro negro y colapso financiero (y ecológico) mundial”

RAMON FERNÁNDEZ DURÁN
 Virus editorial

Redacció

La fi de l'Era del Petroli està ja en l'horitzó proper de la història de la nostra presència com a éssers humans a la Terra. Aquesta fi no esdevindrà quan s'acabi el petroli, sinó bastant abans, quan s'iniciï i aprofundeixi el declivi de la seva oferta, a partir de l'anomenat pic del petroli, tal com alerta aquest text.

Però aquesta Era del Petroli que hem viscut especialment en el segle XX, i molt en concret en la

seva segona meitat, una etapa de creixement econòmic espectacular que ha beneficiat a una minoria del planeta i que ha incrementat les desigualtats socials i territorials com mai en la història de la humanitat, ha estat també una era tràgica. D'aquí el títol del llibre.

El petroli ha estat íntimament relacionat amb els principals conflictes bèl·lics del passat segle, i per descomptat està estretament lligat amb les noves guerres del segle XXI (l'Iraq, Afganistan, Sudan, etc.).

El llibre realitza un recorregut històric per l'explotació del petroli i analitza com aquesta ha estat relacionada amb les grans dinàmiques geopolítiques, les tensions de les quals s'han anat concentrant principalment entorn d'Orient Mitjà, on estan dos terços de les reserves mundials de cru restants.

La forta alça del preu del cru des de l'inici del nou mil·lenni i la pujada espectacular de la colització del barril en els últims temps són indicadors que l'era del petroli barat s'ha acabat per a sempre. Però el declivi energètic que suposarà el pic del petroli comportarà sense cap dubte l'inici de l'era del decreixement. Un decreixement sense fons i sense fi, com ressalta el text, sobretot perquè després del pic del petroli vindrà el del gas i després el del carbó.

La fi de l'era dels combustibles fòssils molt probablement impliqui el col·lapse del model civilitzador que coneixem, que està xocant ja amb els límits ecològics del planeta.

El present llibre apunta les claus per a comprendre l'enorme transcendència dels nous escenaris que s'obren, i examina com les actuals estructures de poder es preparen per a abordar-los recorrent a mesures cada vegada més autoritàries i bel·licistes. Però també s'assenyalen les oportunitats que se'ns obren amb tot aquest marasme per a poder caminar cap a altres mons possibles.

> IMATGES QUE PARLEN

La sal de la terra (1954)

Josep Estivill

- Aquesta mina està tacada de sang. La sang dels meus amics que treballaven sols. Van ser aixafats perquè ningú no vigilava el detonador. Ningú no va donar la veu d'alarma. Això és tasca del capatàs de torn. Ell vol extreure mineral. Nosaltres volem que tots surtin amb vida.

- Els homes feu vaga per les vostres demandes però deixeu per a més tard el que voleu les dones.
- No comencis una altra vegada a criticar el sindicat.
- Què ha fet per mi el teu sindicat?
- Records com era tot abans del sindicat, quan Estela emmalaltia i no podíem pagar al metge? Vam fundar aquest sindicat per a les nostres famílies.
- D'acord, tindrà la vostra vaga. Jo tindrà el meu fill.

- Va arribar el setè mes. La botiga de la companyia es negava a servir-nos. La caixa de resistència s'estava esgotant. Diverses famílies no van poder suportar-ho. Ningú no sap a on van anar. El sindicat va decidir que es casos desesperats havien de buscar treball en altres mines. Així es va fer. Qui aconseguia ocupació ajudava perquè els altres poguessin menjar. El Ramón no era un cas desesperat. Només tenia tres fills per alimentar. Tot i així, els patrons ens haurien matat de fam, però vam rebre ajuda de la Internacional, de Denver i d'altres seccions. Nosaltres creïem que ningú aliè al comtat no s'interessava pels nostres problemes. Estàvem equivocats: "Solidaritat amb els miners. Sindicat de la construcció."

Revistes

DONA, DEFENSAT
 Fanzine d'autodefensa obrera i feminista de Dones Llibertàries. El poder descarregar al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2385

Catalunya. Desembre de 2008

BOLETIN COORDINADORA EURO-MAGREBI
 Organitzacions sindicals del Mediterrani. www.rojoynegro.info/2004/spip.php?article24571

EL BROLLADOR
 Butlletí de la Secció Sindical de CGT a les Entitats Metropolitanes de Barcelona, telèfon 93 223 51 51 ext.2809, cgt@amb.cat

LE COMBAT SYNDICALISTE
 Publicació de la CNT francesa, llistes sindicals i socials, BP 30423, 35004 Rennes cedex, www.cnt-f.org cnt@cnt-f.org

CESK FREIXAS, CANTAUTOR

'La música ha de servir per protestar i reivindicar'

"Cada cop hi ha més persones que entenen què vol dir "cançó d'autor" i "cançó de protesta"

> LA FRASE...

"Qualsevol posicionament davant del món i de la vida és una qüestió política"

La dissidència a un mercat musical que se centra en convertir la música en un mer producte de consum, és més que evident

Josep Lluanas

Al 2004, Cesk Freixas va engegar un projecte polític i musical que pretenia i pretén enllaçar la de la cançó d'autor amb la protesta i, alhora, utilitzar la poesia com a vehicle d'expressió. Set voltes rebel·lava ser el seu primer treball i, al juny de 2007, sortia al carrer El camí cap a no saltres! Diumenge 18 de gener de 2009 farà un concert a La Mirona de Girona per celebrar cinc anys. Freixas defensa com a trets identificadors propis la seva militància a Endavant (OSAN) i a la CUP.

-Cinc anys de cançó d'autor bàsicament de protesta al 2008. Estem tan malament perquè s'hagi de protestar fins i tot en la música?

-Sempre he partit de la idea que qualsevol posicionament davant del món i de la vida és una qüestió política. I, en música, passa el mateix. Qüestionar i posar en dubte les coses és, indubtablement, fer política. I la música, com a part del món i de la vida, no se n'escapa. Si som coherents i conseqüents, hem d'entendre la música com una eina i un mitjà de comunicació. Com a tal, i des d'una perspectiva crítica, la música ha de servir per protestar i per reivindicar; protestar contra la opressió, i reivindicar l'amor, per exemple.

-Com concep el que fas? Més com una lluita social o més com una lluita musical? Quines influències i quins referents han tingut en cada un dels dos àmbits?

-Ho concebo com a part de la lluita social. No entenc la música com-

promesa sense la militància política. I, per a mi, fer música és una manera més d'explicar el meu punt de vista i d'intentar-lo compartir amb tothom que estigui disposat a fer-ho. Les meves referències passen, inevitablement, pels primers cantautors que van unir el concepte de denúncia amb el de la cançó, des dels primers cantautors americans que estaven directament relacionats amb les lluites sindicalistes, fins als cantautors sudamericans, com Víctor Jara, Silvio Rodríguez o Alejandro Filio, que, a partir de l'anfiteixisme i l'anticapitalisme, unien i uneixen esforços pels diversos moviments d'alliberament dels quals formen o formaven part. A banda d'això, el moviment de la Nova Cançó, i artistes militants com Ovidi Montllor, han significat una font referencial per encarar aquests nostres cinc anys. Tanmateix, Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Pere Calders, Pere Quart, Gabriel Ferrater, José Martí, Eduardo Galeano, Gramsci o Bertold Brecht, també s'han convertit en referents literaris i polítics de moltes de les persones que hem nascut als anys 80.

-Com veus l'actual panorama de "crisi financera" a nivell mundial i a nivell dels Països Catalans? Creus que pot influir en el món de la creació artística?

-El capitalisme és un gegant amb els peus de fang. Les falses democràcies capitalistes s'han centrat en els últims anys a precaritzar les vides d'una manera escandalosa, privatitzant tot allò que els hi podia aportar beneficis i creant una desregulació immensa, que ha portat a un nivell baixíssim les condicions de vida de la majoria de la pobla-

ció. Aquests mateixos governs s'han dedicat, un cop començada la suposada crisi, a rescatar els bancs i entitats responsables de l'especulació financera, principals responsables i culpables de la situació actual, deixant milers de treballadors i treballadores al carrer. Ara es reuneixen per acordar mesures que permetin refundar i reestructurar el capitalisme, quan queda més que clar que els cicles són el patró que regeix aquest sistema. Segurament tot aquest context afectarà en el món artístic, però crec que l'Esquerra Independentista i Anticapitalista ha sabut enfortir un circuit i una xarxa cultural al marge de l'oferta institucional, i això ens ha permès, des de fa molts anys, treballar en un àmbit molt més real i proper a la cultura popular, a les persones. Com que partim del concepte d'autogestió, no crec que tot això afecti en gran mesura.

-A nivell musical català, quins serien els teus principals referents musicals i quins poetes musicals o musicarieres?

-He begut d'estils i músiques molt diverses. Destacaria l'Ovidi Montllor, tot i que les referències es podrien ampliar a altres estils, com el rock i el metal. Musicarier Gabriel Ferrater, Vicent Andrés Estellés, Agustí Bartra, Anna Murià, Pere Quart, Carles Rebassa, David Caño i Marc Freixas. Possiblement, siguin els autors i les autores a qui més lleigeixo.

-Segons tu, la poesia és "una arma carregada de futur" o "un entreteniment per a ociosos"? I entre els que carreguen l'arma quins poetes tens voltant-te el cap?

-La poesia, com la música, ha de ser una eina per al canvi, una arma carregada de futur. Com deia aquell: "Maleixo la poesia concebuda com un luxe cultural pels neutrals que, rentant-se les mans, se'n desenten i evadeixen. Maleixo la poesia de qui no pren partit fins que es toca". Els que carreguen l'arma podrien ser, perfectament, tots aquells que començava més amunt.

-Com has viscut aquests cinc anys de música i lluita? És possible la dissidència dintre, fins i tot, del món de la música en català?

-Els he viscut d'una manera molt intensa. Totes les persones que hem conegut, i tots els llocs que hem tingut la oportunitat de trepitjar, ens han aportat moltíssimes coses. És, possiblement, el regal més dolç i important de tot plegat. El fet de cantar, explicar històries, poder-les compartir... tot això ens omple molt, i ens fa ser optimistes pel demà. Cada cop hi ha més persones que entenen el què vol dir "cançó d'autor" i "cançó de protesta", i és molt gratificant poder-ho experimentar col·lectivament. Recuperar aquest gènere musical en ple segle XXI suposava un repte. Fer-ho des de la humanitat, la tendresa i la reivindicació, ha fet que tots els nous cantautors ens sentís-sim part del mateix projecte, cosa que ens ha unit i ens ha ajudat a estructurar-nos. La dissidència a un mercat musical que se centra en convertir la música en un mer producte de consum, és més que evident. I serem dissidents fins a aconseguir que la música s'entengui com el que és; una altra arma carregada de futur.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Música

Jordi Martí Font

Em fa ballar, gairebé sempre per dins; que el meu cos viu allunyat del ritme. I mentre ballo i gronxo tot el que s'ama-ga dins d'aquesta pell que em recobreix, el cap esdevé lliure d'idees preconcebudes, vola. Ho té la música i algun altre art; el de paraula en mi, per exemple.

És per això que quan entra dins meu o dins teu i connecta amb alguna idea estètica de les que hem recol·lectat en el nostre temps viscut damunt d'aquest planeta, esdevé veritablement part de nosaltres, tros del que som i fragment de la nostra transcendència com a individus que formem part del món on vivim.

Sen riurà del que dic qui tingui la música només per un so de fons per a altres coses més importants; com comprar en grans superfícies comercials, passejar per carrers ennadats o fer el vermut de Festa Major. Qui esdevingui feliç en sentir acords i lletres que li aporten màgia i somnis sense dormir entendrà de què parlo. De fet, escric per a ell o ella, per a qui no viu subjecte als mercats de valors. No per als consumidors de música sinó per a qui s'atreveix a viure-la sense tarifa, preu, oferta, compra-venda o lloguer.

I què pot ser més bonic que dotar la música de continguts i intencions més enllà de les purament estètiques a què mai no hem renunciat ni podem renunciar sense esdevenir traïdors a les essències d'aquest art que com tots els altres no basa la seva existència en el fet de ser útil a aquest o a aquell? La música té sentit i motiu d'existència independentment de la seva utilitat, però quan a més de bella ens serveix per aprofundir en idees, manies o maneres de ser, aleshores...

Festa, lluita, transcendència, no utilitarisme... Música.

Catalunya

El País Valencià (sona un gong cada cop que s'anomena un indret)
Les Illes Balears i les Pitiüses (gong!)
La Franja de Ponent (gong!)
El Carxe a Múrcia (gong!)
La Catalunya del Nord (gong!)
La ciutat de l'Alguer a Sardenya (gong!). I Andorra (gong!)

Amb tots els trossos de món que he dit, el tros de món que és Catalunya fa el tros de món dels Països Catalans, allí on es parla català. I la catalana és la llengua amb què Ramon Llull pensava Déu entre seny i follia, la de l'Estellés del No hi havia a València... amb què Maria-Mercè Marçal agrària a latzar ser tres voltes rebel, la d'Ausiàs March quan es picava el pit i deia jo sóc aquest; la de Salvat-Papasseit demanant ¡Juntem-nos!; la del Casasses de La cosa aquell; la que articulava Jordi de Sant Jordi mentre aprenia i desaprenia ensem, la que escrivia Mi-quel Bauçà per dir que no deïem res i era el cell. I, sobretot, la que jo dic i tu entens quan et parlo ara de la paraula Catalunya! (gong!).